

Linda Howard

Capcana

Dying to Please

Capitolul 1

Ventilatorul din tavan se opri brusc. Sarah Stevens era atât de obișnuită cu bâzâitul lui ușor, încât oprirea acestuia o trezi, întredeschise un ochi și privi ceasul electronic, dar cifrele roșii ale acestuia nu erau luminate. Clipi de câteva ori somnoroasă și confuză, apoi își dădu seama că ceva nu era în ordine.

Se întrerupsese curentul electric. Perfect!

Se întoarse pe spate cu urechea la pândă. Noaptea era liniștită; nu se auzea bubuit de tunete să anunțe venirea vreunei furtuni violente de primăvară care ar fi putut explica și pana de curent. Nu dormea cu draperiile trase; camerele ei dădeau în spatele casei, unde curtea era împrejmuată de gard. Zări pe geamul dormitorului licăritul palid al stelelor. Nu numai că nu ploua, dar cerul nici măcar nu era înnorat.

Poate că se arsese un transformator. Sau poate că avusese loc un accident de mașină și căzuse vreun stâlp de telegraf. Puteau fi nenumărate cauze care să fi provocat pana de curent.

Oftând, se ridică și întinse mâna spre lanterna pe care o ținea pe noptieră. Indiferent de motivul întreruperii curentului, treaba ei era să aibă grijă ca judecătorul Roberts să nu fie deranjat mai mult decât era necesar. Nu avea nici o programare în dimineața aceea, însă dragul de el ținea mult să ia micul dejun la o anumită oră. Nu că ar fi devenit irascibil, dar orice schimbare în rutina sa zilnică îl supăra acum mai mult decât cu un an în urmă. Avea optzeci și cinci de ani; merita să-și ia micul dejun când dorea.

Ridică receptorul telefonului; linia era împământată, așa că pana de curent nu avea cum să o afecteze. Telefoanele fără fir sunt foarte bune atâta timp cât nu se întrerupe curentul electric. Sarah avusese grijă ca și alte câteva aparate plasate strategic în diverse puncte ale casei să fie tot linii împământate.

Dar de data asta telefonul era mort. Nedumerită și într-o oarecare măsură alarmată, se ridică din pat. Cele două camere ale ei se aflau deasupra garajului. Camera de zi și bucătăria, formând o singură încăpere, dădeau în partea din față a casei, în timp ce dormitorul și baia – în spate. Nu aprinse lanterna; era în apartamentul său și putea găsi drumul spre camera alăturată, trase ușor draperiile și se uită afară.

Niciuna dintre luminile dispuse strategic pe peluza îngrijită nu erau aprinse, dar luminile de siguranță de pe proprietatea vecinului din dreapta aruncau umbre lungi și dese.

Deci nu era pană de curent. Era posibil să se fi ars vreo siguranță, însă acest lucru ar fi afectat doar o parte din casă sau curtea, dar nu ambele. Rămase nemișcată, punându-și logica și intuiția la lucru: (A) Curentul electric era întrerupt. (B) Telefonul era mort. (C) Vecinul din dreapta avea lumină. Nu era foarte greu să tragi o concluzie: cineva tăiasse firele, iar singurul motiv nu putea fi decât intenția cuiva de a pătrunde în casă prin efracție.

Fără să facă nici cel mai mic zgomot, în picioarele goale, alergă înapoi în dormitor și luă de pe noptieră pistolul automat de calibru 9 milimetri. Din păcate, telefonul mobil și-l lăsase în mașină, care era parcată sub porticul din spate. O luă la fugă spre ușă, gândindu-se o clipă să facă un ocol pentru a-l lua; dar prioritatea ei era protecția judecătorului. Trebuia să se asigure că nu pățise nimic, în timpul ultimului său an în magistratură primise câteva amenințări destul de serioase și, cu toate că el nu le dăduse nici o importanță, Sarah nu își putea permite să le ignore.

Apartamentul ei era legat de corpul principal al casei printr-o scară prevăzută cu uși și sus și la baza scării. În timp ce cobora aprinse lanterna ca nu cumva să alunece și să cadă, dar o stinse imediat cum ajunse jos. Cu urechea la pândă, se opri o clipă să-și acomodeze ochii cu întunericul. Nu auzi nimic. Răsuci fără zgomot mânerul ușii, deschizând-o încetșor, cu toate simțurile în alertă. Nu surprinse nici un zgomot ciudat, așa că porni mai departe.

Se afla într-un hol mic; în stânga avea ușa spre garaj. Încercă mânerul ușii. Era încuiată. Urma spălătoria, apoi bucătăria. Ceasul electronic ticăia monoton și strident, nemaifiind acoperit de zumzăitul frigiderului. Se furișă în bucătărie simțind gresia rece sub picioare. Se strecură pe lângă masa imensă și se opri din nou în pragul camerei în care luau micul dejun. Aici era ceva mai multă lumină datorită ferestrei boltite ce dădea în grădina cu trandafiri, dar asta însemna și că putea fi văzută mai ușor în cazul în care exista vreun intrus stând la pândă. Purta pijama din bumbac bleu deschis, la fel de vizibil ca albul. Era o țintă ușoară, însă trebuia să-și asume riscul.

Inima îi bătea ca un ciocan și respiră adânc să se calmeze, încercând să controleze valul de adrenalină ce îi alerga prin vene. Nu se putea lăsa copleșită de emoții; trebuia să se stăpânească, să gândească la rece și să-și amintească ceea ce învățase în timpul instruirii. Mai respiră o dată adânc și porni cu pași ușori, furișându-se pe lângă perete, fără să-l atingă. Încetșor, își spuse. Pășind cu grijă să nu-și piardă echilibrul, ocoli camera și ajunse la ușa ce dădea în holul din spate. Se opri din nou ascultând.

Tăcere. Ba nu! I se păru că percepe un zgomot înăbușit, atât de slab încât nu era sigură că auzise de fapt ceva. Rămase la pândă ținându-și respirația și fără să-și concentreze privirea asupra unui obiect anume, astfel încât să poată detecta orice mișcare cu coada ochiului. Holul era pustiu, dar după o clipă zgomotul se auzi din nou, un pic mai tare, venind dinspre... solariu?

În partea din față a casei se aflau două saloane și sufrageria; bucătăria, camera pentru micul dejun, biblioteca și solariul erau toate în spate. Solariul era o încăpere de colț, cu doi pereți din sticlă și două perechi de uși glisante ce dădeau în curtea interioară. Dacă ar fi plănuit o spargere, gândi Sarah, ar fi ales solariul ca cel mai bun loc de intrare. Se pare că nu era singura.

Intră în hol cu spatele încovoiat, se opri o fracțiune de secundă, apoi făcu încă doi pași rapizi și ajunse lângă bufetul uriaș, vechi de o sută de ani, în care erau păstrate acum fețele de masă. Se lăsă într-un genunchi pe covorul gros, ascunsă după bufet, chiar în clipa în care cineva ieșea din bibliotecă.

Bărbatul era îmbrăcat în haine de culoare închisă și căra un obiect mare și greu. Monitorul computerului, își spuse ea, însă holul era cufundat în întuneric și nu putea fi sigură. Intră în solariu, de unde se auziră iar zgomote înăbușite, semănând mai mult cu târșăitul pantofilor pe covor.

Inima îi bătea cu putere, dar în același timp simți un val de ușurare. Părea evident că intrusul era un hoț și nu un criminal cu gânduri de răzbunare împotriva judecătorului. Asta nu însemna însă că nu erau în pericol; hoțul putea deveni violent, deși mișcările lui de până acum indicau că era hotărât să ia tot ce putea și să fugă. Lucra organizat și metodic, după cum o dovedeau liniile electrice și telefonice scoase din funcțiune. Probabil că tăiase curentul ca să dezactiveze sistemul de alarmă, apoi firele telefonice ca precauție suplimentară.

Întrebarea era ce trebuia să facă ea? Era conștientă de arma pe care o avea în mână, dar situația nu impunea o intervenție atât de dură. Avea să tragă numai în situația în care viața judecătorului sau a ei era în pericol, dar nu pentru niște aparate electronice. În același timp, nici nu avea de gând să-l lase pe hoț să scape.

Era posibil să fie și el înarmat. Spărgătorii de regulă nu poartă arme pentru că, în cazul în care au ghinion și sunt prinși, pedeapsa pentru jaf armat este mult mai aspră decât pentru o simplă spargere. Chiar dacă majoritatea spărgătorilor nu sunt înarmați nu însemna că își putea permite să presupună că acesta nu avea vreo armă.

Era un bărbat solid; din câte putuse să-și dea seama în holul întunecat, avea înjur de un metru optzeci. Probabil că ar i-ar fi putut face față într-o luptă corp la corp – cu condiția să nu fie înarmat. Nici cea mai bună instruire din lume nu poate opri un glonț. Cum obișnuia să îi spună tatăl ei, e o mare diferență între a avea încredere în forțele tale și a fi arogant; aroganța te poate costa viața. Cel mai bun lucru era să-l atace din spate, luându-l prin surprindere.

Un alt zgomot slab o puse în gardă și rămase complet nemișcată în timp ce bărbatul intră în hol luând-o din nou spre bibliotecă. Cel mai potrivit moment pentru a-l ataca era când avea să iasă, cu brațele încărcate de bunuri furate. Puse lanterna pe podea, își mută pistolul în mâna stângă și dădu să se ridice de pe vine.

În clipa aceea, încă un bărbat ieși din solariu. Sarah îngheță, cu creștetul capului ridicat peste marginea bufetului. Încremeni la gândul că individul nu trebuia decât să se uite în direcția unde se afla ea: fața sa palidă putea fi bine observată în întuneric.

Însă bărbatul nu se opri și se strecură în bibliotecă după celălalt individ. Sarah se lăsă să cadă la loc cu spatele rezemat de perete, tremurând de ușurare. Respiră adânc de câteva ori pentru a-și potoli bătăile inimii. Scăpase ca prin urechile acului: încă o secundă și ar fi fost în picioare, iar hoțul ar fi văzut-o în mod sigur.

Faptul că erau doi schimba complet datele problemei. Riscurile se dublaseră, iar șansele ei de reușită se înjumătățiseră. Să se strecoare afară la mașină și să sune la numărul de urgență 911 de pe telefonul mobil părea cea mai bună soluție, cu condiția să ajungă până acolo neobservată. Dar asta însemna să-l lase pe judecător singur în casă. Nu auzea bine, iar indivizii puteau pătrunde în camera lui în orice clipă, nelăsându-i timp să se ascundă. Dragul de el era destul de curajos ca să se lupte cu intrușii, însă aceasta s-ar fi putut solda cu rănirea sau chiar moartea lui.

Treaba ei era să împiedice un astfel de incident și nu avea cum să facă acest lucru de afară, în timp ce vorbea la telefon.

Simți un val de emoție, apoi se liniști. Se hotărâse; acum trebuia să uite de toate și să se concentreze numai asupra celor învățate în timpul instruirii.

Auzi din nou târșăit de pași dinspre bibliotecă și un mormăit slab. În ciuda tensiunii, zâmbi. Dacă ar fi încercat să ridice televizorul cu diagonala de 140 de centimetri, se angajau la o treabă grea și mâinile lor

aveau să fie ocupate. Probabil că acum era cel mai bun moment să treacă la atac.

Se ridică și porni cu pași ușori spre bibliotecă, ajunse lângă ușă, se lipi cu spatele de zid și aruncă o privire fulgerătoare înăuntru. Unul dintre hoți ținea între dinți o brichetă-stilou, la lumina căreia văzu cum cei doi se luptau într-adevăr cu televizorul uriaș, în plus, lumina lanternei le perturbase și vederea nocturnă, astfel încât le-ar fi fost destul de greu să o observe.

Așteptă. După alte câteva icnete și o înjurătură șoptită, unul dintre hoți porni cu spatele spre ușa bibliotecii ținând televizorul cu ambele mâini, în timp ce tovarășul lui ținea de celălalt capăt. Aproape că le auzi pârâitul oaselor sub greutatea televizorului și, în fâșia subțire de lumină a lanternei-stilou proiectată direct pe fața primului bărbat, îi văzu expresia încordată.

Era joacă de copii. Sarah zâmbi. Imediat ce primul hoț păși dincolo de prag, întinse piciorul și îl lovi în glezna stângă. Uluit, bărbatul scoase un țipăt scurt și se prăbuși pe spate în hol. Televizorul imens se lovi de cadrul ușii, apoi se prăvăli înainte. Bărbatul căzut la pământ scoase încă un strigăt de spaimă, transformat rapid într-un urlet de durere când televizorul i se prăbuși peste bazin și picioare.

Partenerul lui dădu din mâini încercând să-și păstreze echilibrul. Lanterna îi zbură din gură. „La dracu!” se auzi în clipa când dintr-o dată se făcu întuneric, după care bărbatul se năpusti cu capul înainte. Sarah se răsuci pe călcâie și îi aplică o lovitură de pumn drept în tâmplă. Nu îl pocnise cu toată forța, dar suficient de tare ca să simtă înțepături în încheieturile degetelor. Bărbatul căzu greoi peste televizor, ceea ce îl făcu pe cel de dedesubt să țipe și mai tare. Individul lovit în tâmplă se prăbuși într-o parte leșinat.

— Sarah? Ce se întâmplă? De ce s-a întrerupt lumina? răsună din capul scărilor vocea judecătorului, acoperind țipetele bărbatului ținut sub televizor.

Fiind clar că cei doi nu aveau cum s-o ia la fugă în următoarele câteva minute, Sarah se duse la baza scărilor.

— Doi indivizi au pătruns în casă, anunță ea.

Din cauza urletelor de durere și a faptului că judecătorul era aproape surd, fu nevoită să strige ca să fie sigură că o aude.

— Am rezolvat problema. Stați acolo până iau lanterna.

Ultimul lucru de care avea nevoie era să-l vadă rostogolindu-se pe scări în întuneric încercând să-i sară ei în ajutor.

Luă lanterna de unde o lăsase pe podea lângă bufet și se întoarse la scară să îi lumineze drumul judecătorului, care coborî cu o viteză greu de crezut pentru un om de optzeci și cinci de ani.

— Spărgători? Ai chemat poliția?

— Încă nu. Au tăiat firele telefonice și nu am avut când să-mi iau mobilul din camionetă.

Judecătorul ajunsese jos și se uită atent spre dreapta, de unde se auzea hărmălaia. Sarah îndreptă imediat lanterna într-acolo, luminând întreaga scenă. După o secundă, judecătorul chicoti.

— Dacă-mi dai pistolul ăla, cred că mă descurc eu aici în timp ce tu te duci să suni la poliție.

Îi întinse arma cu patul înainte, apoi smulse cablul telefonului din hol și se aplecă peste hoțul leșinat. Era cel solid și Sarah gemu de efort când îl întoarse pe burtă. Îi trase mâinile la spate și i le prinse repede cu cablul, apoi îi ridică un picior și îi legă mâinile de gleznă. Cu sau fără un pistol îndreptat asupra lui, trebuia să fie extrem de agil să fugă sărind într-un picior – fără să mai punem la socoteală lovitura pe care o primise la cap. Același lucru era valabil și pentru cel prins sub televizor.

— Mă întorc imediat, îi spuse judecătorului întinzându-i lanterna. Gentleman până în măduva oaselor, el încercă să i-o dea înapoi.

— Nu, o să ai nevoie de lumină.

— Se vor aprinde farurile mașinii când o să acționez telecomanda; mai multă lumină nu îmi trebuie, îl asigură ea și se uită în jur. Unul dintre ei avea o lanternă mică, dar a scăpat-o și nu știu unde a căzut, adăugă ea și se opri o clipă. Și oricum nu aș pune mâna pe ea. A ținut-o în gură.

El chicoti din nou.

— Nici eu n-aș pune mâna pe ea.

La lumina lanternei, îi văzu licărul din ochi, chiar dacă erau ascunși în spatele ochelarilor. Bătrânul se distra de minune! La drept vorbind, viața la pensie nu putea fi nici pe departe la fel de interesantă ca cea de judecător federal. Probabil că tânjise tot timpul după aventură, sau cel puțin după un pic de dramă, iar acum dorința îi fusese îndeplinită. Avea să povestească prietenilor lui toate detaliile cel puțin o lună de acum încolo.

Îl lăsă de pază lângă cei doi hoți și străbătu camera pentru micul dejun, apoi bucătăria. Avea cheile în geantă, așa că urcă scara ținându-se bine de balustradă, într-un întuneric aproape total. Slavă Domnului că lăsase ușa de sus deschisă; dreptunghiul palid o ajută să se orienteze. Ajunsă în apartamentul ei, trecu prin bucătărie să-și ia o altă lanternă din sertarul unui dulap, apoi se duse repede în dormitor și își luă cheile mașinii.

Având lanterna, coborî scările mult mai repede decât le urcase. Descuia ușa din spate și acționează imediat butonul telecomenzii pentru a descuia ușile mașinii. Farurile din față și din spate și luminile interioare ale TrailBlazer-ului se aprinseră. Se îndreptă grăbită spre mașină

simțind răceala și asprimea dalelor de piatră sub picioarele goale. La naiba, nu se gândise să-și pună și pereche de pantofi când fusese sus!

Urcă la volan, înșfăcă mobilul micuț din suportul pentru pahar unde îl ținea de obicei și îl deschise așteptând nerăbdătoare să vină tonul, apoi formă numerele cu degetul mare în timp ce intra înapoi în casă.

— Nouă sute unsprezece, îi răspunse vocea calmă, aproape plictisită, a operatoarei.

— Avem un jaf pe Briarwood Road, numărul doi șapte trei zero, începu Sarah și dădu să explice situația, dar operatoarea o întrerupse.

— De unde sunați?

— De la aceeași adresă. Sun de pe telefonul mobil, pentru că au tăiat firele telefonice.

Ocoli masa din bucătărie și intră în camera pentru micul dejun.

— Sunteți în casă?

— Da. Sunt aici doi bărbați...

— Se află încă în casă?

— Da.

— Sunt înarmați?

— Nu știu. N-am observat arme, dar au tăiat și curentul, așa că n-am cum să văd în întuneric dacă sunt înarmați sau nu.

— Doamnă, ieșiți din casă dacă puteți. Am trimis câteva unități de patrulare la adresa pe care mi-ați dat-o și vor sosi în câteva minute, dar trebuie să ieșiți imediat din casă.

— Trimiteți și o ambulanță, zise Sarah ignorând sfatul operatoarei.

Intră în hol și îndreptă și fasciculul de lumină al lanternei sale asupra celor doi bărbați de pe podea. Se îndoia că vreunul dintre ei ar fi fost capabil să plece pe propriile picioare. Țipetele celui de sub televizor se transformaseră în gemete amestecate cu blesteme. Cel pe care îl lovise în tâmplă nu se mișcase deloc.

— O ambulanță?

— Pe unul dintre ei a căzut un televizor mare și s-ar putea să-i fi rupt picioarele. Celălalt e leșinat.

— A căzut un televizor pe ei?

— Doar pe unul dintre ei, repetă Sarah neabătându-se de la adevăr și începând să se amuze. Are diagonala de o sută patruzeci de centimetri, așa că e destul de greu. Încercau să îl scoată din casă, dar unul dintre ei s-a împiedicat și televizorul a căzut peste el. Celălalt a aterizat deasupra.

— Iar cel pe care a căzut televizorul și-a pierdut cunoștința?

— Nu, e conștient. Celălalt e leșinat.

— De ce a leșinat?

— L-am lovit în cap.

Judecătorul Roberts îi zâmbi și în semn de reușită ridică spre ea degetul mare al mâinii în care ținea lanterna.

— Deci sunt amândoi imobilizați?

— Da.

Bărbatul leșinat își mișcă puțin capul și gemu.

— Cred că își revine. Tocmai s-a mișcat.

— Doamnă...

— L-am legat cu cablul telefonului, adăugă ea.

Urmă o scurtă pauză.

— Am să repet tot ce mi-ați spus ca să fiu sigură că am înțeles bine. Unul dintre bărbați a leșinat, dar acum își revine și l-ați legat cu un cablu de telefon.

— Exact.

— Celălalt e prins sub un televizor cu diagonala de o sută patruzeci de centimetri și s-ar putea să aibă picioarele rupte.

— Exact.

— Super! auzi Sarah o voce în fundal.

Operatoarea își păstra calmul profesional.

— Am trimis medici și două ambulanțe. Mai e cineva rănit?

— Nu.

— Aveți vreo armă?

— Da, un pistol.

— Aveți un pistol?

— E la judecătorul Roberts în clipa aceasta.

— Doamnă, spuneți-i să lase pistolul deoparte.

— Sigur.

Nici un polițist în toate mințile nu ar intra într-o casă întunecată știind că cineva acolo are un pistol. Îi transmise mesajul judecătorului, care o clipă păru să se răzvrătească, apoi oftă și puse pistolul în sertarul bufetului. Având în vedere starea în care se aflau cei doi hoți, nu era necesar să țină un pistol îndreptat asupra lor, oricât de multă plăcere i-ar fi produs acest lucru instinctului său de macho.

— Pistolul a fost pus într-un sertar, raportă Sarah.

— Mulțumesc, doamnă. Unitățile de patrulare vă vor cere să le dați pistolul, așa că vă rog să cooperați.

— Nici o problemă. Mă duc spre ușă să îi aștept.

Îl lăsă pe judecător să supravegheze captivii, se duse în holul din față și deschise una dintre ușile duble, înalte de aproape trei metri. Două mașini alb cu negru ale poliției din Mountain Mrook intraseră pe alee cu girofarurile aprinse și tocmai opreau în fața treptelor late de la intrare.

— Au sosit, o informă pe operatoare, ieșind în fața ușii pentru a fi văzută de polițiști.

Aceștia plimbară peste ea razele puternice ale lanternelor, iar ea duse mâna la ochi, ferindu-i de lumina orbitoare.

— Mulțumesc.

— Mă bucur că v-am fost de folos, doamnă.

Sarah închise telefonul în timp ce doi polițiști în uniformă se apropiau de ea cu mâinile pe arme. Stațiile radio din mașini emiteau un șuvoi de păcănituri și mesaje întrerupte pe care nu le putea înțelege, iar luminile girofarurilor făceau ca pajiștea îngrijită să semene cu o discotecă pustie. În dreapta, văzu luminile aprinzându-se pe veranda familiei Cheatwood. Vecinii ieșeau să vadă ce se întâmplă. În scurt timp, își spuse ea, întregul cartier avea să fie în picioare, deși prea puțini vor avea îndrăzneala să vină să facă investigații personale. Majoritatea avea să folosească telefonul pentru a culege informații.

— E un pistol în bufetul din hol, le spuse de la bun început celor doi polițiști.

Erau și așa destul de agitați; nu își scosese armele, dar nici nu-și dezlipeau mâinile de pe ele.

— E al meu. Nu știu dacă hoții sunt înarmați, dar sunt amândoi imobilizați. Judecătorul Roberts îi supraveghează.

— Cum vă numiți, doamnă? o întrebă unul dintre polițiști, scund și îndesat, în timp ce se strecura în casă luminând cu lanterna dintr-o parte în alta.

— Sarah Stevens. Lucrez pentru judecătorul Roberts ca majordom.

Observă schimbul de priviri dintre ei o femeie majordom? Era obișnuită cu această reacție, însă polițistul îndesat nu întrebă decât:

— Judecătorul...?

— Lowell Roberts, judecător federal, acum pensionat.

Polițistul murmură ceva în stația radio de la umăr, iar Sarah îi conduse prin casa întunecată, trecură pe lângă scară și ajunseră în holul din spate. Plimbară fasciculele de lumină ale lanternelor peste cei doi bărbați aflați pe podea, apoi le îndreptară spre bărbatul înalt, subțire, cu părul alb care îi supraveghea de la o oarecare distanță.

Hoțul pe care îl pocnise își recăpătase cunoștința, dar era încă amețit. Clipi de câteva ori și mormăi:

— Ce s-a... întâmplat?

Nu se obosi nimeni să îi răspundă. Cel de sub televizor suspina și blestema alternativ încercând să împingă aparatul cu picioarele, dar nu avea nici un spor și ar fi făcut mai bine să-și șteargă nasul care îi șiroia.

— Ce i s-a întâmplat ăluia? întrebă polițistul mai înalt îndreptând lanterna spre fața celui legat.

— L-am pocnit în cap.

— Cu ce anume? o întrebă același polițist, lăsându-se pe vine lângă hoț și percheziționându-l rapid, dar conștiincios.

— Cu pumnul.

Ridică ochii spre ea surprins. Sarah dădu din umeri.

— L-am nimerit în tâmplă, explică ea, iar polițistul dădu din cap.

O lovitură în tâmplă îl poate scoate din circulație și pe King Kong. Sarah nu mai menționează că se antrenase nenumărate ore pentru a-i reuși o astfel de lovitură. Dacă avea să se dovedească necesar, le va spune mai multe, dar până ce un polițist nu o întreba în mod direct despre pregătirea ei, și ea și patronul ei preferau să treacă sub tăcere faptul că printre atribuțiile ei se număra și aceea de bodyguard.

Percheziția scoase la iveală un cuțit cu lama de cincisprezece centimetri, într-un toc prins la glezna individului.

— Cărau lucruri din casă pe acolo, îi informă arătând spre ușa solariului. Camera are uși de sticlă glisante care dau în curtea interioară.

În depărtare se auzi sunet de sirene – o mulțime de sirene – semnalând apropierea unei întregi echipe de polițiști și personal medical. În scurt timp casa se va umple de oameni, iar ea mai avea destule treburi de rezolvat.

— Am să mă așez acolo ca să nu vă încurc, le spuse arătând spre scări.

Polițistul dădu din cap și Sarah se așeză pe cea de-a patra treaptă, cu picioarele strânse sub ea. Mai întâi de toate trebuia să se ocupe de rebranșarea curentului electric, apoi de telefoane, deși telefonul ei mobil le era de-ajuns pentru moment. Sistemul de alarmă era dotat cu baterii de rezervă, deci concluzia care se impunea era că hoții le distruseseră și pe acelea sau știuseră cum să le dezactiveze. Oricum, cei de la compania de securitate trebuia să verifice absolut tot. Probabil că și ușile glisante trebuiau înlocuite, dar asta putea aștepta până dimineață.

Cu lista de priorități în minte și cu mobilul în mână, Sarah sună la compania de electricitate Alabama Power să îi anunțe despre pana de curent. Un bun majordom știe pe de rost aceste numere utile, iar Sarah era un majordom excelent.

Capitolul 2

Era trecut de ora două dimineața când la stația radio se auzi apelul referitor la incidentul din Briarwood. Thompson Cahill era în drum spre casă, dar apelul părea mult mai interesant decât ceea ce îl aștepta acasă, așa că întoarse camioneta și o luă înapoi pe Autostrada 280. Polițiștii din patrulare nu ceruseră un anchetator, dar, la naiba, apelul părea amuzant și era exact ce-i trebuia lui – puțină distracție.

Ieși de pe autostradă și intră pe Cherokee Road. La ora aceea traficul era practic inexistent, așa că străbătu rapid străzile pustii și în câteva minute era în Briarwood. Găsi cu ușurință adresa: în fața casei erau parcate o mulțime de vehicule cu girofarurile aprinse. Un anchetator trebuie să se priceapă la astfel de deducții, nu?

Își prinse legitimația de curea, își luă sacoul din cârligul de pe spatele scaunului și-l îmbrăcă peste tricoul negru decolorat. Avea și o cravată în buzunarul hainei, dar o lăsă acolo, pentru că nu avea la el o cămașă pe care să o îmbrace peste tricou. De data aceasta avea să adopte înfățișarea lansată de polițiștii din serialul Miami Vice.

În preajma casei roia furnicarul obișnuit de uniforme: polițiști, pompieri, medici, personalul ambulanțelor. La ferestrele luminate ale caselor din jur se zăreau capetele vecinilor; prea puțini fuseseră atât de curioși încât să iasă din casă și să se adune în stradă. La urma urmelor, aici era Briarwood Road, iar Briarwood însemna moșii seculare.

Îl întâmpină șeful de tură, George Plenty.

— Ce cauți aici, doctore?

— Bună dimineața și ție. Mergeam spre casă și am auzit apelul. Mi s-apărut interesant, așa că am venit înapoi. Ce s-a întâmplat?

George își ascunse zâmbetul. Lumea în general habar nu are cât de distractivă e munca de polițist. Există și părți întunecate și periculoase – cele care îi fac pe polițiști să se apuce de băut – dar în cea mai mare parte este al naibii de amuzantă. Oamenii sunt pur și simplu trăsniți.

— Cei doi indivizi au acționat inteligent: au tăiat firele de curent și de telefon și au dezactivat sistemul de alarmă. Se pare că au crezut că bătrânul locuiește singur, așa că și-au închipuit că nici măcar n-o să se trezească. Însă, spre ghinionul lor, omul are un majordom. Tipii erau ocupați să șterpească un televizor cu ecranul mare, când doamna majordom i-a pus piedică unuia dintre ei, care a căzut cu televizorul peste el, apoi a avut grijă să-l pocnească zdravăn și pe celălalt, de l-a lăsat lat. După care l-a legat cu cablul de la telefon, chicoti George. Și-a revenit în simțiri, dar încă nu știe exact pe ce lume se află.

— Doamna majordom? întrebă Cahill, nesigur dacă înțelesese bine.

— Exact.

— O femeie majordom?

— Cam așa ceva.

— Fugi de-aici! pufni Cahill.

Bătrânul avea probabil o femeie care locuia cu el, însă se îndoia că tipa era majordom.

— Asta e povestea pe care ne-au spus-o și nu s-au abătut de la ea, completă George și se uită înjur. Dacă tot ai venit, ajută-i pe băieți să ia declarațiile ca să terminăm mai repede.

— Sigur.

Intră agale în vila imensă. În capătul holului fuseseră așezate lămpi pe baterii, iar revărsarea de lumină și forfota îl conduseră spre locul faptei. Din reflex, adulmecă aerul încercând să detecteze miros de

alcool sau de droguri. Ce este cu casele bogaților? Au un miros special, de parcă lemnul din construcția lor ar fi diferit de cel folosit pentru casele obișnuite. Mai detectă un miros de flori proaspete, spray pentru lustruit mobila și o ușoară aromă de mâncare – ceva italianesc – dar nu simți nici un iz de alcool sau fum de orice fel, legal sau ilegal.

Ajunse în hol și rămase deoparte un minut studiind scena. Câțiva medici stăteau pe vine în jurul unui individ de pe podea; în apropiere se afla carcasa spartă a unui televizor uriaș. Tipul de pe podea gemea furios în timp ce doctorii îi imobilizau piciorul stâng. Un alt bărbat, înalt și solid, era întins pe podea cu mâinile prinse la spate în cătușe. Răspundea întrebărilor unui medic care îi controla ochii cu o lanternă, și era evident că încă vedea stele verzi.

Un bătrân înalt și slab, cu o coamă de păr alb în dezordine, stătea în partea stângă dând calm o declarație unui polițist. Emană demnitate prin toții porii, cu toate că era în pijama, halat și papuci.

Cu coada ochiului supraveghea atent ceea ce se petrece în timp ce răspundea la întrebări, de parcă ar fi vrut să se asigure că totul se desfășura așa cum trebuie.

În dreapta era o scară, iar pe a patra treaptă de jos stătea o femeie în pijama subțire de bumbac, vorbind la un telefon mobil. Își ținea picioarele goale unul lângă altul, perfect alinate; părul negru și des era ciufulit, de parcă tocmai coborâse din pat. Probabil că așa se și întâmplase. Printr-un alt exemplu de perspicacitate specifică detectivilor, deduse că era femeia majordom care locuia acolo, altfel de ce ar fi fost în pijama? La naiba, în noaptea aceea avea mintea ascuțită ca briciul!

Chiar și în pijama, nemachiată și cu părul vâlvoi era o femeie drăguță. Nu, mai mult, era de-a dreptul frumoasă – din ceea ce putea vedea, i-ar fi acordat nota opt, și asta fără farduri. Poate că banii nu pot cumpăra fericirea, dar libidinoșii bătrâni pot cu siguranță obține în schimbul lor gagici de primă clasă, asta presupunând că bătrânul mai era în stare de altceva decât să viseze la gloria apusă.

Furia de care nu se putea debarasa îl copleși din nou; de doi ani trăia, dormea și mânca cu această mânie în suflet și își dădea bine seama că era nedrept față de această femeie. Gândul că soția lui e o nemernică și îl înșală pe toate drumurile și un divorț lung și urât îl pot face pe orice bărbat să-i treacă chef. Își înăbuși furia ca să se poată concentra asupra meseriei lui – singurul lucru pe care reușea să îl facă așa cum trebuie.

Se apropie de unul dintre polițiști – Wilkins, destul de tânăr, destul de nou și al naibii de bun, dar trebuia să fie așa, pentru că asta era o cerință obligatorie pentru a obține o slujbă în departamentul de poliție Mountain Brook. Wilkins stătea de pază lângă individul voinic

care avea mâinile prinse în cătușe și era lovit la cap, privind cum acesta era examinat de medic.

— N-ai nevoie de o mână de ajutor cu declarațiile?

Wilkins se uită în jur, puțin uimit să dea cu ochii de el. În acea clipă de neatenție, individul de pe podea făcu un salt înainte, trântindu-l pe doctor la pământ, și sări în picioare cu o agilitate surprinzătoare. Wilkins se răsuci pe călcâie iute ca o pisică, dar Cahill fu și mai rapid. În timp ce se rotea pe călcâiul stâng izbindu-l pe individ drept în plex cu gheata numărul patruzeci și patru din piciorul drept, o văzu cu coada ochiului pe femeia de pe scări sărind și ea în picioare. Lovitura avu destul forță ca să îl facă pe vlăjgan să se încovoie de durere cu răsufierea tăiată. Wilkins se năpusti asupra lui înainte ca acesta să atingă podeaua și alți doi polițiști îi săriră în ajutor. Văzând că situația e sub control – de fapt individul nici nu putea respira încă – Cahill se dădu un pas înapoi și aruncă o privire spre medic, care se ridica clătînându-se și ștergându-și sângele care îi curgea din nas.

— Se pare că nu era rănit atât de rău cum am crezut.

— Așa se pare, spuse doctorul, apoi luă un pansament din trusă, îl duse la nas și respiră adânc. Crezi că acum e scos din circuit?

— Și-a pierdut doar răsufierea. Nu l-am lovit chiar așa de rău.

O lovitură în piept aplicată cu toată forța poate opri inima, zdrobi sternul și provoca o mulțime de alte leziuni interne. Cahill avusese grijă ca nici măcar să nu îi rupă vreo coastă individului. Wilkins se ridică gâfâind.

— Tot mai ai chef de completat hârtii, Cahill?

Genul acesta de muncă reprezintă năpasta oricărui polițist; ca să arate cât îl plictisea treaba asta, Cahill răspunse:

— Cum să nu.

Wilkins arătă cu capul spre femeia care se așezase la loc pe scări și își reluase convorbirea la mobil.

— Ia-i declarația în timp ce noi îl băgăm pe Rambo ăsta într-o dubă.

— Cu plăcere, murmură Cahill, și nu mințea.

Reacția ei în momentul în care hoțul încercase să fugă îi stârnise interesul. Nu dăduse să fugă țipând, ci se mișcase cu calm și echilibru, concentrându-și întreaga atenție asupra răufăcătorului. Cahill își spuse că dacă nu l-ar fi oprit el, cu siguranță ar fi făcut-o ea – sau cel puțin ar fi încercat ceea ce îi aducea în minte o mulțime de întrebări la care ar fi dorit răspunsuri.

Se apropie de scară. Lumina dură a lămpilor pe baterii cădea direct pe fața ei. Vorbea mai departe la telefon cu o expresie calmă și concentrată. Când îl văzu apropiindu-se, ridică un deget făcându-i semn că va termina imediat.

Fiind polițist, nu era obișnuit să i se spună să aștepte. Simți un scurt fior de iritare, metamorfozat imediat în amuzament. Doamne, poate că într-adevăr era un ticălos arogant, cum îi plăcea fostei sale soții să-l apostrofaze. Pe lângă asta, chiar dacă femeia nu era decât un ornament la brațul unui bătrân, îți făcea plăcere să o privești.

Astfel că nu își refuză această plăcere și o măsură din cap până în picioare, catalogând automat toate detaliile: păr de o nuanță întunecată, lung până aproape de umeri și ochi de culoare închisă.

Dacă ar fi trebuit să-i facă descrierea fizică în scris, ar fi trebuit să specifice: „șaten” și „căprui”, deși termenii nu se apropiau deloc de culoarea reală. Lumina îi juca în păr împrumutând șuvițelor nuanța ciocolatei amărui – iar ochii erau și mai închiși.

Estimă că avea înjur de treizeci de ani, sau puțin peste, înălțimea... cam un metru șaptezeci. Fu tentat să îi dea câțiva centimetri în plus, dar își dădu seama că atitudinea ei milităroasă o făcea să pară mai înaltă decât era. Greutatea era undeva între șaiszeci – șaiszeci și cinci de kilograme. Avea pielea netedă fără cusur, cu un tușeu catifelat și cremos, care îl făcu să se gândească la un cornet de înghețată.

Își termină convorbirea și îi întinse mâna.

— Mulțumesc că ați așteptat. Mă luptam cu meniul computerizat al companiei telefonice și nu am vrut să o iau de la început. Sunt Sarah Stevens.

— Detectivul Cahill, se prezentă el, luându-i mâna micuță și rece, cu o strânsoare surprinzător de puternică. Mi-ați putea relata ce s-a întâmplat aici în noaptea asta?

Accentul ei nu era din sud; de fapt, nu îl putu localiza deloc. Da, asta era: femeia nu vorbea cu nici un fel de accent.

— Cu plăcere, răspunse ea arătând spre trepte. Nu doriți să luați loc?

Sigur că ar fi dorit, însă asta însemna să stea cu umărul lipit de al ei, ceea ce nu era o idee bună, dat fiind că se afla aici cu treabă. Chiar din clipa în care o văzuse gândurile i-o luaseră razna, iar asta nu era bine deloc. Se stăpâni și se forță să se concentreze asupra celor ce avea de făcut.

— Nu, mulțumesc, stau în picioare.

Își scoase agenda din buzunar și o deschise la o pagină albă.

— Cum se scrie numele dumneavoastră?

— Sarah cu h, Stevens cu v.

— Dumneavoastră ați descoperit că se comitea o spargere?

— Da, eu.

— Știți cu aproximație ce oră era?

— Nu, ceasul de pe noptieră este electric. Dar cred că i-am descoperit cam la o jumătate de oră după ce m-am trezit.

— Ce anume v-a trezit? Ați auzit vreun zgomot?

— Nu. Apartamentul meu se află deasupra garajului și nu se aude nimic de acolo. Ventilatorul din tavan s-a oprit când au întrerupt curentul. Asta m-a trezit.

— Ce s-a întâmplat după aceea?

Sarah îi relatează șirul evenimentelor cât mai concis posibil, știind că era îmbrăcată într-o pijama subțire și în picioarele goale.

Regreta că nu își pusese un halat și papuci și că nu își trecuse o perie prin păr. Ar fi putut chiar să se machieze, să-și pună un neglijeu, să se parfumeze și să își atârne de gât o pancartă pe care să scrie:

„Disponibilă”. Apoi putea să îl invite pe detectivul Cahill în camera ei și să se așeze amândoi pe marginea patului în timp ce-i dădea declarația.

Gândurile prostești care îi treceau prin cap o făcură să zâmbească, însă inima pornise să îi bată mai tare din clipa în care îl văzuse, iar ritmul nu se domolise nici acum. Printr-o ciudățenie ce ținea de chimie sau de biologie, ori era o combinație amândurora, simțise brusc o atracție fizică față de el. Se mai întâmpla uneori să o încerce un fior neașteptat care îi amintea de acel ceva care face lumea să se învârtească, dar niciodată nu mai fusese atât de puternic. Îi plăcea acel freamăt interior – era ca și cum ai merge într-un montagne russe, dar fără a te desprinde de la pământ.

Aruncă o privire spre mâna lui stângă. Nu purta verighetă, dar asta nu însemna că era necăsătorit sau că nu avea o relație. Bărbații care arată ca el nu sunt niciodată complet liberi. Nu că ar fi fost o mare frumusețe; avea trăsături aspre, era nebărbierit, iar părul negru – prea scurt. Însă făcea parte din acei bărbați care par cumva mai masculini decât ceilalți din jurul lor, ca și cum testosteronul îi ieșea prin pori, lucru pe care femeile întotdeauna îl observă. În plus, trupul lui părea un pachet de mușchi; jacheta pe care o purta peste tricoul negru ascundea în parte acest lucru; ea crescuse în preajma unor bărbați care își făceau o chestiune de onoare din a fi în cea mai bună condiție fizică, astfel că recunoștea imediat mișcările și ținuta caracteristice. Din păcate, nu părea deloc genul care să zâmbească prea des. Îi aprecia fizicul, însă, din câte putea să observe, personalitatea lui lăsa de dorit.

— Care este relația dumneavoastră cu judecătorul Roberts? întrebă el pe un ton neutru, aproape lipsit de orice interes.

Ridică ochii spre ea, dar avea fața în umbră și nu îi putu citi expresia.

— Lucrez pentru el.

— Cu ce anume vă ocupați?

— Sunt majordom.

— Majordom... repetă el, de parcă nu mai auzise acel cuvânt până atunci.

— Administrez casa, explică ea.

— Și asta ce implică?

— Multe lucruri, cum ar fi supravegherea personalului, programarea reparațiilor și a serviciilor, mai gătesc, am grijă să aibă hainele curate și pantofii lustruiți, mașina să fie verificată și spălată cu regularitate, facturile plătite și în general să fie totul în ordine.

— Și ceilalți angajați?

— Niciunul nu are normă întreagă. Când spun personal, mă refer la serviciul de curățenie – două femei care vin de două ori pe săptămână, la grădinar, care lucrează aici trei zile pe săptămână, la secretara care vine o dată pe săptămână și la bucătăreasă care pregătește prânzul și cina de luni până vineri.

— Înțeleg, zise el și se uită peste notițe de parcă verifica un detaliu. Poziția de majordom vă impune să studiați și artele marțiale?

Aha. Se întrebă ce o dăduse de gol. Observase și ea, bineînțeles, lovitura bine gândită cu care îl doborâse pe hoțul voinic și își dăduse seama imediat că și el se antrena mult.

— Nu, răspunse ea încet.

— E un hobby pe care vi-l satisfaceți în timpul liber?

— Nu chiar.

— Ați putea să-mi dați mai multe detalii?

— Sunt calificată și ca bodyguard, spuse ea pe ton scăzut.

Judecătorului nu-i place să se știe, dar mai demult a primit câteva amenințări cu moartea și familia lui a insistat să aibă un profesionist pentru securitatea lui personală.

Până acum atitudinea lui fusese neutră, dar deodată o privi cu interes nedisimulat și un pic de uimire.

— Amenințările respective au avut loc recent?

— Nu. Sincer, nu cred că e în pericol. Sunt alături de el de aproape trei ani și în tot acest timp nu a mai primit nici o altă amenințare. Însă înainte să se pensioneze a primit amenințări cu moartea de la mai mulți indivizi, lucru care a îngrijorat-o foarte rău pe fiica lui.

El se uită din nou peste notițe.

— Deci lovitura pe care ați aplicat-o în seara asta nu a aparținut unui amator, nu-i așa?

Ea zâmbi ușor.

— Sper că nu. După cum nici a dumneavoastră nu a aparținut unui novice.

— Ce sporturi practicați?

— Karate, în special, ca să mă mențin în formă.

— Centura?

— Maro.

El dădu scurt din cap.

— Și altceva? Ați spus „în special”.

— Practic și kick-boxing. Dar ce legătură are asta cu ancheta?

— Niciuna. Eram doar curios, spuse el închizându-și agenda. Și deocamdată nu are loc nici o anchetă. Vă iau doar o declarație preliminară. Totul va fi trecut în raport.

— De ce nu are loc nici o anchetă? întrebă ea indignată.

— Au fost prinși în flagrant delict, cu bunuri aparținând judecătorului Roberts încărcate în camioneta lor. Nu e nimic de investigat. Trebuie doar să întocmim dosarul.

Poate că el nu mai avea nimic de făcut, ea însă avea destule: trebuia să discute cu cei de la compania de asigurări, să repare ușile glisante ale solariului, ca să nu mai vorbim că trebuia cumpărat un nou televizor. Judecătorul ținea mult la televizorul său cu ecran mare și spunea că de data asta se gândește să-și ia unul de înaltă fidelitate.

— Trebuie neapărat să specificați în raport faptul că lucrez și ca bodyguard pentru judecător? întrebă ea.

Cahill tocmai dădea să plece. Se opri și privi.

— De ce?

Ea coborî vocea și mai mult.

— Judecătorul preferă ca prietenii lui să nu știe. Cred că se jenează de faptul că, cedând insistențelor copiilor săi, și-a angajat un bodyguard. Acum toți prietenii îl invidiază pentru că are o femeie majordom; închipuiți-vă ce glume se fac pe seama lui. În plus, în caz de pericol sunt în avantaj dacă nimeni nu știe că îi asigur protecția.

El bătu ușurel agenda de palmă cu o expresie impenetrabilă, apoi dădu din umeri.

— Nu e un fapt relevant pentru caz. Cum v-am spus, eram doar curios.

Poate că el nu zâmbea niciodată, dar ea obișnuia să o facă, așa că îi dăru un zâmbet larg și plin de ușurare.

— Mulțumesc.

Dădu din cap și se îndepărtă, iar Sarah oftă cu regret. Ambalajul era frumos, însă conținutul lăsa mult de dorit.

Dimineața începu într-un haos total. Era imposibil să mai doarmă, dar era la fel de imposibil să facă ceva. Fără curent electric nu putea să prepare micul dejun preferat al judecătorului – frigănele cu scorțișoară – sau să spele ori chiar să îi netezească ziarul cu fierul de călcat, ca atunci când îl citește să nu-și murdărească mâinile de la cerneala tipografică.

Îi servi un mic dejun compus din cereale reci, iaurt degresat și fructe proaspete, ceea ce îl făcu să bombăne că mâncarea aceea sănătoasă avea să îl dea gata. Nu aveau nici cafea fierbinte, lucru care îi făcu pe amândoi foarte nefericiți.

Sarah avu o idee genială și dădu fuga în vecini la familia Cheatwood, unde încheie un târg cu Martha, bucătăreasa: informații complete despre evenimentele nopții contra unui termos cu cafea proaspătă. Înarmată cu cofeină, se întoarce acasă și calma apele neliniștite. După ce își bău și ea a doua ceașcă, se simți pregătită să se confrunte din nou cu problemele zilei.

Nu se sfia să se comporte ca o pacoste dacă prin asta obține rezultatele dorite. După încă două telefoane date companiei de electricitate, își făcu apariția o camionetă de depanare și un bărbat deșirat se apucă de lucru fără grabă. Peste o jumătate de oră, casa începu să zumzăie trezindu-se la viață și individul își luă tălpășița.

Compania de telefoane era mai greu de hărțuit; aceștia – necunoscuții care se ocupau de relațiile cu publicul – instalaseră un robot telefonic lipsindu-te de plăcerea de a vorbi cu o ființă omenească, gândindu-se la economia lor de timp; dacă insistai totuși să discuți cu un funcționar, erai pus în așteptare un timp nedefinit. Sarah era o persoană încăpățânată; telefonul ei mobil cântărea numai câteva grame și avea un număr nelimitat de minute incluse în abonament. Așa că așteptă cu răbdare și într-un târziu insistența îi fu răsplătită. Chiar înainte de prânz, apăru încă o camionetă de depanare având la bord cea mai prețioasă persoană din lume – un Individ-capabil-să-repare-orice-defecțiune.

Bineînțeles că, imediat ce linia fu reparată, telefonul începu să sune cu înverșunare. Toți prietenii judecătorului auziseră despre aventurile petrecute noaptea trecută și voiau o descriere cât mai amănunțită. Cineva – o persoană plină de intenții bune – îl sunase pe fiul cel mai mare al judecătorului, Randall, care la rândul său își sunase fratele și sora – pe Jon și Barbara. Pe judecător nu îl deranja prea mult că băieții aflaseră, dar își încreți nasul în semn de disperare când ecranul telefonului afișă numărul fiicei lui. Barbara nu numai că își făcea griji în exces pentru tatăl ei, dar avea de departe și personalitatea cea mai puternică dintre cei trei copii ai lui. După părerea lui Sarah, avea mai multă forță decât un tanc blindat. Cu toate acestea, îi era foarte dragă. Barbara avea un suflet bun și era echilibrată, doar că își făcea griji din orice.

Agentul de asigurări sosi în timp ce judecătorul mai vorbea încă la telefon cu fiica lui, așa că Sarah îi arătă pagubele și tocmai îi dădea toate datele pentru completarea cererii – păstrase chiar și factura de la magazinul de unde judecătorul își cumpărase televizorul, fapt ce îl impresionă teribil pe agent – când judecătorul intră agale în biroul micuț al lui Sarah, părând foarte mulțumit de sine însuși.

— Ghici cine a sunat, îi zise el.

— Barbara, răspunse Sarah.

— După aia. Slavă Domnului că am auzit semnalul altui apel, altfel aş vorbi cu ea şi acum. Şi-a anunţat vizita un reporter de televiziune, vrea să facă un reportaj despre noi.

— Despre „noi”? întrebă Sarah sec.

— Despre tine, de fapt.

Uimită, Sarah îl privi fix.

— De ce?

— Pentru că ai împiedicat un jaf, eşti o femeie tânără şi lucrezi ca majordom. Vrea să ştie totul despre meseria de majordom. Zicea că e un minunat subiect de interes uman. O expresie cam prostească, nu-i așa? „De interes uman.” De parcă maimuţele sau girafele s-ar putea arăta interesate de chestia asta.

— Minunat! exclamă agentul de asigurări cu entuziasm. De la ce post de televiziune este?

Judecătorul îşi încreţi buzele.

— Am uitat, spuse el peste o clipă. Ce importanţă are? Oricum, vin mâine dimineaţă la opt.

Sarah îşi ascunse nemulţumirea. Rutina ei zilnică avea să fie spulberată pentru a doua zi consecutiv. Dar judecătorul părea foarte entuziasmat de ideea că majordomul său va acorda un interviu. El şi prietenii săi erau cu toţii la pensie, așa că singurele subiecte pentru satisfacerea spiritului de competiţie înăscut erau ei înşişi. Jucau pocher şi şah, făceau schimb de anecdote şi încercau să se întrecă între ei. Pentru judecător, aceasta avea să fie o lovitură majoră. Şi chiar dacă lucrurile nu ar fi stat așa, Sarah tot nu ar fi putut să refuze; îl adora pe judecător şi nu uita nici o clipă că el era patronul.

— Voi fi pregătită, zise ea, rearanjând deja în minte ziua, astfel încât totul să decurgă cât mai bine posibil.

Capitolul 3

Urmărea întotdeauna unul dintre posturile locale dimineaţa, în timp ce îşi bea ceaiul fierbinte şi citea pagina financiară a ziarului Birmingham News. Îi plăcea să fie la curent cu politica şi evenimentele comunităţii locale, ca să le poată comenta cu asociaţii săi. Îl interesa foarte mult tot ce se petrecea în Birmingham şi în împrejurimi. Aici era casa lui şi trebuia să ştie cum le mergea localnicilor.

Oraşului Mountain Brook îi mergea cu adevărat foarte bine. Faptul că oraşelul de la sud de Birmingham înregistra unul dintre cele mai mari niveluri de venit pe cap de locuitor din întreaga ţară îl făcea să fie foarte mândru. Una dintre explicaţii era numărul mare de doctori care locuiau şi profesau atât în Birmingham cât şi în împrejurimi. Aceştia transformaseră fostul oraş al oţelului într-un important centru medical, cu un număr disproporţionat de spitale raportat la populaţia oraşului.

Oameni din toată țara și chiar din străinătate veneau să se trateze în spitalele din Birmingham.

Însă în Mountain Brook nu locuiau numai doctori. Aici se stabiliseră oameni de toate profesiile. Existau proprietăți vechi, ca și nou îmbogățiți. Se construiau case ieftine pentru cuplurile tinere care doreau să se stabilească în Mountain Brook, încurajate de prestigiul de care se bucura orașul și de școlile excelente pentru copiii lor. Dar existau și vile și proprietăți imense care stârneau uimirea vizitatorilor.

Propria lui casă era pentru el un motiv permanent de mândrie și satisfacție – o frumoasă vilă din piatră cenușie cu trei etaje superb mobilată și bine întreținută. Se întindea pe o suprafață de șase hectare și jumătate, avea șase dormitoare și opt băi. Cele patru șemineuri erau originale, din marmură italienească, iar covoarele Berber de cea mai bună calitate aveau o grosime de cinci centimetri. Piscina era astfel amenajată încât semăna cu o minunată peșteră, cu lumini subacvatice și izvoare argintii de apă ce-și croiau drumul alene peste pietre, scurgându-se în bazin.

Casa era înconjurată de șaisprezece hectare de teren; șaisprezece hectare însemna foarte mult în Mountain Brook, unde prețurile terenurilor erau astronomice. Proprietatea sa era înconjurată de ziduri din piatră cenușie înalte de trei metri. La intrarea pe domeniu se aflau porți uriașe din fier forjat, iar proprietatea era protejată de cel mai bun sistem de securitate existent: senzori de mișcare, camere video, detectoare de incendiu, ca și alarme standard de contact sau care se declanșau în cazul spargerii unui geam.

Dacă voia să salute pe cineva, se ducea el să o facă; dar nu permitea altora să vină la el.

Angajase firme specializate pentru a menține terenul și piscina în stare perfectă. Mai avea și o bucătăreasă care venea la ora trei după-amiaza, îi pregătea cina, apoi pleca imediat. Prefera să fie singur dimineața, cu ceaiul, ziarul și o brișă englezească. Brișele sunt un aliment civilizată, spre deosebire de șunca grasă, ouăle și biscuiții preferate de majoritatea oamenilor. Brișa poate fi cumpărată de gata, se încălzește ușor și nu lasă în urmă nici un fel de mizerie.

Punând totul cap la cap, era foarte mulțumit de lumea lui. Iar modalitatea tainică în care realizase totul îi dădea o satisfacție în plus. Dacă ar fi lăsat lucrurile în voia lor, nu ar fi ajuns niciodată să aibă tot ceea ce avea acum; fusese destul de perspicace ca să își dea seama că, lăsat de capul lui, tatăl său ar fi luat numai decizii greșite și afacerea s-ar fi dus de răpă. Nu avusese de ales a trebui să intervină. Mama lui, extrem de afectată la început, înțelesese până la urmă că și ei îi era mai bine așa; trăise în puf până ce o afecțiune cardiacă o răpuse șapte ani mai târziu.

Avea convingerea extrem de reconfortantă că omul trebuie să procedeze așa cum i se pare nimerit. Singurele limite pe care le recunoștea erau acelea pe care și le impunea el însuși.

Cu televizorul mergând, începu să parcurgă ziarul cu atenție. Avea capacitatea de a se concentra asupra mai multor lucruri în același timp; dacă se transmitea vreo știre importantă, n-o scăpa. În fiecare dimineață postul transmitea câte un reportaj siropos pe care îl ignora de obicei, dar din când în când se mai strecura câte ceva cât de cât original, așa că era mereu cu atenția la pândă.

„V-ați întrebat vreodată cum ar fi să aveți un majordom?” auzi vocea târăgănată a prezentatorului de dimineață., Nu trebuie să fiți membru al casei regale. De fapt, există o casă chiar aici în Mountain Brook care a angajat un majordom, iar majordomul este... o femeie. Faceți cunoștință cu Super Majordomul imediat după pauza publicitară.”

Comunicatul îi atrase atenția și ridică privirea. O femeie majordom? Da, părea... interesant. Nu se gândise niciodată să angajeze personal permanent, pentru că i se părea o intruziune intolerabilă în intimitatea sa, dar ideea unei femei majordom îi stârni interesul. Era un lucru pe care oamenii aveau să îl comenteze în mod sigur, așa că trebuia să urmărească reportajul.

Reclamele se terminară, prezentatorul își începu introducerea, iar pe ecran apăru imaginea unei case mari în stil Tudor, cu terenuri acoperite de o vegetație luxuriantă și o grădină de flori minuțios îngrijită. Apoi pe ecran apăru o femeie cu părul închis la culoare, elegantă, în pantaloni negri, bluză albă și vestă mulată, netezind cu fierul un... ziar?

„Se numește Sarah Stevens, relată reporterul, iar activitățile ei zilnice nu seamănă cu ziua dumneavoastră obișnuită de lucru”.

„Căldura fixează cerneala, astfel încât să nu vă păteze degetele și să vă murdărească hainele”, explică ea pe un ton vioi trecând fierul de călcat peste ziar și aruncând o privire scurtă spre reporter.

Se îndreptă brusc de spate de parcă îl pișcase ceva, privind ecranul cu ochii mari și fără să clipească. Sarah. O chema Sarah. Era perfectă – o figură clasică nu extravagantă sau modernă.

Avea ochii întunecați, iar pielea îi era albă și netedă. Părul negru lucios era pieptănat spre spate și răsucit în coc la ceafă. Electrizat, nu își putea lua ochii de la imaginea de pe ecran. Era... perfectă. Rareori văzuse atâta perfecțiune și, când întâlnea așa ceva, ținea neapărat să îi aparțină. Deși avea părul și ochii închiși la culoare, nu era de origine hispanică și nici nu aparținea altui grup etnic pe care l-ar fi putut recunoaște. Era doar puțin exotică; nu era excentrică sau voluptuoasă, ci pur și simplu... perfectă.

Inima îi bătea cu putere și trebui să înghită saliva care îi invadase gura. Era atât de grațioasă și îngrijită, iar mișcările îi erau vioaie și economice. Se îndoia că era genul care să fi chicotit vreodată prosteste.

Următoarea imagine îl prezentă pe cel pentru care lucra, un bărbat în vârstă înalt și subțire, cu părul alb, ochelari și fața îngustă și plină de viață, dominată de un nas mare acvilin.

„Nu aș putea să mă descurc fără ea, declară el vesel. Sarah rezolvă toate problemele casei. Orice s-ar întâmpla, ea are totul sub control.” „A ținut cu siguranță totul sub control și la începutul acestei săptămâni când le-a fost spartă casa, continuă reporterul. De una singură, Sarah a contracarat jaful, punându-i piedică unuia dintre hoți în timp ce încercau să scoată din casă un televizor cu diagonala mare.”

Sarah reveni în imagine, „Televizorul era foarte greu, iar hoții nu erau în cea mai avantajoasă poziție,” zise ea cu modestie.

Simți fiori de emoție pe șira spinării în timp ce privea și asculta, așteptând-o să vorbească din nou. Voia să îi mai audă vocea. Următoarea imagine o arătă deschizându-i patronului ei vârstnic ușa din spate a unui Mercedes S-Class, apoi ocolind mașina și urcând la volan.

„Este, de asemenea, șofer profesionist, comentă reporterul, și a urmat câteva cursuri de conducere defensivă.” „Are grijă de mine, declară bătrânul afișând un zâmbet larg. Îmi și gătește din când în când.”

Imaginea reveni la ea.

„Sarcina mea e să fac viața celui pentru care lucrez cât mai comodă cu putință, explică ea. Dacă își dorește ziarul la o anumită oră, am grijă să îl aibă chiar dacă asta ar însemna să mă trezesc la trei dimineața și să mă deplasez cu mașina pentru a-l procura.”

Nu invidiase pe nimeni în viața lui, dar îl invidia pe acel bătrân. De ce să aibă el o astfel de femeie care să îi poarte de grijă? I s-ar fi potrivit mai bine o asistentă medicală pe care s-o cheme Bruce sau Helga. Cum ar fi putut acesta să-i aprecieze valoarea, perfecțiunea?

Înapoi la reporter: „Meseria de majordom impune o specializare multiplă și sunt foarte puține femei care se avântă în acest domeniu. Majordomii de înaltă clasă își fac instruirea la o școală din Anglia, iar serviciile lor nu sunt deloc ieftine. Însă pentru judecătorul Lowell Roberts din Mountain Brook prețul nu contează.” „Face parte din familie”, se auzi bătrânul, iar imaginea de final o înfățișă pe Sarah așezând o tavă încărcată cu serviciul de cafea.

Ar trebui să fie aici, își spuse el cu vehemență. Ar fi trebuit să mă servească pe mine.

Își aminti numele bătrânului: Lowell Roberts. Deci prețul nu conta? Rămânea de văzut. Într-un fel sau altul, avea să o aducă lângă el.

Judecătorul Roberts făcu un gest de satisfacție lovindu-se cu palma peste genunchi.

— A fost un reportaj bun, nu crezi?

— Mai puțin dureros decât m-am temut, zise Sarah sec în timp ce strângea masa după micul dejun. Le-a luat cam multă vreme să filmeze un reportaj de șaiszeci de secunde.

— Știi cum e în televiziune: consumă kilometri de peliculă, pentru ca la montaj să taie aproape tot. Dar cel puțin au înțeles corect toate detaliile. Când lucram ca judecător, de câte ori dădeam o declarație sau un interviu, întotdeauna exista cel puțin un amănunt pe care îl raportau greșit.

— O să aveți cu ce să vă lăudați la pocher?

Bătrânul păru puțin stânjenit, dar în același timp foarte vesel.

— Pentru cel puțin vreo două săptămâni, mărturisi el.

Nu se putu abține să nu zâmbească.

— Atunci a meritat.

El opri videocasetofonul, pentru că bineînțeles înregistrase reportajul.

— O să fac copii pentru Jon și Barbara, o asigură.

Sarah ridică privirea.

— Pot să fac eu copiile dacă vreți. Videocasetofonul meu are cap dublu.

— Nu mă lua pe mine cu termeni tehnici, o avertiză el fluturând din mână în timp ce scotea caseta. Cap dublu pare ceva ce ar trebui corectat de o echipă întreagă de chirurghi, unul dintre capete fiind sacrificat în timpul procedurii. Cred că am o casetă goală în bibliotecă...

— Am și eu destule casete goale.

Avea întotdeauna o rezervă pregătită în caz de nevoie. Judecătorul băgă caseta în cutie și scris pe bandă adezivă: „Interviul TV al lui Sarah,” apoi i-o întinse.

— O s-o pun la poștă chiar azi. Și nu uitați că aveți programare la doctor la ora două.

O clipă judecătorul păru să se răzvrătească.

— Nu înțeleg de ce trebuie să fac din nou o analiză de sânge. Am ținut regim și colesterolul mi-a scăzut în mod sigur.

Mâncase mult mai sănătos decât știa; când îi făcea frigănelele, Sarah înlocuia ouăle cu un amestec din praf de ouă și lapte la care adăuga puțină vanilie; îi dădea numai pâine dietetică, bogată în celuloză. Folosea, de asemenea, două tipuri de sirop – unul obișnuit, celălalt dietetic – și le amesteca în așa fel încât el să nu-și dea seama.

Judecătorul fusese de acord să înlocuiască șunca cu preparate din soia, cu condiția să nu i se ceară să renunțe la frigănele. Sarah îi servea și fructe proaspete în fiecare dimineață. Cu sprijinul bucătăresei, reușise să

îi reducă drastic cantitatea de grăsimi din alimentație fără ca el să bănuiască ceva.

Bineînțeles că el puna reglarea colesterolului pe seama faptului că mâncase șuncă din soia în loc de șuncă adevărată și s-at fi opus la orice fel de alte schimbări dacă ar fi știut despre ele. Păcălirea lui reprezenta o luptă permanentă.

— La ora două, repetă ea. Și dacă anulați programarea, vă spun lui Barbara.

El își puse mâinile în șolduri.

— Părinții tăi știu ce tiran au crescut?

— Bineînțeles, zise ea mândră. Tata mi-a dat lecții în acest sens și cu ajutorul lui am devenit expertă.

— Știam eu că n-ar fi trebuit să te angajez, mormăi el retrăgându-se în bibliotecă. Cum am văzut pe cererea ta de angajare că te tragi dintr-o familie de militari, mi-am dat seama că o să-mi faci neazuri.

De fapt, chiar faptul că provenea dintr-o familie de militari fusese ceea ce înclinase balanța în favoarea ei. Judecătorul făcuse parte din infanteria marină și luptase în Pacific în timpul celui de-al doilea război mondial. Tatăl ei era colonel de marină în rezervă, nevoit să se pensioneze din cauza unui accident de mașină care îi lăsase sechele grave la șoldul și piciorul drept, iar asta însemnase mult în ochii judecătorului.

Sarah oftă. Avea să facă o copie a casetei și pentru părinții ei. Se retrăseseră într-un orașel din Florida și aveau să fie încântați să arate caseta tuturor prietenilor lor. Fără îndoială că sora și cei doi frați ai lui Sarah vor primi și ei câte o copie a casetei de la mama lor; apoi măcar unul dintre frați, dar cel mai probabil amândoi, o va suna să-i spună că are un prieten care dorea să o cunoască.

Din fericire, ea se afla în Alabama, în timp ce un frate era în California, iar celălalt – detașat temporar în Texas. Practic era imposibil să se vadă cu vreun prieten de-al lor. Însă împlinise treizeci de ani și toți ai ei începuseră să își facă griji pentru că nu dădea nici un semn că ar dori să se căsătorească și să aibă copii. Sarah clătină din cap zâmbind. Spera să se căsătorească într-o bună zi, dar pentru moment se concentra asupra Planului ei.

Majordomii sunt bine plătiți, iar majordomii buni sunt foarte bine plătiți. Un majordom-bodyguard câștigă peste o sută de mii de dolari pe an. Ea lua pe an aproape o sută treizeci de mii de dolari. Cheltuielile pentru întreținere erau neglijabile; își cumpăraseră camioneta și își lua haine, și cam asta era tot. În fiecare an puna deoparte cea mai mare parte din salariu, investind banii în acțiuni și obligațiuni și, cu toate că bursa de valori era în cădere în clipa de față, investițiile ei continuau să

aducă profit. Iar în momentul în care avea să își pună Planul în acțiune, piața bursieră avea să își revină.

Nu dorea să îl părăsească niciodată pe judecător, dar, gândind realist, știa că acesta nu mai avea decât câțiva ani de trăit, luate semnele erau prezente: îi scăzuse, într-adevăr, nivelul colesterolului, dar avusese deja un infarct sever, iar cardiologul, un vechi prieten de-al lui, era îngrijorat. Se vedea că era mult mai fragil decât cu șase luni în urmă numai. Deși mintea îi rămăsese foarte vioaie, în iarna aceasta se îmbolnăvisese mai tot timpul, ceea ce îl șubreziase din ce în ce mai tare. Probabil că în doi ani, gândi ea simțind cum ochii i se umplu de lacrimi, avea să facă un alt infarct.

După moartea judecătorului, Sarah voia să își acorde un an în care să călătorească prin toată lumea. Făcând parte dintr-o familie de militari care se muta la fiecare doi ani, i-ar fi plăcut grozav să vadă tot ce era de văzut în lume. Dorea să o facă beneficiind de tot confortul. Voia să călătorească cu avionul la clasa întâi și să stea în hoteluri bune. Având un cont apreciabil în bancă și investițiile ei drept tampon, putea să meargă oriunde și oricând avea chef. Dacă voia să petreacă o lună în Tahiti, o putea face.

Un an întreg de vacanță la mijlocul unei vieți întregi de muncă nu era prea mult. Își iubea meseria și dorea ca într-o bună zi să se căsătorească și să aibă un copil sau doi, dar mai întâi își dorea acel an numai pentru ea. Încă din colegiu rezistase tentației de a se angaja într-o relație romantică serioasă pentru că își dădea seama că niciunui bărbat nu i-ar plăcea ca prietena, logodnica sau soția lui să se vânture singură prin lume un an întreg.

Tatăl ei nu o înțelegea, iar frații – și mai puțin, fiind tot timpul detașați prin toate colțurile lumii. Sora ei o considera nebună că nu se căsătorea cât era încă tânără și arăta bine. Doar mama ei, gândi ea, înțelegea dorința mezinei sale.

Momentul în care avea să își pună Planul în aplicare depindea de judecătorul Roberts, fiindcă, atâta vreme cât era în viață, intenționa să aibă grijă de el.

Capitolul 4

După ce trecură cele cincisprezece minute ale ei de glorie, toate declarațiile fiind date și semnate, Sarah se întoarse bucuroasă la programul ei zilnic. Îi plăcea să fie la cârma unei case mari. Nu avea de supravegheat un personal numeros, însă casa avea nevoie în permanență de reparații mărunte și trebuia să aibă grijă ca orice problemă minoră să fie depistată înainte să se agraveze.

Pe la mijlocul săptămânii, telefoanele de la vecinii, prietenii și familia judecătorului se răriseră, ceea ce era un lucru bun pentru că miercurea era ziua ei liberă. Ziua de miercuri era de obicei cea mai

ușoară zi a săptămânii; luna și marțea rezolva lucrurile care se adunau spre sfârșitul săptămânii, iar joia și vinerea se ocupa de tot ce era necesar pentru planurile de weekend ale judecătorului. În afară de miercuri, mai avea o jumătate de zi liberă sâmbăta sau duminica, în funcție de programul judecătorului, încerca să fie cât mai flexibilă, să se adapteze la nevoile lui, iar el nu uita niciodată de timpul ei liber.

Când era liberă, Sarah avea câteodată întâlniri – foarte rar, dat fiind că nu dorea să se angajeze în nici o relație – se ducea la cumpărături, făcea „chestii femeiești” – cum se exprimau frații ei – și se antrena.

Instalase un set de greutate și un sac de box în subsol și reușea să se pregătească cel puțin o jumătate de oră în fiecare zi, plus încă o jumătate de oră de alergare. În unele zile de-abia avea timp să facă și atât, dar dacă trebuia se trezea mai devreme și își făcea exercițiile obișnuite. Considera că păstrarea unei excelente condiții fizice face parte din atribuțiile ei și, pe lângă asta, îi plăcea să se simtă în formă, vioaie și plină de energie.

Pe lângă karate și kick-boxing, mai studiasse judo, tragerea cu arcul și petrecea câte o oră în fiecare săptămână la un poligon de tir din oraș. Era bună, dar voia să fie și mai bună, chiar dacă nu se afla în competiție decât cu ea însăși. Ba nu, voia să fie mai bună decât frații ei. Daniel și Noel erau amândoi experți la tir cum fusese și tatăl lor, așa că ea considera o datorie de onoare să se ridice la nivelul standardelor de familie. De câte ori se reunea întreaga familie – ceea ce se întâmpla de obicei o dată pe an, de Crăciun – ea, tatăl și frații ei mergeau la o sală de tir să exerseze. Câștigătorul intra în posesia monedei de un dolar SusanB. Anthony cu o gaură de glonț în centru. Noel pusese moneda pe un lăntișor de aur și, dacă el sau Daniel erau câștigătorii întrecerii anuale, nu de sfiau să o poarte la gât tot timpul și să se laude cu ea peste tot. După cum îi informase Sarah cu semeție, ea și tatăl ei nu se pretau la așa ceva.

Nu o purta, dar moneda se afla la ea. Ținea moneda și lăntișorul în cutia de bijuterii. Spre consternarea fraților ei, ieșise câștigătoare în ultimii doi ani consecutiv. Daniel făcea parte din trupele de asalt ale armatei, iar Noel era în detașamentul de recunoaștere al infanteriei marine, așa că luau competiția cum nu se poate mai în serios. Dacă se gândea mai bine, probabil că nu aveau să o sune după ce vedeau caseta ca să-i spună că au un prieten care ar dori să o cunoască; cum să le convină să afle prietenii lor că sora mai mică este o țintașă mai bună decât ei? Sarah era sigură că informația nu avea cum să nu îi scape în timpul unei conversații, iar frații ei n-ar fi crezut niciodată că o făcuse din greșală. Ghinion!

Așa că miercuri, după ce dimineața își făcu pedichiura și își dădu unghiile de la picioare cu oă roz închis, plecă să își facă ora obișnuită de exerciții la o sală de gimnastică. Bărbaților poate că nu le place să primească șuturi de la un picior cu unghii roz, dar pe ea ideea o amuză. Poți să pocnești pe cineva pur și simplu sau poți să o faci cu stil; întotdeauna prefera stilul.

După aceea făcu un duș revigorant și luă prânzul la Summit, cumpără câte ceva, apoi se duse la un poligon de tir. Acolo veneau doar civili; polițiștii aveau propriul lor poligon. Exista și unul acoperit, dar dacă exersezi tot timpul înăuntru te dezobișnuiești să ții cont de condițiile schimbătoare ale vremii și de lumină, iar întrecerile pe care le avea de Crăciun cu bărbații din familia ei aveau loc numai în aer liber.

Ziua era caldă și primăvărată, deși abia trecuse de mijlocul lui martie. Copacii înmuguriseră; narcisele și forșiția înfloriseră deja, iar peluzele erau verzi. Aici, în sudul înșorit, iernile sunt scurte – cam jumătate din cât spune calendarul că ar trebui să țină. Poate fi și ger, zăpadă și gheață, dar în general iarna atinge doar ușor sudul, atât cât să cadă frunzele, iar peluzele să devină maronii. După aproximativ șase săptămâni – de obicei cam pe la mijlocul sau la sfârșitul lui ianuarie narcisele încep să scoată capul din pământ și crengile copacilor se umplu de muguri. Perii albi de Bradford erau acum în floare aruncând explozii de culoare peste pajiști și prin păduri. Nu era o regiune rea deloc. Sarah își amintea de unele locuri în care locuise când tatăl ei se afla în serviciu activ, când i se părea că nu-și mai scotea paltonul câte șase luni. Exagera, desigur, dar avusese de suportat câteva ierni lungi și friguroase.

Când sosi la poligonul de tir, sufla o briză ușoară, dar era cald și adierea i se păru plăcută, cu toate că purta sandale și o bluză tricotată cu mâneci scurte. Se anunțase un front rece care avea să coboare temperatura a doua zi și să declanșeze în noaptea de dinainte o furtună cu tunete, dar pentru moment vremea era perfectă.

Achită taxa de intrare și își alege ținta, apoi își puse apărătoarele pentru urechi și se duse la locul ei de tragere. Poligonul fusese săpat într-o coastă, așa că gloanțele care nu nimereau ținta se îngropau într-un mal de pământ înalt de șase metri. În jur fuseseră așezate căpițe de fân ca precauție suplimentară în cazul în care s-ar fi rătăcit vreun glonț, deși nu auzise să se fi întâmplat nici un accident de când venea aici. Oamenii care exersau la acest poligon își luau toate măsurile de precauție și știau ce fac.

Era la a patra țintă când apăru cineva în spatele ei. Concentrată asupra tragerii, Sarah își goli încărcătorul, îl scoase, chemă ținta înapoi și de-abia după aceea se întoarse spre vizitator.

Simți o undă de șoc străbătându-i pieptul când îl recunosc. Își scoase apărătoarele de la urechi.

— Domnul detectiv... zise ea, dar nu putu să-și amintească deloc numele de familie. Îmi pare rău, dar v-am uitat numele.

— Cahill.

— Exact. Îmi pare rău, repetă, dar fără să invoce scuza că fusese tulburată în noaptea aceea.

Și chiar fusese tulburată – de el mai mult decât de evenimentele nopții și de toate telefoanele pe care le avusese de dat – însă nu avea de gând să îi mărturisească așa ceva.

Era îmbrăcat aproape la fel ca atunci, minus jacheta: bocanci, blugi și tricou – astăzi purta unul albastru care i se mula pe umerii lați, pe bicepsii puternici și pe pectoralii ca piatra. Sarah îl evaluase corect: era musculos, dar nu exagerat.

Îi era greu să-l privească în ochi, pentru că nu dorea să ridice privirea prea sus: de la gât în jos, bărbatul era o adevărată încântare.

Ținta veni înapoi pe linia automată. El întinse mâna, o desprinsese din clemă și studie urmele gloanțelor.

— Vă urmăresc de când ați venit. Vă descurcați destul de bine.

— Mulțumesc, zise ea încercându-și din nou arma. Ce căutați aici? Polițiștii merg de obicei la poligonul lor.

— Am venit cu un prieten. Am liber azi, așa că am trecut și eu pe aici.

O, Doamne! Nu voia să știe că ziua lui liberă coincidea cu a ei. Părea un pic mai prietenos azi, deși nu schița măcar un zâmbet. Îi aruncă o privire rapidă. La lumina zilei, trăsăturile lui erau tot aspre, ca și cum fuseseră tăiate cu un ferăstrău în locul dălții de precizie a sculptorului. Cel puțin era bărbierit proaspăt, iar acest lucru sublinia și mai mult linia de granit a bărbiei și a maxilarului, în mod sigur nu era un băiat prea frumos. De fapt, nu avea în el nimic băiețesc, frumos sau nu.

— Sunteți liber în fiecare miercuri?

La naiba, cine o pusese să întrebe asta? Nu avea nevoie să știe.

— Nu, am făcut schimb cu un coleg. Trebuia să fie prezent la un eveniment special.

Slavă Domnului! își spuse ea. Nu invitase niciodată un bărbat la o întâlnire, dar de data aceasta era în pericol să cedeze tentației, cu toate că tipul părea să aibă o personalitate de neclintit. Nu i-ar fi plăcut ca un bărbat să se întâlnească cu ea doar pentru trupul ei, așa că nu voia să se facă vinovată de aceeași ofensă.

— Ați fi putut să-i împușcați.

Afirmația fu însoțită de o privire directă și Sarah clipi șocată. Avea ochi albaștri, duri și pătrunzători. Ochi de polițist, cărora nu le scăpa

nimic. O privea fix, studiindu-i reacția. Era atât de năucită, încât îi luă un minut ca să-și dea seama că se referea la hoți.

— Aș fi putut, consimți ea.

— De ce nu ați făcut-o?

— Am considerat că situația nu impune măsuri extreme.

— Erau amândoi înarmați cu cuțite.

— Nu știam asta și oricum nu mă amenințaseră nici pe mine, nici pe judecător și nu urcaseră la etaj. Dacă mi s-ar fi părut că viețile ne sunt în pericol, aș fi tras, preciză ea și se opri o clipă. Apropo, mulțumesc că nu ați pomenit în raport despre instruirea mea.

— Nu era un fapt relevant. Și n-am scris eu raportul, pentru că nu a fost cazul meu.

— Mulțumesc oricum.

Rapoartele sunt publice și orice reporter de televiziune s-ar fi agățat imediat de mențiunea că îndeplinea și oficiul de bodyguard. Dar cum nu li se pusese o asemenea întrebare, în timpul discuției nici ea, nici judecătorul nu pomeniseră nimic despre asta. O femeie-majordom suscita și așa destul interes fără să mai adauge faptul că era și bodyguard. Nu numai că ar fi lipsit-o de avantajul de care se bucura, dar ar fi atras și multă atenție nedorită.

— Felul în care vorbiți, zise el privind-o fix în continuare. Aveți polițiști în familie?

Oare tot timpul sărea de la un subiect la altul? Totuși, știa exact la ce se referă. Polițiștii au un limbaj special, dominat de anumiți termeni și de o frazare aparte, ca și militarii. Fiind dintr-o familie de militari, continua să-i considere civili pe toți ceilalți și în conversațiile cu oamenii obișnuiți folosea un limbaj mai puțin formal. Dar stând de vorbă cu detectivul Cahill, revenise la vechile șabloane.

Clătină din cap:

— Militari.

— Ați lucrat în armată?

— Nu, tatăl meu a lucrat. Și amândoi frații mei sunt în serviciu activ. Am preluat de la ei expresii cum ar fi: „țintă ochită”.

— La ce armă?

— Tata a fost în infanteria marină, Noel este și el în infanteria marină, iar Daniel e în armată.

El dădu scurt din cap.

— Și eu am fost în armată.

Atitudinea lui era specifică. Unii bărbați intră în armată pentru că li se oferă șansa unei educații, așa că își fac anii de serviciu și apoi se retrag. Restul sunt cei devotați, cei care rămân militari de carieră. Dar detectivul Cahill era prea tânăr ca să fi avut timp să-și încheie cei

douăzeci de ani de armată, să absolve Academia de Poliție și să avanseze la gradul de detectiv.

— Cât timp ați fost în armată?

— Opt ani.

Se gândi la chestia asta în timp ce prinse o altă țintă în clemă și o trimise la locul ei. Opt ani. De ce plecase din armată? Știa că nu fusese dat afară, pentru că dacă era așa nu ar fi fost angajat în departamentul de poliție din Mountain Brook. Oare se accidentase, cum se întâmplase cu tatăl ei? Aruncă o privire spre trupul lui puternic și în formă. Nu, se îndoia că acela era răspunsul.

Nu îl cunoștea destul de bine ca să îl întrebe și nici nu era sigură dacă își dorea să-l cunoască atât de bine. Ba nu, se mințea singură; fără îndoială că dorea să îl cunoască mai bine, să afle dacă exista vreun pic de umor în spatele acelei fețe acre și a acelor ochi de polițist, dar în cazul acesta era mai bine să nu știe. Există ceva la el – și nu era vorba doar de trupul lui, oricât de perfect era care îi stârnea o reacție prea puternică. Hormonii erau de vină probabil, dar își dădea seama că bărbatul acesta putea să îi străpungă scutul. Dacă îl lăsa, ar fi putut să o atragă într-o relație care nu era tocmai ce-și dorea, ținând cont de slujba și planurile ei.

Totuși, poate că ar fi fost o prostie să-l lase să-i scape. În ciuda faptului că părea morocănos, putea fi un bărbat pe care l-ar fi putut iubi. Să rămână la Planul ei sau să dea curs atracției pentru voinicul din fața ei? Grea decizie.

Își înăbuși un zâmbet. În mintea ei se perindau toate acestea, iar el probabil nu se simțea atras de ea absolut deloc. Poate că era căsătorit și avea cinci copii.

Las-o baltă, își spuse. Dacă era singur și suficient de interesat să facă o mișcare, atunci avea să hotărască ce va face.

Luând această decizie înțeleaptă, își puse din nou apărătoarele pe urechi, iar el făcu același lucru. Luă pistolul în mâna stângă, își apucă încheietura mâinii cu dreapta pentru mai multă stabilitate și goli încărcătorul în țintă calm și metodic. Era obișnuită cu o audiență critică – adică tatăl și frații ei așa că prezența lui Cahill nu o deranja.

El își scoase apărătoarele de la urechi când linia automată aduse ținta înapoi.

— Ați tras cu stânga de data asta.

Doamne, nu îi scăpa nimic!

— Jumătate din exercițiile de tir le fac cu mâna stângă.

— De ce?

— Pentru că îmi iau slujba în serios. Într-o situație de criză, dacă sunt rănită la mâna dreaptă, pot totuși să îmi protejez subiectul.

El așteaptă ca ținta să vină înapoi, după care o studie. Trăgea aproape la fel de bine cu stânga cum trăgea cu dreapta.

— Vă antrenați cu atâta râvnă pentru o amenințare despre care nu prea credeți că se va materializa.

Ea ridică din umeri.

— Nu sunt plătită să fac teoria probabilităților; sunt plătită să fiu pregătită în orice moment. Punct.

— Hei, doctore!

El se uită spre șirul de trăgători și ridică mâna.

— Cred că prietenul meu e gata de plecare.

— Doctore? Întrebă ea surprinsă de poreclă.

— E o poveste lungă, spuse el, dar nu avea chef să dea mai multe amănunte. Domnișoară Stevens.

Înclină capul în semn de rămas-bun și se îndepărtă înainte să mai apuce să spună ceva. Se opri lângă un bărbat solid îmbrăcat în blugi, tricou și cu șapcă de base-ball pe cap, care îi arătă un teanc de ținte clătînând din cap dezgustat. Detectivul Cahill examina pistolul, îl încarcă din nou cu dexteritate și prinse o nouă țintă.

Sarah se abținu să privească spre ei. Avea propriile exerciții de terminat, așa că înainte să plece mai goli două încărcătoare cu mâna stângă, de la distanțe diferite. Când se uită în jur, detectivul Cahill și amicul lui plecaseră.

Capitolul 5

După ce se convinse că noul pistol al lui Rick nu era bun de nimic, Cahill se duse împreună cu prietenul lui la magazinul de arme de unde își cumpăraseră pistolul. Rick îl pisă la cap pe vânzător aproape o oră, dar fără nici un rezultat: cumpăraseră pistolul care era deja înregistrat pe numele său, actele fuseseră depuse încă din ziua în care îl achiziționase, așa că, dacă avea vreo plângere, trebuia să o adreseze fabricantului, ori putea să vândă pistolul mai departe altui fraier.

Se duseră la un restaurant ca să se consoleze cu mâncare și ceva de băut.

— Comandă-mi o bere, te rog, zise Rick și se duse la toaletă.

Cahill se așeză pe un scaun la bar și dădu comanda. Sorbea deja din cafea când Rick se întoarse.

— E tare tipa cu care stăteai de vorbă la tir, remarcă el, trântindu-se pe scaunul de lângă Cahill. Te culci cu ea?

Cahill întoarse încet capul și își privi prietenul cu răceală, de parcă nu îl mai văzuse în viața lui.

— Cine dracu' te crezi și de fapt de ce m-ar interesa?

Rick zâmbi admirativ.

— Bine. Foarte bine. Aproape că m-ai speriat. Îmi dai voie să folosesc și eu textul ăsta?

- N-ai decât.
- Deci, te culci cu ea sau nu?
- Nu.
- De ce? E măritată?
- Din câte știu eu, nu.
- Atunci, repet: de ce?
- Nici n-am încercat.

Rick clătină din cap și întinse mâna după sticla de bere.

— Trebuie să îți revii, fiule. E adevărat, ai avut un divorț urât, dar sa terminat. Acum ești liber și trebuie să începi să îți trăiești viața.

Rick avea la activ două divorțuri și era acum în căutarea soției numărul trei, ceea ce îl făcea pe Cahill să nu prea pună preț pe sfaturile lui în privința femeilor. Rick se pricepea să le atragă, dar nu știa să le și păstreze. Însă, fiind prietenul lui bun, se feri să i o spună în față.

- Dă-mi timp, zise el încet.
- A trecut un an, ce dracu'!
- Poate că am nevoie de un an jumate. Pe lângă asta, mă văd cu femei.

Rick pufni în răs.

- Da, dar fără să ducă la nimic.
- Nici nu vreau să ducă undeva. Nu vreau decât sex, declară el privind fără chef în ceașca de cafea.

Era clar că voia sex, dar nu era așa de simplu. Femeile care erau dispuse la aventuri de o noapte fără obligații nu erau genul pe care și-l dorea el. Promiscuitatea nu îl atrăsese niciodată. Cele care îl atrăgeau cu adevărat voiau relații pe termen lung, iar el încă nu era pregătit pentru așa ceva.

Și nu pentru că nu o uitase pe Shannon, pentru că de fapt o uitase din clipa în care aflase că îl înșela cu un doctor de la spitalul unde lucra. Însă divorțul fusese groaznic, ea luptându-se să obțină tot ce putea, de parcă simțea nevoia să îl pedepsească pentru că îndrăznise să nu o mai dorească. Nu înțelegea femeile, sau cel puțin nu le înțelegea pe cele ca Shannon; dacă nu avusese intenția să se despartă, atunci de ce îl înșelase? Chiar crezuse că n-o să se descotorosească de ea dacă afla? Și uite că aflase și se descotorosise de ea, fapt care o făcu să reacționeze cu un spirit de răzbunare aproape de demență.

Încercase să se comporte corect, însă nu era prost. Primul lucru pe care îl făcuse după ce aflase de legătura ei fusese să scoată jumătate din banii aflați în contul lor comun și să își deschidă un cont la o altă bancă numai pe numele lui. Apoi îi scosese numele de pe toate cărțile lui de credit, ceea ce nu era o tragedie pentru ea, fiindcă avea propriile cărți de credit, dar cu toate astea înnebunise de furie la aflarea acestei măsuri. Bănuia că își dăduse seama în clipa în care încercase să cumpere ceva

cu una dintre cărțile lui de credit – după ce o dăduse afară din casă, lucru pe care el îl considera corect.

El introdusese primul acțiune de divorț, dar ea nu se lăsă și introduse și ea acțiune revendicând absolut tot: casa, mașina, mobila și în plus pretindea ca el să plătească toate facturile pentru casă, mașină și mobilă, cu toate că ea câștiga mai mult lucrând în administrația spitalului decât el ca polițist – și voia chiar și pensie alimentară.

Avocatul pe care îl angajase Shannon era un rechin specializat în divorțuri, renumit pentru tacticile lui necruțătoare. Pe Cahill îl salvase avocatul său extrem de inteligent și o judecătoare și mai deșteaptă, care o citise pe Shannon ca pe o carte deschisă. Când aflase că va judeca o femeie crezuse că totul era pierdut, dar avocatul lui îi spuse zâmbind: „O să ne distrăm pe cinste”.

Cahill nu ar fi putut categorisi divorțul ca distractiv, dar în cazul său chiar așa fusese. Dat fiind că nu erau copii la mijloc, judecătorea împărțise totul direct proporțional cu veniturile lor. Niciunul dintre ei nu voia casa, așa că se hotărâse să fie vândută, iar cu banii obținuți să fie plătită ipoteca și restul banilor împărțiți între soți. Shannon câștiga de două ori mai mult ca el, așa că el urma să primească o sumă dublă, ea putându-și permite mai ușor o altă casă. Se uitase la ea la pronunțarea sentinței și o văzuse cum se înroșește de furie, nevenindu-i să creadă. Nu se așteptase la așa ceva. Începuse să șușotească furioasă la urechea avocatului, obligând-o pe judecătoare să lovească în masă cu ciocănelul, somând-o să tacă.

Shannon primise mașina, Cahill camioneta lui și împărțiseră mobila. Nu voise să ia patul, gândindu-se că dormise în el împreună cu doctorul. Dar când își cumpără o casă nouă și se mută în ea, avea niște scaune pe care să stea, o masă la care să mănânce, vase pe care să le folosească, un televizor la care să se uite și un pat nou-nouț în care să doarmă. După ce își primise banii din vânzarea casei, se debarasase rând pe rând de toate lucrurile pe care le cumpăraseră împreună cu Shannon. Nu păstrase nici măcar o furculiță sau un prosop.

Păcat că nu putea scăpa la fel de ușor și de gustul amar care nu voia să dispară.

Consecința cea mai dăunătoare era că Shannon îl făcuse să se îndoiască de propria lui judecată. O iubise și crezuse că își vor petrece toată viața împreună. Își făcuseră un plan bine pus la punct: deși avea o slujbă bună la Departamentul de poliție Mountain Brook – ofițerii din Mountain Brook fiind cel mai bine plătiți din tot statul – după ce ea își luase diploma în administrația spitalelor și obținuse un post cu un salariu considerabil, lucruri pe care le făcuse cu o viteză uluitoare – el urma să părăsească poliția și să intre la Facultatea de Medicină. Privind înapoi, se întrebă dacă Shannon nu făcuse o obsesie pentru doctori. El

primise instruire medicală în armată și i-ar fi plăcut să meargă mai departe, dar după câțiva ani în Departamentul din Mountain Brook își dăduse seama că îi plăcea meseria de polițist mult mai mult decât cea de doctor.

Poate că acela fusese momentul în care Shannon începuse să calce strâmb, când el renunțase la ambiția de a deveni doctor. Poate că își dorea bani mulți și evenimente mondene strălucitoare și, când el nu îi împlinise visurile, se simțise îndreptățită să și le regăsească în altă parte. Dar crezuse că pe el îl iubea, indiferent că ținea în mână bisturiul sau pistolul. Cum de nu simțise că ceva nu era în ordine? Și dacă avea să repete greșeala? Avea darul să îi cântărească pe suspecti dintr-o privire, dar când fusese vorba de propria lui soție se înșelase lamentabil. Iar acum nu mai era sigur că nu va alege o altă femeie exact ca Shannon și că nu va fi la fel de orb până ce avea să primească iar pumnul infidelității drept în față.

— Te-ai posomorât din nou, remarcă Rick.

— La asta mă pricep cel mai bine, mormăi Cahill.

— Practica te face să atingi perfecțiunea. Și nu e de mirare – nici măcar nu ți-ai comandat o bere. M-aș întrista și eu dacă ar trebui să mă limitez la cafea.

— O să beau o bere când mâncăm. Ai uitat că eu conduc?

— Apropo de mâncare, mi-e foame.

Rick se uită în jur și găsi un separeu gol.

— Hai să ne mutăm acolo și să comandăm ceva.

Își luă sticla de bere și coborî de pe scaunul de la bar. Cahill își luă ceașca de cafea, îi făcu semn barmanului că se duceau la masă și se așeză lângă Rick în separeu.

— Unde ai cunoscut-o? întrebă Rick.

— Pe cine?

— Pe cine? îl maimuțări Rick. Pe femeia de la tir. Cea cu pistolul și cu acel fund minunat, pe care blugii se mulau atât de j frumos că aproape mi s-a tăiat răsufierea.

— Casa în care lucrează a fost jefuită săptămâna trecută, iar eu i-am luat declarația.

— Doar săptămâna trecută ai cunoscut-o? Înseamnă că mai sunt speranțe. Ai de gând să o inviți undeva?

— Nu.

— Și de ce nu? vru să știe Rick ridicând vocea.

Veni chelnerița și se întrerupse să ia meniul și să îl deschidă. Cahill comandă un burger, cartofi prăjiți și o bere. După o deliberare îndelungată, Rick comandă același lucru. Imediat ce chelnerița se îndepărtă, se aplecă peste masă și repetă:

— Și de ce nu?

— Parcă ai fi o placă stricată, zise Cahill enervat.

— Nu ți se pare că arată de nota zece?

Cahill oftă.

— Ba da, mi se pare.

De fapt, nu i se părea că arată de nota zece, ci de nota douăzeci. Problema era că suferise deja arsuri de gradul trei în războiul relațiilor sentimentale și nu mai avea nici un centimetru de piele disponibilă pentru o nouă înfrângere. Cel puțin, nu încă. Știa că până la urmă pielea i se va reface și va putea să se expună din nou flăcărilor, dar încă nu era momentul.

— Atunci invit-o undeva! Cel mai rău lucru care se poate întâmpla e să te refuze.

— Nu e genul care să se preteze la o aventură de o noapte.

— Atunci oferă-i două nopți.

— O singură noapte înseamnă fără obligații. Două înseamnă deja o relație și asta este exact ceea ce nu vreau.

— Poate că nu vrei, dar exact de asta ai nevoie. Când cazi de pe cal, te ridici și urci imediat la loc în șa, nu stai să îți faci gânduri negre. Urcă pe cal, amice, și călărește mai departe.

— Încetează! gemu Cahill.

— Bine, bine, spuse Rick desenând cu degetul linii pe paharul aburit, apoi ridică privirea spre Cahill. Ai ceva împotriva să o invit eu undeva?

Îi veni să îl dea cu capul de masă.

— Nu! Ce naiba să am împotriva?

Își spuse că asta urmărise tot timpul, să se asigure că drumul era liber.

— Bun, voiam să fiu sigur. Cum o cheamă?

— Sarah Stevens.

— E trecută în cartea de telefon? Ai numărul ei?

— Nu știu. Nu.

— Nu i-ai luat numărul? Credeam că trebuie să luați numerele ca să le treceți în dosar sau ceva de genul ăsta.

— Are apartamentul ei separat în casa în care lucrează. Nu știu dacă are și un număr privat. Probabil că are.

— Lucrează într-o casă? A cui casă? Unde? Ce face acolo?

Uneori Rick scuipa cuvintele cu atâta viteză, încât aveai impresia că stai de vorbă cu o mitralieră.

— E majordom și lucrează pentru un judecător federal pensionat.

— Parcă ai zis că o cheamă „Stevens”, nu „Butler”!

— Rick, cască urechile! E majordom – cum există în casele mari englezești. Cu un șervet împăturit pe braț și alte chestii din astea.

— Nu mă-nnebuni! exclamă Rick, lăsându-se pe spate uimit. Nu știam că avem majordomi în Alabama. A, stai puțin, vorbim aici de Mountain Brook.

— Exact.

— Majordom! Ce chestie tare! Nu știam că femeile pot fi majordom. Ce ar fi ea de fapt, majordoamă?

Cahill zâmbi fără să vrea.

— Nu. Cred că majordom nu se schimbă după gen, cam cum e și cu pilot.

Dar creierul zglobiu al lui Rick trecuse deja la altceva.

— Deci aș putea să o sun la numărul judecătorului ăstuia. Cum îl cheamă?

— Lowell Roberts.

— Are numărul trecut în cartea de telefon?

— Nu știu, iar dacă nu îl are fii sigur că n-o să umblu la dosar ca să-l scot pentru tine.

— Halal prieten! De ce nu?

— Dacă nu e trecut, înseamnă că nu vrea să fie deranjat și n-am de gând să am neplăceri dând numărul tuturor bărbaților care vor să o invite la plimbare.

— Aha!

— Ce „aha”?

— Deci am avut dreptate, tipa te interesează!

— Cred că tomografiile tale prezintă imagini de coșmar.

Veni chelnerița cu berile și Cahill luă o înghițitură zdravănă să se întărească.

— De aceea mă pricep atât de bine la computere, amice – am o gândire analitică.

— În cazul de față nu e nimic de analizat.

— Pe naiba! Tipa ți se pare de nota zece și nu vrei să îmi dai numărul ei. Dovezile sunt concludente, iar procuratura își încheie pledoaria.

— Poți să spui orice, n-ai să mă determini să îți fac rost de numărul ei. Poate că e trecut în cartea de telefon. Nici măcar nu te-ai uitat.

— La ce bun să ai un prieten polițist dacă nu vrea să îți facă rost de informații secrete?

— Ca să îi ceri părerea în legătură cu un pistol de doi lei după ce ai aruncat banii pe el.

Rick zâmbi cu toată gura.

— Asta cam așa e, dar nu mă abate de la subiect. De-abia mi-am luat avânt. Ești atras de femeia asta. Te-ai dus să stai de vorbă cu ea, deși chiar tu recunoști că nu e genul cu care să ai o aventură de o

noapte. Prietene, poate nu îți dai seama, dar ai intrat în convalescență. În scurt timp îi vei zâmbi peste masă la micul dejun.

— Nu zâmbesc prea des, zise Cahill, cu toate că abia se stăpânea să nu zâmbească.

— Bine, ai să te încrunți la ea peste masă în timp ce luați micul dejun. Nu asta voiam să spun.

Cahill renunță să-și mai bată capul cu Rick.

— Bine, ai dreptate. Tipa e atât de tare, încât îmi vine să sar în trei picioare de câte ori o văd.

— Așa, da!

— Îți rup spinarea și îți tai picioarele dacă o suni.

— Așa te vreau!

— Ce naiba întârzie atât cu burgerii ăia?

Se uită în jur și, exact la țanc, chelnerița apăru cu două farfurii încărcate cu cartofi prăjiți picanți.

Rick îi aruncă o privire, apoi dădu din cap cu jale.

— Ești irecuperabil, doctore. Irecuperabil.

— Mi s-a mai spus.

Sarah se întoarse acasă simțindu-se în același timp și obosită și plină de energie după o ședință grea cu instructorul de karate. Ca în fiecare miercuri, judecătorul lua cina în oraș ca să o scutească de orice griji. Făcu un tur rapid al casei verificând dacă toate ferestrele sunt închise și ușile încuiate, apoi urcă în apartamentul ei.

Judecătorul îi pusese corespondența pe măsuța de lângă scară. Se uită peste plicuri în timp ce urca: o revistă Consumer Reports, câteva cataloage și o scrisoare.

Lăsă plicurile pe măsuța ei de două persoane din bucătărie, puse o cană cu apă în cuptorul cu microunde, apoi se duse în baie și se dezbracă. Își făcuse duș după antrenament, dar hainele pe care le purtase erau încă umede; oftă de plăcere când ventilatorul din tavan îi trimise un val de aer răcoros peste pielea goală. Astăzi avusese două ședințe grele de antrenament și seara intenționa să se răsfețe. Avea să își facă o mască cosmetică, apoi să se relaxeze îndelung în apa parfumată cu lavandă.

Dădu drumul la apă, aruncă în cadă un pachet de săruri de baie, își puse un halat și se întoarse în bucătărie să pună un plic de ceai verde Salada în cana cu apă fierbinte. Lăsă ceaiul la infuzat și răsfoi niște cataloage, apoi le aruncă la gunoi. Prima înghițitură de ceai i se păru divină; suspinând de plăcere, se așeză pe scaun și desfăcu o scrisoare.

Stimată domnișoară Stevens, Aș dori să vă fac o ofertă de angajare în casa mea, pe același post pe care îl ocupați acum. Am o proprietate mare căreia i-ar prinde bine administrarea dumneavoastră competentă și cred că avantajul va fi reciproc. La salariul pe care îl aveți acum voi

adăuga suma de zece mii de dolari. Vă rog să mă sunați ca să-mi comunicați decizia dumneavoastră.

Hmm, interesant! Nu o tenta, dar era totuși interesant. Se uită la adresa expeditorului – o stradă din Mountain Brook. După data de pe plic, scrisoarea fusese trimisă imediat după reportaj.

Nu se așteptase să primească oferte de angajare. Se simțea flatată, dar nu avea de gând să îl părăsească pe judecător, indiferent câți bani i s-ar fi oferit.

Chestiunea merita rezolvată imediat, așa că ridică receptorul și formă numărul din scrisoare. După două apeluri, intră robotul și o voce bărbătească moale spuse: „Ați sunat la numărul șase șapte opt cinci. Lăsați, vă rog, un mesaj.”

Sarah ezită. Nu îi plăcea să lase mesaje, dar oamenii își instalează robot telefonic pentru a fi utilizat. „Sunt Sarah Stevens. Vă mulțumesc pentru oferta de angajare, dar sunt foarte mulțumită de postul meu actual și nu intenționez să plec. Vă mulțumesc încă o dată”

Închise telefonul și luă cana cu ceai, apoi își aminti că lăsase apa să curgă în cadă. Se duse repede în baie. Cada era plină cu apă aburindă, exact cum trebuia. Închise robinetele, dădu drumul CD-player-ului, își lăsă halatul să cadă pe podea, intră în cadă și se cufundă până la bărbie oftând. Apa fierbinte începu să lucreze asupra mușchilor ei oboșiți; aproape că simți cum tensiunea se prelinge afară. Muzica de meditație umplu baia cu acorduri domoale și relaxante de pian și coarde.

Sunt Sarah Stevens. Opri caseta, apăsă butonul replay și ascultă din nou.

Sunt Sarah Stevens.

Vocea îi suna exact ca la televizor, joasă și caldă. Stătuse lângă robotul telefonic ascultând în timp ce ea lăsa mesajul.

Sunt Sarah Stevens.

Nu îi venea să creadă că îi refuzase oferta. Zece mii de dolari! Însă asta dovedea că este loială, iar loialitatea este o marfa prețioasă. Avea să îi fie la fel de loială și lui o dată venită la el în casă.

Sunt Sarah Stevens.

Avea un talent special să facă oamenii să se răzgândească și să aranjeze lucrurile exact cum voia el. Deci nu intenționa să își părăsească postul actual? O să aibă el grijă să o determine să plece.

Capitolul 6

A doua zi dimineață, în timp ce îi servea micul dejun, Sarah îi spuse judecătorului:

— Am primit ieri o scrisoare cu o ofertă de angajare. Probabil că a văzut reportajul.

Dintr-un motiv sau altul, judecătorul își privea frigănelele cu suspiciune evidentă. Își pusese ochelarii și se aplecase să le studieze mai bine.

— Ce sunt punctele astea roșii? vru el să știe.

— Scortîșoară. Ca să faci frigănelele cu scortîșoară trebuie să pui scortîșoară.

— Hm! Doctorul zice că mi-a scăzut colesterolul cu douăzeci de unități. Șunca din soia nu ar fi putut să mi-l scadă atât de mult, așa că sunt sigur că faci tu ceva cu mâncarea mea.

— Ce aș putea să fac cu niște frigănele? întrebă ea retoric.

— Poate că nu faci nimic cu frigănelele, dar îmi pui ceva în restul mâncării.

Sarah zâmbi și îi puse în față o farfurie cu căpșune proaspete.

— Nimic special, minți ea pe un ton vesel.

— Hm! exclamă el din nou. Jigodia aia jegoasă care vrea să te angajeze și să te ia de lângă mine știe că și-ar aduce un tiran în casă?

Ea își înăbuși un hohot de râs.

— Jigodie jegoasă?

Judecătorul era un om de modă veche și n-ar fi fost de mirare să îl audă spunând despre cineva că e „mișel”. Dar să îl audă vorbind în jargon era ca și cum i-ar fi văzut pe judecătorii Curții Supreme cântând o melodie rap pe treptele Capitoliului.

— Nepoții.

— Aha! Barbara avea doi copii, o fată de cincisprezece ani și un băiat de nouăsprezece; asta explica totul. Sarah se amuză o clipă imaginându-și-o pe Blair, la cei cincisprezece ani ai ei, cu inel în sprânceană, învățându-l pe respectabilul judecător insultele cele mai în vogă printre adolescenți.

— Nu mai e mult și o să-mi dai să mănânc tofu, mormăi el revenind la suspiciunile în privința alimentației.

Începu să își mănânce frigănelele, cu puncte roșii cu tot. Sarah își ascunse zâmbetul la gândul că bucătăreasa îl hrănea de câteva luni cu tofu camuflat cu măiestrie.

— De fapt, ce este tofu?

— Cheag și zer, minus zerul. Cheag din soia, mai exact.

— Sună oribil, zise el studiindu-și șunca artificială. Asta nu e făcută din tofu, nu-i așa?

— Nu cred. Cred că e din carne artificială.

— Atunci e în ordine.

Îi veni să îl sărute pe creștetul capului alb, dar asta contravenea total principiilor sale profesionale. Era atât de dulce mâncându-și sânguincios carnea artificială, pândind în același timp să detecteze orice semn de prezență a tofu-lui.

— Ce i-ai spus jegosului?

— I-am mulțumit pentru ofertă, dar i-am zis că sunt foarte mulțumită de postul meu actual.

Ochii strălucitori ai judecătorului scânteiară prin lentilele ochelarilor.

— Spui că te-a văzut la televizor?

— Așa cred. Numai dacă nu a luat numele meu de la vreunul dintre prietenii dumneavoastră.

— Doar n-a fost unul dintre ei, nu? întrebă el bănuitor.

— Nu. N-am recunoscut numele.

— Poate că e un tânăr arătos care s-a îndrăgostit de tine de cum te-a văzut.

Ea își reținu cu greu un pufnet disprețuitor.

— Oamenii care îți fac oferte de angajare fără să îți știe calificările și fără să ceară referințe sunt niște idiști.

— Sarah, nu încerca să mă duci cu preșul. Spune-mi ce simți cu adevărat.

De data asta izbucni în râs. Replica aceasta o învățase, probabil tot de la Blair.

— Trebuia măcar să te fi dus la un interviu, continuă el luând-o prin surprindere.

Sarah rămase țintuită locului și îl privi fix.

— De ce?

— Pentru că eu sunt bătrân și nu mai am mulți ani de trăit. Ar putea fi o ocazie favorabilă pentru tine și ți-ar putea oferi un salariu mai mare.

— Mi-a oferit, dar nu are importanță. Nu plec de aici decât dacă mă concediați.

— Mai mulți bani te-ar ajuta să-ți duci la îndeplinire Planul.

Îi împărtășise intențiile ei de a-și lua o vacanță prelungită și de a călători prin toată lumea, iar el fusese entuziasmat de idee și se apucă imediat să studieze atlasul căutând lucruri care ar fi putut-o interesa în diverse țări.

— Planul meu merge destul de bine, dar oamenii sunt oricum mai importanți decât planurile.

— Iartă un om bătrân pentru indiscreție, dar ești o femeie tânără și frumoasă. Cum rămâne cu căsătoria, cu întemeierea unei familii?

— Sper ca într-o zi să am o familie, dar nu e momentul acum. Și dacă n-o să mă mărit niciodată, asta nu mă va împiedica să mă bucur de viață. Îmi place meseria mea și sunt mulțumită de mine însămi, ceea ce nu e puțin lucru.

— Nu, nu este. De fapt, e o calitate rară, zâmbi el cu blândețe studiind-o. Când te vei căsători – observi că spun când, nu dacă, pentru

că într-o bună zi vei întâlni un bărbat care va avea destul creier să nu te lase să-i scapi – individul va trebui să îngenuncheze zilnic și să-i mulțumească Domnului pentru norocul care a dat peste el.

Îi veni să îl îmbrățișeze. În loc de asta, surâse și spuse:

— Mi-ați făcut un compliment încântător. Mulțumesc. Credeți că ar simți la fel dacă l-aș hrăni cu tofu?

— Va ști că o faci pentru binele lui.

În ciuda replicii curtenitoare, se uită din nou bănuitor la farfuria goală.

— Vă asigur că nu e nici urmă de tofu în frigănele.

Oftă ușurat și începu să își mănânce căpșunile, fără să ceară și alte asigurări. Era destul de deștept ca să suspecteze că fusese deja contaminat cu tofu, dar era dispus să treacă totul cu vederea câtă vreme nimeni nu se atinge de frigănelele lui preferate.

După prânz Sarah primi telefonul la care se aștepta de la unul dintre frații ei. Era Daniel, sunând din Texas.

— Bună, scumpo. Mi-a plăcut caseta, arăți foarte bine. Colegilor mei nu le vine să creadă că ești sora mea și toți vor să le fac lipeala cu tine.

— Da, cum să nu, zise ea zâmbind.

— De ce nu? Recunosc că unora dintre ei nu le-aș face cunoștință nici cu o prostituată, dar sunt și câțiva de treabă.

— Ți-am spus cumva cât de mândră sunt de medalionul meu Susan B. Anthony? îl întrebă ea pe un ton suav.

— N-ai fi în stare!

— Nu știu cum, dar subiectul ăsta apare în conversație de fiecare dată când am o întâlnire.

— Ca să revenim la subiect, se grăbi el să schimbe vorba, în biletul pe care mi l-a trimis o dată cu caseta, mama zice că ai împiedicat un jaf cu o lovitură grațioasă de pumn.

— N-a fost grațioasă deloc. L-am pocnit drept în tâmplă.

— Au! Bravo, micuț!

— Mulțumesc.

Venind de la un ofițer din trupele de asalt, lauda însemna ceva.

— Eram sigură că o să primesc un telefon de la tine sau de la Noel, sau chiar de la amândoi, după ce vedeți caseta.

— Nu cred că Noel a văzut-o. Nu e în țară.

Nu era nevoie să îi spună mai mult. Crescuse într-o familie de militari și știa ce înseamnă asta. Noel lucra într-un detașament de recunoaștere al infanteriei marine; fusese în Afganistan, apoi se întorsese în California, așa că numai Dumnezeu și Pentagonul ar fi putut ști unde se află în acest moment. În fine, probabil că Daniel știa; el și Noel aveau mijloacele lor speciale de comunicare.

- Și tu? întrebă ea.
- Sunt încă în Texas.
- Știu.

Își dădu ochii peste cap în semn de exasperare, știind că fratele ei auzise tonul acela destul de des ca să vizualizeze felul în care își rostogolea ea ochii în clipa aceea.

— Mai stau doar până când se întorc vacile acasă. Am început să ruginesc de la atâta inactivitate.

Când se întorc vacile acasă era codul familiei pentru imbarcare chiar în acea zi, dat fiind că vacile se întorc acasă în fiecare zi după-amiază. Nu se obosi să-l mai întrebe unde urma să plece, pentru că oricum nu i-ar fi spus.

- Ai vorbit cu mama și cu tata?
- Aseară. Sunt bine.

Asta însemna că le spusese deja că pleacă în misiune. Oftă, masându-și fruntea. După evenimentele din 11 septembrie grija devenise un sentiment permanent în toate familiile de militari, însă Daniel și Noel erau amândoi ofițeri de carieră și foarte buni în meseriile lor. Lupta împotriva teroriștilor nu seamănă cu un război obișnuit, cu teren pierdut și recâștigat de infanteriști. În acest tip de război e nevoie de iscusința și abilitățile trupelor speciale, care trebuie să lovească rapid și cu efect devastator, iar apoi să dispară.

- Ai grijă de tine și cască ochii pe unde mergi.
- Asta era codul de soră pentru Te iubesc și ai grijă de tine.
- Și tu la fel, Annie.

În ciuda îngrijorării, referirea lui la calitățile ei de țintașă o făcu să zâmbească în timp ce închidea telefonul. O porecliseră Anie Oakley încă din clipa în care câștigase pentru prima oară competiția. Erau cei mai buni frați din lume, deși o scosese din minți în copilărie. Ea fusese băiețoiul familiei – sora lor, Jennifer, privea cu dispreț încăierările lor – și, cu toate că era mult mai mică decât ei, asta nu o oprea să se amestece în meciurile lor de fotbal, să se ia după ei când plecau la pescuit sau să sară la ei cu pumnii ei micuți de câte ori o tachinau și o terorizau. Pe scurt, fusese o pacoste, dar ei o îndrăgiseră mult.

Auzi sunetul ca de clopoțel care semnala că fusese deschisă o ușă și se uită la ceas: două fix. Neabătându-se de la programul său, judecătorul ieșea să își facă plimbarea de după-amiază. La întoarcere, avea să se oprească la cutia de scrisori ca să ridice corespondența; apoi o să dorească o ceașcă de cafea proaspătă și o să se așeze în bibliotecă pentru a studia corespondența zilei îi plăceau la nebunie scrisorile, chiar și cele care nu conțineau decât materiale publicitare, și răsfoia toate cataloagele. Pensionarea are și partea ei bună, obișnuia el să spună: îi oferea timpul necesar să citească lucruri fără nici o importanță.

Puse de cafea și pregăti tava. Bucătăreasa, Leona Barksdale, ridică privirea de la sucul de roșii pe care îl prepara.

— E deja ora de cafea?

— Exact, răspunse ea și făcu o pauză. A întrebat de tofu azi.

— Asta înseamnă că va fi cu ochii în patru de acum încolo, nu? Va trebui să fiu ingenioasă azi și să nu îi servesc nici un pic de tofu. Să vedem, cina va fi compusă din sparanghel la grătar, cartofi și morcovi copti și cotlet de miel. Nimic care să aducă nici măcar pe departe cu tofu, zise Leona și se uită la chiflele pe care le băgase la cuptor. Cum stă cu colesterolul?

— I-a scăzut cu douăzeci de unități.

Își zâmbiră una alteia cu satisfacție. Complotatul împreună pentru a strecura alimente sănătoase cuiva care nu agreea nici măcar ideea fusese mult mai distractiv decât dacă ar servi așa ceva cuiva care dorea într-adevăr să mănânce sănătos.

Când auzi din nou clopoțelul de la ușă indicând întoarcerea judecătorului, Sarah turnă cafeaua și umplu o carafă mică de patru cești ca să-și mai poată turna dacă dorea. Pe tavă se mai afla o farfurie cu felii subțiri de mere verzi, o minunată cremă dietetică de caramel și câțiva biscuiți din făină integrală, dacă ar fi vrut să ciugulească ceva. Înainte de venirea ei în casă, gustarea lui de după-amiază consta de obicei într-o prăjitură de ciocolată sau câteva gogoși cu cremă de ciocolată. Dusesse o adevărată bătălie ca să îl determine să renunțe la gogoși, și în această privință îl compătimise. Nu e deloc ușor să renunți la ciocolată.

— Sarah?

În loc să se ducă în bibliotecă, venea spre bucătărie. Sarah schimbă o privire uimită cu Leona, apoi zise:

— Sunt aici, domnule.

Pe lângă obișnuitul teanc de reviste, cataloage, facturi și scrisori, mai ținea în mână un mic pachet.

— Țsta e pentru tine.

De obicei îi punea corespondența, atunci când primea ceva, pe măsuta din hol.

— Ciudat, zise ea ridicând tava. Nu am comandat nimic.

— Nu e trecută adresa expeditorului. Nu îmi place chestia asta. Ar putea fi o bombă.

Cu câțiva ani în urmă, un judecător din Birmingham fusese ucis de o scrisoare ce conținea o bombă – asta era de-ajuns ca să-l neliniștească pe orice judecător atunci când se afla în posesia unui pachet suspect, iar scrisorile din Florida contaminate cu antrax înrăutățiseră lucrurile.

— De ce mi-ar trimite mie cineva o scrisoare cu bombă? întrebă ea străbătând holul cu tava, în timp ce el venea în urma ei cu corespondența și pachetul.

Așeză serviciul de cafea pe birou, unde îi plăcea lui, dar el nu se așeză. Își puse corespondența pe birou și rămase în picioare cu pachetul în mână, privindu-l cu suspiciune. În mod normal ea își deschidea scrisorile seara în camera ei, dar simți că judecătorul nu avea să se liniștească până ce nu se convingea că pachetul nu conținea nimic letal.

— Hai să vedem ce e înăuntru, spuse întinzând mâna după pachet.

Spre surpriza ei, nu vru să i-l dea.

— Poate că ar trebui să chemăm o brigadă de geniști.

Sarah nu râse. Dacă era atât de îngrijorat, nu era de râs.

— Dacă ar fi fost o bombă înăuntru, nu s-ar fi declanșat când ați ridicat pachetul?

— Nu. Dacă ar fi fost sensibilă la mișcare, nu ar fi trecut de poștă. Bombele din scrisori sunt dotate cu dispozitive de presiune sau de fricțiune.

— Atunci, să analizăm situația. Cine mă cunoaște și mi-ar trimite ceva aici?

— N-ar fi trebuit să facem reportajul ăla, spuse el clătinând din cap. I-a făcut pe toți nebunii să iasă din bârloguri.

— Mai întâi cineva încearcă să mă angajeze, iar acum primesc pachete. Ce-ar fi să-l punem în apă?

Poate că întrebarea ei îl făcuse să se vadă împreună cu ea aruncând pachetul în cadă și apoi chemând geniștii, pentru că se relaxă brusc și zâmbi.

— Sunt puțin paranoic, nu-i așa? Dacă ar fi fost o bombă în pachet, ar fi trebuit să îmi fie adresat mie.

— E bine să fii prudent pe timpurile astea.

El oftă.

— Îmi dai voie să îl deschid eu?

Sarah își mușcă buzele. Era treaba ei să îi asigure protecția, nu invers. Însă judecătorul făcea parte din generația care considera că bărbații trebuie să protejeze femeile și înțelese că el dorea acest lucru.

— Te rog, insistă el.

Consimți din cap, foarte impresionată de gestul lui.

— Da, sigur.

Judecătorul se dădu câțiva pași înapoi, luă un cuțitaș și tăie banda adezivă de pe pachet. Sarah se trezi că își ține răsuflarea în timp ce deschidea pachetul, dar nu se întâmplă nimic.

Conținutul era învelit în hârtie maro de ambalaj. Desfăcu hârtia, se uită și o expresie ușor perplexă îi apărură pe față.

— Ce este?

— O cutie de bijuterii.

Puse pe masă ambalajul și ridică o cutiuță plată, având cam zece centimetri. Era albă, cu numele magazinului imprimat cu litere aurii. O zgâlțâi, dar nu se auzi nici un zgomot.

— Cred că se poate afirma că nu conține nici o bombă, spuse el întinzându-i cutia.

O deschise și ridică stratul subțire de vată. Înăuntru, așezat pe un alt strat de vată, se afla un pandantiv de aur în formă de lacrimă, cu diamante mici încadrând un rubin. Lanțul de aur fusese bine fixat ca să nu zornăie.

Rămaseră amândoi cu ochii la pandantiv. Era minunat, dar neliniștitor. Cine putea să îi trimită o asemenea bijuterie?

— Pare scumpă.

Judecătorul o evaluează din ochi.

— Aș zice că face câteva mii de dolari. E doar o presupunere, dar diamantul e veritabil.

— Cine naiba să-mi trimită mie o bijuterie scumpă?

Uluită, luă cutia maro în care fusese expediată și trase hârtia dinăuntru. Un cartonaș alb căzu pe podea.

— Aha!

Se aplecă, îl luă de jos și îl întoarse să vadă ce scria pe el. Îl întoarse din nou, dar pe verso nu scria nimic.

— Scrie cine l-a trimis?

Ea dădu din cap în semn că nu.

— Mi se face pielea de găină.

El văzuse că era ceva scris pe cartonaș.

— Ce scrie?

Ridică spre el ochii plini de uimire și îngrijorare și îi întinse cartonașul.

— Scrie: Un mic semn al stimei mele. Dar cine l-a trimis?

Capitolul 7

Fusese foarte ușor să îi afle programul. Ar fi putut să angajeze un detectiv particular care să supravegheze casa, dar nu voia să implice o terță persoană care mai târziu să tragă concluzii ce nu i-ar fi convenit. Trecu de câteva ori pe stradă cu mașina, căutând un loc unde să parcheze și să supravegheze casa; traficul nu era intens, dar treceau totuși destule mașini ca să își dea seama că nu va fi observat. Problema era că nu avea unde să parcheze. Strada era rezidențială, cu vile de ambele părți, iar oamenii intrau și ieșeau tot timpul.

Dar cu timp și perseverență totul se rezolvă. În zilele următoare trecu pe acolo din oră în oră. Observă când veneau grădinarii și notă totul într-o agendă pe care și-o cumpărase special pentru asta; avea

coperte îmbrăcate în piele moale, fiind mult mai de bun-gust decât cele din carton colorate strident pe care le preferă școlarii. O femeie mai în vârstă, care bănuia că era bucătăreasa, venea în fiecare zi în jur de ora zece și pleca la cinci. Notă, de asemenea, cu grijă și orele la care veneau și plecau cei de la o firmă de curățenie.

Miercuri, Sarah plecase de dimineață și nu se întorsese până seara. Încercase să o urmărească, dar o luase brusc pe Autostrada 31 și o pierdu când fu nevoit să oprească la semafor. Decât să rătăcească pe străzi fără țintă, se opri la un telefon public și sună acasă la judecător. Numărul nu era trecut în cartea de telefon, dar făcuse rost de el la scurtă vreme după ce o văzuse pe Sarah la televizor. Avea multe cunoștințe care de-abia așteptau să îi facă o favoare. A fost suficient să ceară și în câteva ore avusese numărul.

O femeie răspunse la telefon și el ceru cu „Sarah”, gândindu-se că folosind numele mic dădea de înțeles că între ei era o anumită familiaritate, care de fapt nu exista. Sau mai degrabă nu exista încă. Simțea că o cunoaște deja, îi cunoștea devotamentul, loialitatea, felul perfect în care arăta, se purta și chiar sunetul vocii.

— Sarah nu este azi, spuse femeia pe un ton vesel.

— A, da... Stați puțin... m-am încurcat. Astăzi e ziua ei liberă? Vorbi într-o manieră și pe un ton mai familiare decât normal.

— Da, e ziua ei liberă.

— Azi e miercuri? Am pierdut șirul zilelor. Am crezut toată ziua că e joi.

Femeia râse.

— Îmi pare rău, dar e miercuri.

— Bine, am să o sun diseară. Mulțumesc.

Închise înainte ca femeia să apuce să îi ceară numele și numărul și notă informația cu litere mici și sigure: MIERCURI LIBERĂ.

Simți un fior de emoție. Ca să își poată îndeplini planul, ea trebuia să fie plecată. Se gândi că avea toate datele necesare, dar avea să continue să țină casa sub observație ca să fie sigur că nu îi scapă nimic. Asta este cheia succesului: să nu lași nimic la voia întâmplării.

I-ar fi plăcut să o urmărească toată ziua și să vadă ce face, ce o interesa și ce pasiuni avea, dar poate că era mai bine așa.

Își aminti cum arătase când ieșise cu mașina de pe aleea din fața casei, cu părul liber și ochelari negri de soare ascunzându-i ochii. Dădea impresia că e distantă, misterioasă și un pic exotică. Își conducea mașina cu pricepere, exact cum și-o imaginase. Faptul că urmărea cursuri de conducere defensivă era un alt semn al devoțiunii ei. Se pusese cu totul la dispoziția bătrânului, care nu făcuse niciodată nimic ca să merite atâta devotament. Nici măcar nu își câștigase averea prin munca lui, ci o moștenise. Ceea ce nu era cazul moștenirii lui, pentru că

el o salvase de hotărârile stupide ale tatălui său. Lowell nu făcuse decât să stea pe scaunul lui de judecător și să împartă sentințe. Sarah merita mai mult decât îi putea oferi bătrânul. Merita... totul.

Voia să îi facă un cadou, ceva care să îi amintească de el de câte ori privea obiectul respectiv. Și mai dorea să fie un lucru pe care să îl poată purta, ca să și-o imagineze cum îl poartă în fiecare zi, cum îl atinge cu venerație. Nu avea să îi dăruiască ceva de îmbrăcat – era prea vulgar. Iar florile se veștejesc și mor, după care sunt aruncate.

Se hotărî să îi cumpere o bijuterie. Nu asta oferă domniile alesele inimii lor de când e lumea? Au existat întotdeauna bijuterii speciale impregnate cu o aură de mister, intrigă și chiar blesteme, deși bineînțeles că darul ales de el nu avea să aibă nimic blestemat. Și nici nu avea să fie ceva unic, pentru că nu avea timp să facă o bijuterie la comandă. Avea să cumpere ceva de serie, dar va avea grijă să găsească ceva deosebit.

Trebuia să meargă la un magazin unde nu mai fusese niciodată, ca să nu fie recunoscut. Plata cu cec sau carte de credit ieșea din discuție, pentru ca nimeni să nu poată lua urma darului. Cu timpul, ea va afla, dar totul avea să rămână numai între ei.

Se duse la bancă și scoase cinci mii de dolari; plecă de acolo iritat pentru că funcționarul de la ghișeu îi ceruse permisul de conducere. Mai târziu însă a înțeles că măsura fusese corectă. Nu suporta să fie reținut undeva mai mult decât voia sau să fie chestionat, dar uneori trebuie să accepți astfel de neplăceri.

De acolo se duse la Complexul Comercial Galleria, unde putea fi sigur că se va pierde în aglomerația specifică aceluia loc, chiar și într-o zi obișnuită de lucru. Erau mai multe magazine de bijuterii și intră în toate înainte să se hotărască asupra cadoului, lui Sarah i se potrivea ceva simplu și clasic; vulgaritatea o oripila în mod sigur, ca și pe el, dar nici nu putea să îi ofere ceva meschin.

Se decise într-un târziu asupra unui pandantiv în formă de lacrimă, cu un rubin minunat înconjurat de diamante și prins de un lanț subțire. Combinația rubin și diamante exprima perfect esența fapturii ei, gândi el, căldură exotică împresurată de o răceală perfectă.

Spre uimirea vânzătorului, plăti în numerar. Puse cutiuța plată în buzunar și se duse la alt magazin de bijuterii unde cumpără un lanț simplu, ambalat într-o cutie asemănătoare celei cu pandantivul cu rubin. Lanțul fusese ieftin, doar o sută de dolari, însă pe el îl interesa cutia.

După aceea se opri la o librărie și cumpără o cutie mică de carton pentru expediere, material de umplutură ca să protejeze conținutul și o rolă de scotch. Nu uită să cumpere și un foarfece cu care să taie banda adezivă. În mod obișnuit toate nimicurile acestea l-ar fi plictisit

îngrozitor, dar de data asta se dovedi răbdător și făcu totul ca la carte. La urma urmei, era pentru Sarah.

În mașină, scoase lanțul ieftin din cutie și îl înlocui cu pandantivul. Perfect. Dacă Sarah suna la magazinul de bijuterii al cărui nume era imprimat pe cutie, avea să fie informată că nimeni de acolo nu își amintea să fi vândut un pandantiv cu diamante și rubine și că, de fapt, nici nu aveau așa ceva în stoc. Și-o imaginea întinsă în pat mângâind ușor medalionul de la gât și întrebându-se cine îi trimisese un cadou atât de minunat.

Așeză cutiuța cu bijuteria în cutia de carton, puse și un bilet ca să îi arate cât de deosebită era pentru el, introduse materialul de umplutură și sigilă cutia. Își dădu seama prea târziu că nu cumpăraseră un pix ca să scrie adresa. Încrunțat, își scoase stiloul de aur din buzunarul hainei. Cartonul aspru putea să îi distrugă penița.

S-ar fi putut duce la un alt magazin să cumpere un pix, dar dintr-o dată simți că ajunsese la capătul răbdării. Deșurubă capacul prețiosului stilou și scrise repede numele ei și adresa pe cutie, atât de iritat, încât apăsă prea tare cu penița. La nevoie avea să își cumpere alt stilou, dar cutia trebuia pusă la poștă fără întârziere.

Oficiul poștal era aglomerat și, în ciuda precauțiilor de securitate, funcționarul tracasat nu observă că nu era menționată adresa expeditorului. Pe lângă asta, știa că înfățișarea lui inspiră încredere. Demenții care trimit bombe nu au o înfățișare distinsă și demnă, ci mai degrabă sunt lăptoși și dezgustători, din câte văzuse el. Pregătise oricum o adresă falsă pentru cazul în care funcționarul ar fi observat omisiunea, dar prefera ca pachetul să rămână un mister total pentru destinatar.

Observase că judecătorul Roberts se plimba prin cartier în fiecare zi la aceeași oră, iar la întoarcere lua corespondența din cutia poștală. Era dificil să treacă cu mașina exact la momentul respectiv și de fapt ajunsese cu câteva secunde mai târziu. Nu putuse să oprească în stradă ca să privească, așa că fu nevoit să se mulțumească cu o privire aruncată prin oglinda retrovizoare. Bătrânul scoase cutia și rămase cu ea în mână, apoi privi atent în susul și în josul străzii.

Strada se curba și îl pierdu pe nemernicul bătrân din raza vizuală. Naiba să îl ia, de ce rămăsese încremenit acolo? Ce făcea? Era gelos că cineva îi trimisese un pachet lui Sarah?

Da, asta era. Bineînțeles că era gelos. Era bătrân, dar probabil că era o mare mângâiere pentru orgoliul său ca o femeie tânără să locuiască cu el și să-i poarte de grijă.

Gândul acesta îl făcu să își încleșteze mâinile atât de tare pe volan, că încheieturile degetelor i se albiră. Aproape că îl auzea trâncănind și chicotind cu prietenii lui ca niște adolescenți cu gânduri murdare.

Trebuia să o scape de toate acestea.

Sarah pusese cutia pe bufetul din bucătărie și, în timp ce lua cina, privirea îi fugea mereu în direcția aceea. Pandantivul era superb, fără îndoială, dar nu voia să îl atingă. Un dar e una, însă unul anonim e cu totul altă mâncare de pește. I se părea cumva... amenințător, ca și cum cineva îi trimisese un șarpe deghizat. Se gândi că judecătorul avea dreptate și că reportajul atrăsese vreun ciudat care făcuse o fixație pentru ea.

Nu avea de gând să îl poarte vreodată. Purta foarte rar bijuterii și de regulă doar o pereche de cercei rotunzi din aur și ceasul. Bijuteriile în exces nu numai că nu se potriveau cu meseria ei, dar nici nu îi plăceau. Nu suporta să se simtă încărcată, iar colierele nu o atrăgeau deloc.

În plus, nu avea de unde să știe cine îi trimisese pandantivul. Putea fi oricine, un individ pe lângă care trecea în magazinul alimentar sau care să se fi aflat în preajma ei în librărie. Dacă ar fi știut cine era, l-ar fi putut evita. Dar neștiind și purtând pandantivul, persoana respectivă putea să o vadă și putea interpreta aceasta ca un fel de semnal. Nici nu voia să își imagineze ce putea declanșa acest semnal.

Era instruită să observe dacă cineva îi urmărea mașina și era întotdeauna vigilentă când îl avea pe judecător în mașină. Când era singură, se putea relaxa conducând, dar acum nemernicul acela îi răpise această plăcere. Trebuia să fie tot timpul în alertă și să îi privească bănuitor pe toți cei care se apropiau de ea, și ura acest lucru.

Era însă posibil să nu mai urmeze nimic. Sunt nebuni care dau înapoi când obiectul obsesiei lor nu are reacția așteptată. Sau, dacă observa că cineva o urmărește, poate că era bine să nu scape de persoana respectivă, ci să îl lase să o urmărească până la sala de tir unde să o privească exersând. Asta ar fi trebuit să îi potolească ardoarea.

Cântărind bine lucrurile, se gândi că ar fi preferat să primească o amenințare cu moartea; cel puțin cu așa ceva se putea duce la poliție. Pe când un pandantiv cu diamante și rubin însoțit de un cartonaș pe care scria Un mic semn al stimei mele nu puteau fi considerate amenințătoare. Ciudate, da, însă amenințătoare, nu. Persoana nu încălcăse nici o lege și, dat fiind că preferase să rămână anonimă, nici măcar nu putea să îi înapoieze darul cu rugămintea să o lase în pace.

Magazinul de bijuterii nu îi fusese de nici un ajutor. Primul lucru pe care l-a făcut a fost să sune la magazinul al cărui nume era imprimat pe cutie. Nimeni de acolo nu își amintea să fi vândut acea bijuterie și nici măcar să fi avut la vânzare un astfel de pandantiv. Le mulțumise și închisese telefonul frustrată. Probabil că expeditorul folosisese o cutie goală de bijuterii în care a pus pandantivul. Ajunsese într-un punct mort: în Birmingham erau o mulțime de magazine de bijuterii, plus cele de amanet, de unde ar fi putut cumpăra medalionul. De fapt, l-ar fi putut lua de oriunde. Tuscaloosa se afla la numai o jumătate de oră pe

autostrada interstatală 59, Montgomery – la doar o oră, iar la Atlanta se putea ajunge în câteva ore. Și acestea erau numai orașele mari; dar magazine de bijuterii se găsesc și în orașele mici.

Asta însemna că nu putea face nimic și nu avea cum să dea de individul respectiv decât dacă venea el la ea să o întrebe de ce nu poartă cadoul pe care i-l făcuse. Nu era sigură că și-ar fi dorit așa ceva, chiar dacă astfel ar fi putut să-i ceară să o lase în pace. Având de-a face cu un nebun, nu știa cum să procedeze. Cine știe ce îl putea îndemna la acte și mai demente?

Nu se considera expertă în arte marțiale, dar era destul de bine pregătită să se protejeze pe ea și pe patronul ei. Avea o bună condiție fizică, era o excelentă țintașă și o foarte bună conducătoare auto. Dar prefera să nu fie nevoită să recurgă la aceste abilități. Voia să administreze gospodăria judecătorului și să aibă grijă de el – doar atât. Pe lângă asta, artele marțiale îți sunt de folos numai până la un anumit punct, așa că situația de față o neliniștea și chiar o speria puțin. Neprimind nici o amenințare o dată cu pachetul nu putea trage concluzia că era urmărită, însă în mintea ei se strecurase această posibilitate și nu se mai putea gândi la altceva.

Dracu' să îl ia, pentru că îi răpise liniștea!

Singurul lucru pe care îl putea face era să își ia măsuri de precauție și să fie cu ochii în patru. Ura acest sentiment de neputință mai mult decât orice. Ar fi vrut să facă ceva, dar ce? Prin firea și prin instruirea ei, era pregătită să treacă la ofensivă, dar în acest caz singura ei opțiune era defensivă.

Nu putea face nimic decât să își joace cartea pe care o primise, oricât de mult îi displăcea. Era pregătită să se confrunte cu situația și trebuia doar să fie foarte atentă. Poate că incidentul nu avea să mai fie urmat de nimic. Poate că individul respectiv avea să sune mâine să se convingă că ajunsese cadoul la destinație. Era o persoană politicoasă, dar în același timp era fiică și soră de militari și cunoștea arta de a descuraja. La nevoie, putea fi chiar dură.

Bun, deci totul depindea de ea, cu condiția ca individul să nu facă ceva evident amenințător. Cu toate acestea, ar fi fost o prostie să nu informeze Departamentul de poliție ca să afle ce părere aveau și ei.

Ce părere aveau și ei? Ce părere avea el, mai bine zis. Avea cartea lui de vizită, adică judecătorul o avea. Coborî în bibliotecă, unde îl găsi întins în fotoliul din piele uitându-se fericit la noul său televizor de înaltă fidelitate, cu ecranul lat. Ridică ochii auzind bătaia ei politicoasă în ușă.

— Scuzați-mă că vă deranjez, mai aveți cartea de vizită a detectivului Cahill? Cred că ar fi bine să informez poliția despre acest cadou, chiar dacă ei nu pot face nimic.

— Bună idee. Cartea de vizită e în dosarul din biroul meu.

Dădu să se ridice, dar Sarah îi tăcu semn să rămână pe loc. Dragul de el, pur și simplu nu se putea obișnui cu ideea că nu trebuia să facă nimic pentru ea, că de fapt ea era acolo doar pentru a-l servi. I se părea normal să îi servească masa și să aibă grijă de garderoba lui – pentru cei din generația judecătorului, acestea erau treburi femeiești – dar atunci când era vorba de altceva, trebuia să stea tot timpul la pândă, altfel era gata să facă tot felul de lucruri pentru ea, de pildă, să îi deschidă ușa.

— O iau eu. Nu vă ridicați, vă rog.

Nu avea în birou decât un dosar cu coperte cafenii pe care scria: TENTATIVĂ DE JAF. Zâmbi în timp ce îl deschidea. Dosarul conținea raportul poliției, articolul pe această temă decupat din ziar, câteva fotografii pe care le făcuse chiar el și o copie a cererii înaintate companiei de asigurare. Cartea de vizită a detectivului Cahill era prinsă de raportul poliției, împreună cu altele două.

Notă numărul și închise dosarul.

— Mulțumesc. Mai aveți nevoie de ceva în seara aceasta?

— Nu, mulțumesc, spuse el și îi făcu semn să plece.

Era absorbit de o urmărire polițienească de pe canalul Court TV. Probabil că era o chestie care plăcea tuturor bărbaților, gândi ea oftând. Și tatăl ei urmărea emisiunea aceea.

Se întoarse în apartamentul ei și formă numărul lui Cahill la telefonul mobil, dar întrerupse brusc legătura înainte ca telefonul de la celălalt capăt să apuce să sune. Cei care dispun de radioreceptoare pot asculta apelurile de la telefoane celulare. Nu avea nimic confidențial de discutat, dar ideea că ciudatul ar putea să îi asculte convorbirile i se părea revoltătoare.

Faptul că reușise să îi invadeze întreaga viață cu un singur gest o înfurie și mai tare. Nu era normal să își facă probleme din cauza apelurilor pe care le dădea de pe celular. La naiba, viața ei ar fi trebuit să se desfășoare în mod normal!

Se duse în dormitor și ridică receptorul liniei împământate. În timp ce forma din nou numărul, scoase o pernă de sub cuvertură, o strânse ghem și și-o puse la spate.

Cahill răspunse după al treilea apel, pe un ton puțin cam morocănos.

— Cahill.

Foarte morocănos, de fapt.

— Domnule detectiv Cahill, sunt Sarah Stevens.

Urmă o scurtă pauză, ca și cum încerca să își aducă aminte cui aparținea numele.

— Da, cu ce vă pot fi de folos?

Sarah auzi în fundal zgomotul făcut de televizor, dar nu și alte voci. Nici de copii jucându-se, nici șoapta soției întrebând: „Cine este?”. Părea să fie singur, ceea ce era o ușurare. O ușurare prea mare, dacă se gândea mai bine.

— Știu că Departamentul nu poate face nimic, dar am vrut totuși să vă anunț că am primit un cadou anonim azi prin poștă, care m-a cam neliniștit.

— Anonim?

— Nu există adresa expeditorului pe pachet și nici vreo carte de vizită în interior.

— Și ce conținea, o pisică moartă?

Ea rămase tăcută, iar el oftă.

— Mă iertați. Ați fi surprinsă să aflați câți oameni primeau pisici moarte prin poștă. Chestia asta a încetat când oficiile poștale nu au mai acceptat pachete fără adresa expeditorului.

— Iată că de data asta au acceptat. Are ștampila poștei, dar nu e trecut adresa expeditorului.

— Ce e înăuntru?

— Un pandantiv scump cu diamante și un rubin.

— Cât de scump?

— Judecătorul Roberts zice că valorează câteva mii de dolari.

Există și un cartonaș pe care scrie: Un mic semn al stimei mele, dar nu e semnat. Nu are nimic amenințător, dar... m-a neliniștit. Judecătorul s-a alarmat – crede că reportajul a atras atenția vreunui nebun care a făcut o fixație pentru mine.

— E posibil, dar sunteți sigură că nu vi l-a trimis prietenul dumneavoastră?

— Nu am prieten.

Ar fi putut să răspundă că e sigură că nu e de la prietenul ei, dar nu o făcuse. Nu am prieten. Mesajul era cum nu se poate mai clar. Dacă era interesat cât de cât, avea să reacționeze.

Urmă o altă pauză scurtă. Apoi el zise:

— Aveți dreptate, nu putem face nimic...

— Știu. Voiam doar să știu ce ar trebui să fac eu în caz că lucrurile iau o întorsătură mai serioasă.

— Păstrați tot ce primiți. Țineți evidența tuturor telefoanelor ciudate, inclusiv când vi se închide telefonul sau auziți o respirație grea la celălalt capăt al firului. Telefonul dumneavoastră e dotat cu sistem de identificare a apelantului?

— Nu. Nu am așa ceva pe linia mea particulară.

— Ar fi bine să vă instalați. Și cumpărați-vă un telefon mobil dacă nu aveți încă. Nu vă duceți nicăieri fără el, absolut nicăieri.

— Am telefon mobil. Îl țin tot timpul în mașină.

— Nu îl lăsați în mașină sau în geantă. Țineți-l în buzunar, ca să îl aveți la îndemână. În mod normal aș spune că nu aveți de ce să vă faceți griji, dar un cadou scump e... neobișnuit.

— Așa mi-am zis și eu, îl aprobă ea oftând și masându-și fruntea. Nu-mi place deloc chestia asta. Nu s-a întâmplat nimic de fapt, dar am senzația că ceva e pe cale să se întâmple.

— Nu vă lăsați afectată. Folosiți-vă bunul-simț, fiți prudentă și sunați imediat dacă se mai întâmplă ceva.

— Bine. Mulțumesc pentru sfat.

— Cu plăcere.

Închise, iar Sarah râse încet în timp ce închidea și ea. În legătură cu cel puțin un lucru, obținuse un răspuns: detectivul Cahill nu era implicat într-o relație, dar persoana ei nu o interesa deloc. Comportamentul lui fusese atât de impersonal încât nu mai era nimic de adăugat.

Când se întoarse în camera de zi, observă că draperiile erau date în lături. Le trase imediat, cu inima bătându-i nebunește. Dacă individul era afară? Dacă o privea?

Capitolul 8

Nu se mai întâmplă nimic. Nici un telefon, nici un alt cadou și, dacă cineva ar fi urmărit-o, ar fi observat. O dată i se păru că o urmărea cineva, dar dacă lucrurile stăteau într-adevăr așa, persoana respectivă nu se pricepea prea bine, iar un Jaguar alb nu era cea mai potrivită mașină pentru o urmărire, fiind prea ușor de sesizat. În curând, Jaguarul alb dispăruse din raza oglinzii ei retrovizoare, fiind înghițit de traficul bară la bară. Probabil că fusese cineva care locuia tot în Mountain Brook și care o vreme avusese același drum.

Vorbise cu mama ei, iar Noel o sunase și el, așa că se asigurase că fratele ei era bine deocamdată. Daniel nu luase legătura cu ei de când plecase, dar ar fi aflat dacă i s-ar fi întâmplat ceva, așa că totul era în regulă acasă. Jennifer se gândea să mai aibă un copil, al treilea, însă soțul ei, Farrell, nu era prea entuziasmat – doi băieți îi ajungeau. Cunosând-o pe Jennifer, Sarah făcu un pariu cu ea însăși că într-un an va avea încă un nepot sau o nepoată.

Discuția cu mama ei o făcuse să se simtă mai bine. Totul era normal, și doar atât voia să știe. Totul părea normal și aici, cu excepția pandantivului pe care îl primise; de câte ori îl privea, își amintea că ceva nu era în ordine și că există cineva care considera normal să trimită un cadou scump unei femei pe care nu o cunoaște.

În jumătatea ei de zi liberă, care săptămâna aceasta se nimeri într-o sâmbătă, își aranjă părul, își făcu manichiura, apoi se duse la film. Tot timpul studia oamenii și traficul din jurul ei, dar nu observă nimic ieșit din comun. Absolut nimic. Nu văzu aceeași față apărând în două locuri

diferite și nu o urmărea nimeni. Își dădea seama că nu e încă momentul să se liniștească, dar se simțea un pic mai bine când se întoarse acasă.

Miercuri, următoarea ei zi liberă, lucrurile se petrecură la fel. Nimeni nu o urmări când se duse la exercițiile de karate și de kick-boxing. Petrecu multă vreme la sala de tir pentru că asta o făcea să se simtă mai bine, apoi se duse la cumpărături la Summit – și asta o făcea să se simtă mai bine. O rochie nouă îi ridică moralul.

Stătu o oră în librărie, apoi luă cina la un restaurant, după care se duse să vadă încă un film. Îi plăceau filmele și cel puțin o dată la două săptămâni mergea la cinema, dar era conștientă că acum se preocupa să-i ofere necunoscutului șansa de a o aborda dacă voia. În cazul în care se mai afla încă pe urmele ei, trebuia să știe cine era, cum arăta. N-avea de gând să trăiască cu grija că toți bărbații pe care îi vedea puteau fi el; i-ar fi plăcut să îi poată asocia o față, să nu mai fie doar o umbră amenințătoare. Dorea să îl determine să se așeze lângă ea, să o abordeze.

Dar stătu singură în sala întunecată de cinema, fără ca cineva să îi vorbească sau măcar să o atingă când filmul se termină și ieși din sală; nici în parcare în drum spre camionetă nu se petrecu nimic.

Totul părea normal când ajunse acasă. Luminile de pe veranda din față erau aprinse, la fel și luminile de siguranță și văzu lumină în dormitorul de la etaj al judecătorului. Ceasul electronic de pe bord arăta ora zece, așa că probabil se pregătea de culcare.

Își parcă mașina în locul ei obișnuit de sub portic și intră prin spate. După ce încuie ușa, făcu un tur rapid al casei, ca de obicei, să se asigure că toate ușile erau încuiate. Mergând spre partea din față a casei, auzi televizorul în bibliotecă. Aruncă o privire în direcția aceea și văzu lumină. Deci nu se culcase încă.

În mod ciudat, ușile duble de la intrare nu erau încuiate. Trase zăvorul și o luă înapoi să verifice ușile solariului.

Judecătorul nu obișnuia să lase luminile aprinse sus; întorcea automat comutatorul de câte ori ieșea dintr-o cameră, chiar dacă urma să se întoarcă repede. Se opri în dreptul scării din spate simțind un fior de gheață alunecându-i pe șira spinării. Poate că se dusesse sus pentru o clipă și urma să se întoarcă să se uite la știrile de ora zece. Nu auzea nici un zgomot de sus, dar nici nu avea cum să audă cu televizorul mergând în bibliotecă.

Se opri în pragul bibliotecii și aruncă o privire înăuntru. Una dintre veioze era aprinsă, cum îi plăcea când se uita la televizor. Stătea ca de obicei în fotoliul de piele, cu capul lăsat într-o parte. Probabil că adormise urmărind o emisiune. Dar de ce era lumina de sus aprinsă?

Apoi simți mirosul. Era dificil de identificat, o combinație de fecale cu... altceva. Strâmbând din nas și cu toate instinctele brusc în alertă –

era cumva bolnav, avusese vreo criză? – intră în bibliotecă. Văzându-l dintr-un alt unghi, înghețã.

Nu! Nu!

Toată camera era plină de pete întunecate la culoare și, cu toată lumina difuză, observă că unele pete conțineau materie solidă. Înghiți greu și rămase nemișcată cu auzul la pândă. Auzi ticăitul ceasului, bătăile inimii ei, dar nu părea să mai fie nimeni acolo... numai dacă intrusul nu era la etaj.

Ar fi vrut să se ducă la judecător. Ar fi dorit să îi îndrepte capul și să îi ștergă sângele de pe gât, prelins de la rana mică dintr-o parte a capului. Voia să îi acopere... să îi acopere gaura căscată în partea cealaltă a capului, unde craniul fusese spulberat. Ar fi vrut să plângă, să urle, să zboare sus și să îl caute pe criminal – să îl caute și să îl omoare pe loc.

Nu făcu nimic din toate acestea. Ieși cu spatele din bibliotecă, având grijă să nu atingă nimic ca să nu distrugă eventualele amprente și se duse în bucătărie unde își lăsase geanta pe masă. Își pusese telefonul mobil în geantă, pentru că nu i se părea necesar să îl țină în buzunar când era acasă. Dar se înșelase.

Scoase și pistolul și se retrase într-un colț cu spatele lipit de perete, pentru ca intrusul să nu îi poată sări în spate dacă mai era încă în casă. Mâinile îi tremurau în timp ce deschise telefonul și aștepta tonul. I se păru că durează o veșnicie, deși probabil nu trecuseră decât cele câteva secunde obișnuite. Formă 911 și așteptă să i se răspundă.

— Nouă sute unsprezece?

Simți nevoia să închidă ochii, dar nu îndrăzni. Dădu să vorbească, dar nu se auzi nici un sunet.

— Nouă sute unsprezece. Alo?

Înghiți și reuși să scoată un sunet slab.

— Telefoniez... telefonez din strada Briarwood, numărul două mii șapte sute treisprezece. Patronul meu a fost împușcat. E mort.

Spre deosebire de prima oară când Cahill fusese aici, casa era inundată de lumină. Alea, strada, chiar și trotuarul erau înțesate de vehicule, majoritatea cu girofaruri. Banda cu care poliția împrejmuise locul îi ținea pe vecini la distanță, pentru că de data asta incidentul era atât de grav, încât uitaseră că nu e frumos să caște gura. Luminile erau aprinse în toate casele de pe stradă, iar oamenii se adunaseră dincolo de banda galbenă vorbind între ei în șoaptă. Un polițist filma mulțimea, fiindcă de multe ori criminalul rămâne prin preajmă să privească spectacolul.

Furgonetele stațiilor locale de televiziune începuseră să apară și Cahill se aplecă și trecu repede pe sub bandă înainte să fie abordat de vreun reporter.

Ușa de la intrare era închisă și păzită de un polițist în uniformă, care îl salută din cap și îi deschise. Criminaliștii se puseseră deja pe treabă, luând cu grijă amprente, catalogând și fotografiind. Personalul de pe ambulanță stătea în expectativă, pentru că în mod sigur lor nu le mai rămăsese nimic de făcut. Nu exista nici o viață de salvat, nici o rană de tratat, doar un cadavru de transportat.

O crimă în Mountain Brook era o știre de senzație. Ultima se petrecuse... când, cu cinci ani în urmă? Iar când victima era un judecător federal pensionat, știrea era și mai fierbinte. Presiunea avea să fie imensă pentru acest caz.

— Cine a anunțat crima? întrebă el, deși bineînțeles că știa deja.

— Femeia majordom. E în camera de acolo, îi răspunse polițistul arătând cu capul spre o încăpere din stânga.

Era vorba despre camera pentru micul dejun, cum bănuia că i se spune, fiind alături de bucătărie. Stătea la masă ținând strâns în mâini o ceașcă de cafea. Era palidă și stătea nemișcată privind fix fața de masă.

De data aceasta nu mai era îmbrăcată în pijama. Purta haine de stradă și încă mai avea ruj pe buze.

— Mașina din spate e a dumneavoastră? o întrebă el.

Ea dădu din cap aprobator fără să ridice privirea.

— E parcată sub portic, îi răspunse cu vocea slabă.

— Ce model e?

— TrailBlazer.

Tonul ei era lipsit de orice urmă de interes sau de curiozitate. Cahill traversă bucătăria și ieși în holul unde era ușa din spate. Camioneta ei era parcată chiar în fața intrării. Puse mâna pe capotă – încă era caldă.

Se duse din nou în bucătărie și își turnă o cafea. Vasul era aproape plin, probabil își turnase și ea o ceașcă, se așezase la masă, dar uitase să o bea.

Stătea exact în aceeași poziție. Îi luă cafeaua aproape rece din mâinile care nu opuseră nici o rezistență, o vărsă la chiuvetă și îi turnă o ceașcă proaspătă pe care i-o așeză în față.

— Beți.

Ascultătoare, luă o înghițitură. Cahill se așeză la masă în dreapta ei, își scoase agenda și un pix.

— Spuneți-mi ce s-a întâmplat.

Era un îndemn vag, fără a pune vreo întrebare directă.

— Azi e miercuri, spuse ea pe același ton slab.

— Așa este.

— E ziua mea liberă. Am făcut ce fac de obicei...

— Adică?

— Am fost la cursul de karate, apoi la cel de kick-boxing și la poligonul de tir.

— Între ce ore?

Îi spuse și Cahill notă orele respective, după care o întrebă unde anume se țineau cursurile. Avea să verifice ca să se asigure că fusese unde spunea că fusese și între orele respective.

— Ce ați făcut apoi?

— M-am dus la cumpărături la Summit.

— Ați cumpărat ceva?

— O rochie de la Parisian și câteva cărți.

— Cam la ce oră?

— Cred că între patru și cinci. Trebuie să fie trecută ora pe bonuri. Nu ridicase deloc privirea și mai luă încă o gură de cafea.

— După aceea ați venit acasă?

Clătină ușor din cap.

— Nu. Am luat cina în oraș. La... nu rețin numele restaurantului. Cel italian din Summit. Ar fi trebuit să vin acasă după aceea, cum fac de obicei, dar în seara asta m-am dus la un film

— De ce ar fi trebuit să veniți acasă?

— Pentru că ar fi trebuit să fiu aici. Nu s-ar fi întâmplat nimic dacă aș fi fost aici.

— Ce film ați văzut?

De data asta ridică privirea, dar ochii îi erau lipsiți de orice expresie.

— Nu îmi amintesc.

Se căută prin buzunarele blugilor și scoase o jumătate dintr-un bilet.

— Țsta.

El notă numele filmului și ora.

— M-am gândit și eu să mă duc să-l văd. E bun? o întrebă pe un ton neutru.

— Destul de bun. M-am dus la film ca să îi dau ocazia să mă abordeze în caz că mă urmărea.

— Cum? o întrebă neînțelegând. Cine?

— Nu știu. Bărbatul care mi-a trimis pandantivul.

— Aha, bine, zise el lăsând chestiunea deschisă pentru mai târziu.

La ce oră v-ați întors acasă?

— În jur de zece. Lumina în dormitorul judecătorului era aprinsă. De obicei se culcă pe la zece, dar uneori mai stă să se uite la știri.

— Nu are televizor în dormitor?

— Nu, răspunse ea și buzele îi tremurară. Spunea că i dormitoarele sunt pentru dormit.

— Deci se uita la televizor în...?

— Bibliotecă. Acolo l-am găsit.

— Hai să ne întoarcem puțin. Ce ați făcut când ați ajuns acasă? Cahill sorbi din cafea, iar ea făcu la fel.

— Am început să verific dacă toate ușile sunt încuiate. Fac asta întotdeauna înainte să mă culc. Ușa de la intrare nu era încuiată. Asta m-a surprins. Am auzit televizorul și m-am întrebat de ce ce era lumina aprinsă sus dacă era încă în bibliotecă.

— Ce ați făcut?

— M-am dus să mă uit în bibliotecă. Stătea în fotoliu cu capul lăsat într-o parte de parcă adormise.

Așteptă să continue fără să intervină.

— Am simțit mirosul, murmură ea cu glasul înecat.

Cahill știa la ce miros se referă.

— Și am crezut că poate a avut un atac, ori a făcut un infarct și s-a scăpat pe el. Era aprinsă o singură veioză, așa că nu era prea multă lumină. Dar când am intrat și am privit dintr-un alt unghi, am văzut... îângele. Și cealaltă parte a capului. Petele...

Vocea i se stinse.

— Mi-a fost teamă că e încă în casă, continuă. La etaj. Am gândit că de aceea era aprinsă lumina. Am vrut să mă duc sus...

— Sper că nu ați făcut-o.

— Nu, dar am vrut, șopti ea. Am vrut să-l prind. Dar în loc de asta m-am întors în bucătărie, mi-am luat pistolul și telefonul mobil, m-am băgat într-un colț și am sunat la nouă sute unsprezece.

— Unde vă e pistolul acum?

— În geantă. L-am pus acolo când a sosit prima mașină.

— Pot să-l văd?

— E pe bufet.

— Mi-1 aduceți dumneavoastră, vă rog?

Se ridică și se duse în bucătărie mișcându-se mașinal. Cahill se duse după ea și o privi cum scoate pistolul. Era pus în teacă și, când verifică încărcătorul, constată că era plin.

— Îl reîncarc întotdeauna după ce mă duc la tir, zise ea masându-și fruntea.

Nu îl curățase încă – deși putea să parieze că o făcea în mod regulat – și încă se mai simțea mirosul de praf de pușcă ars. Știa că examenul balistic avea să constate că nu acesta era pistolul cu care se trăsese asupra judecătorului; era prea deșteaptă să facă o astfel de greșeală. Nu credea că ea îl omorâse pe bătrân, dar nici nu își putea permite să elimine această posibilitate. În general oamenii sunt uciși de cei apropiați, așa că avea să o păstreze pe lista suspectilor până ce va dispune de probe ca să o excludă.

Îl privea cu fața lipsită de expresie și cu ochii goi. Se închisese total în ea; unii oameni fac față stresului în acest fel, retrăgându-se în sine.

— Haideteți să ne așezăm iar, sugeră Cahill și ea se supuse. Ați mai primit vreun cadou sau vreun telefon ciudat?

— Nu, doar darul de care v-am spus. Nimic altceva. La un moment dat am avut impresia că mă urmărește cineva, dar m-am înșelat

— Sunteți sigură?

— Persoana a luat-o în altă direcție. Și era într-un Jaguar alb. Nu pleci în urmărire într-un Jaguar alb.

— Doar dacă nu ai altă mașină.

Însă cei care își permit un Jaguar, își permit în mod sigur să aibă și alte mașini. Jaguarul bate prea tare la ochi.

Deci probabil că nu fusese urmărită. Totuși, acesta fusese primul lucru la care se gândise când intrase și descoperise cadavrul judecătorului Roberts.

— Mi-ați spus data trecută că judecătorul Roberts a primit amenințări cu moartea. Ce știți despre ele?

— Familia dumnealui vă poate da toate detaliile. Eu nu știu prea multe. Totul s-a întâmplat înainte de a începe să lucrez aici. Familia dumnealui... Doamne, trebuie să îi sun!

— Vom anunța noi familia, o asigură el pe un ton blând, pentru că ideea păruse să o doboare brusc. Aveți numele și numerele lor de telefon?

— Da, bineînțeles, spuse ea și din nou își masă fruntea. Are doi fii și o fiică.

Îi dădu numele și numerele lor de telefon, apoi se cufundă în tăcere privind fix fața de masă.

— Mă întorc imediat, zise el ridicându-se.

Voia să se ducă în bibliotecă să vadă scena crimei, iar apoi să arunce o privire prin restul casei. Era aproape de ușă când ea întrebă:

— Era sus?

Cahill se opri.

— Nu mai era nimeni în casă când au verificat polițiștii.

Știa acest lucru din raportul pe care îl primise în timp ce se afla pe drum.

— N-a ieșit pe vreo fereastră de sus sau ceva de genul ăsta?

— Nu există nici un semn că a fost cineva în casă. Nici o fereastră deschisă și nimic deranjat de la locul lui.

Nu putea să îi spună mai mult de atât.

— Sper că n-a fost sus, zise ea aproape pentru sine. Sper că nu l-am lăsat să scape. Ar fi trebuit să mă duc sus. Ar fi trebuit să verific.

— Nu, n-ar fi trebuit...

— L-aș fi omorât, declară ea pe un ton sec.

Capitolul 9

Sarah se simțea încordată, epuizată și sleită când o întâmpină pe Barbara și pe familia ei la aeroportul din Birmingham la ora șase a doua zi dimineață. Îi așteptă la parter în zona de primire a bagajelor, cu un pahar de cafea în mână. Pierduse șirul cafelelor băute de când îl găsisse pe judecător mort, dar era absolut sigură că numai cofeina o mai ținea în picioare.

Nu dormise deloc; nu avusese cum, chiar dacă ar fi vrut. Cahill continuase să se întoarcă să o bombardeze cu întrebări și în restul timpului nu avusese nici un minut liber. Trebuia să anunțe personalul; poliția se ocupase de familie, iar ea o sunase pe Leona trezind-o din somn să îi dea vestea îngrozitoare, ca să nu aplece de la știrile de dimineață. Apoi începuseră să curgă telefoanele de la membrii familiei, atât de multe, că de câteva ori vorbise în același timp și la telefonul fix și la cel mobil.

Trebuie să facă aranjamente pentru cazarea familiei. Randall și soția lui, Emily, aveau trei copii, cu toții căsătoriți, având și ei copii la rândul lor. Dat fiind că locuiau cu toții în Huntsville, deci destul de aproape, doar Randall și Emily aveau să vină să stea până după înmormântare, iar restul – trei copii împreună cu soții și soțiile acestora, plus patru nepoți – urma să vină cu o zi înainte de înmormântare.

Jon și soția lui, Julia, locuiau în Mobile. Aveau doi fii, unul căsătorit și unul necăsătorit. Toți veneau să stea pe întreaga durată. Barbara, Dwight și cei doi copii ai lor locuiau în Dallas și aveau să rămână și ei cu toții până după înmormântare. Asta însemna că Sarah trebuia să aranjeze în toiu noapții cazarea a unsprezece persoane, inclusiv a ei, pentru a doua zi dimineață devreme... foarte devreme. Avea să se ocupe de restul familiei lui Randall după ce făceau toate pregătirile pentru înmormântare.

Rezervase camere pentru toți la Wynfrey. Probabil că o să mănânce la tot felul de ore, așa că le trebuia un loc care să asigure serviciu în cameră și în plus adolescenții se puteau plimba prin complexul comercial Galleria, situat alături. Pentru ea rezervase o cameră la Mountain Brook Inn. Fusese un șoc să afle că nu îi era permis să rămână în casă și nici măcar să își strângă hainele. Îi dăduse lui Cahill o listă cu lucrurile de care avea nevoie, iar el aranjase să i le aducă cineva.

Pistolul îi fusese reținut, la fel și vechiul revolver de serviciu al judecătorului, pe care îl ținea încuiat într-o casetă. Cahill îi spusese că ambele arme îi vor fi înapoiate după încheierea anchetei, adică după ce se stabilea dacă vreuna dintre ele fusese folosită pentru comiterea crimei.

Era evident că o considerau suspectă, și aceasta numai pentru că locuia în casa lui. Avea acces nelimitat la casă, poseda un pistol și Cahill

însuși văzuse cu câtă competență îl folosea. Putea dovedi unde se aflase în seara aceea, deși deocamdată dovezile erau numai chitanțe și bilete, dar mai presus de toate nu avea nici un motiv să îl ucidă pe judecător, așa că nu își făcea griji pentru sine; nici nu ar fi putut, cu imaginea cadavrului judecătorului jucându-i permanent în fața ochilor.

Păruse atât de fragil în moarte, de parcă spiritul său îi împiedicase pe toți să vadă cât de tare își pusese timpul amprenta asupra lui. Se bucura foarte tare că nu îl găsisese altcineva, că mai avuseseră un ultim moment numai pentru ei doi înainte să vină străinii și să îl ia de acolo. Morții nu mai au demnitate, dar știa cât i-ar fi displăcut faptul că pierduse controlul asupra intestinelor sale și nu ar fi vrut ca familia să îl vadă în această stare. Nu ar fi vrut nici ca ea să îl vadă așa, dar asta era cea mai puțin supărătoare dintre variante.

Scara rulată începu să aducă pasagerii avionului care aterizase de curând; Barbara și familia ei coborâră printre primii. Barbara era o femeie subțire și drăguță, cu frumoase șuvițe cenușii în părul blond scurt; avea ochii roșii și era palidă, dar se ținea bine. O văzu pe Sarah încă de pe scară și când ajunse jos se duse imediat la ea și se îmbrățișară. Ochii lui Sarah se umplură de lacrimi; toată noaptea aceea îngrozitoare simțise nevoia disperată să o îmbrățișeze cineva, să nu se mai simtă atât de singură.

— Ai vreo veste de la Jon? întrebă Barbara desprinzându-se din brațele lui Sarah și ștergându-se la ochi cu un șervețel mototolit.

— Au plecat din Mobile pe la două dimineață, așa că trebuie să ajungă la hotel din clipă în clipă.

— Sper că are grijă cum conduce.

— L-am convins să o lase pe Julia la volan.

— Fii binecuvântată, spuse Barbara și o îmbrățișă din nou. Ești la înălțime, ca întotdeauna. Are poliția vreun indiciu?

Sarah clătină din cap.

— Nu știu. Nu fac parte din familie, așa că mie nu-mi spun nimic. Cahill o considera suspectă, așa că oricum de la el nu ar fi aflat nimic.

— Eram sigură că unul dintre nenorociții ăia va ieși din închisoare și va veni să îl omoare, zise Barbara înfiorată. Eram sigură.

Sarah fu cotropită de un nou val de vinovăție.

— Ar fi trebuit să fiu acolo.

— Prostii! exclamă Barbara cu vehemență întorcându-se spre ea. Era ziua ta liberă și nu exista nici un motiv să fii acolo. Nu aveai cum să fii lângă el douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Probabil că monstrul a supravegheat casa și te-a văzut plecând. Dacă e vina cuiva, atunci e a mea, pentru că nu am angajat o gardă de corp să îl păzească

tot timpul. Nu e vina ta și nu vreau să-ți mai treacă așa ceva prin cap, m-ai auzit?

Prea târziu pentru așa ceva. Sarah se gândea la asta în permanență. În acele prime minute de groază și oroare, îi trecuse prin minte că judecătorul fusese ucis de dementul care îi trimisese pandantivul. Dacă, de fapt, o căuta pe ea? Uciderea judecătorului nu era o mișcare logică, dar asemenea oameni nu au nici o logică. Știuse că exista un nebun pândind în umbră pe undeva, așa că ar fi trebuit să fie acasă în loc să alerge prin oraș ca să îl determine să iasă la lumină.

Când Cahill o întrebase despre amenințările cu moartea își dădu seama că aceasta ar fi fost de fapt ipoteza cea mai probabilă. Logic, realiza acest lucru, dar emoțional nu se putea elibera de prima impresie.

— Nu e nici vina ta, zise ea cu fermitate. E vina celui care a apăsat pe trăgaci și a nimănui altcuiva. Trebuie să ne repetăm asta tot timpul.

Totuși, ar fi trebuit să fie acasă. Și dacă n-ar fi fost pandantivul acela nenorocit, s-ar fi aflat acasă.

Dwight, soțul Barbarei, era la banda rulantă luând bagajele, ajutat de fiul lor de nouăsprezece ani, Shaw. Blair, de cincisprezece ani, stătea de una singură cu o figură nefericită cum numai la adolescenți poți vedea. Părul galben ca mierea avea șuvițe vopsite bleu metalic, iar în sprânceana stângă erau înfipte acum două inele de aur.

— Mamă, mamă! exclamă Sarah apropiindu-se de ea și îmbrățișând-o. Două inele! Când ți l-ai pus pe celălalt?

— E doar de formă, răspunse Blair. Am vrut să îl fac pe bunicul să își iasă din minți când urma să-l văd, dar... dar acum nu mai pot!

Fața i se schimonosi și se aruncă la pieptul lui Sarah, îngropându-și fața în umărul ei. Trupul zvelt se cutremura de suspine.

Barbara își luă fiica în brațe și o strânse la piept legănând-o, de parcă era încă bebeluș. Dwight și Shaw se apropiară încărcați de bagaje, părând stânjenți de scenele femeilor. Barbara o calmă pe Blair și se îndreptară cu toții spre mașina lui Sarah. Barbara se urcă în spate cu copiii, iar Dwight se așeză pe locul din dreapta și își puse centura de siguranță.

— La ce oră ajung Randall și Emily? întrebă el.

— Pe la unsprezece. Copia testamentului judecătorului se află într-un seif, iar banca deschide la nouă. S-a gândit că ar fi bine să aibă acest document.

Barbara își frecă fruntea.

— Nu vreau să mă gândesc la asta acum.

— Ar putea conține instrucțiuni cu privire la înmormântare, îi spuse Dwight cu blândețe.

— Totuși, mi-aș dori... zise Barbara și oftă. Nu contează. Dorințele nu mai folosesc la nimic.

Respiră adânc și Sarah o luă spre ieșire către parcare.

— Sarah, ai idee când ne va lăsa poliția să intrăm în casă?

— Va mai dura cel puțin câteva zile.

Trebuia să angajeze pe cineva să curețe biblioteca înainte ca familia să intre în casă; nu voia să îi lase să vadă în ce hal se afla acum, plină de pete de sânge. Ar fi dat orice să nu fi văzut nici ea scena și să-și poată șterge din memorie ultimele douăsprezece ore. Dacă ar fi putut da timpul înapoi, ar fi procedat altfel; nu și-ar fi pierdut vremea prin Summit, s-ar fi dus acasă și ar fi avut ea grijă de criminal, iar judecătorul ar fi fost acum în viață. Dar nu se mai putea întoarce în timp. Nimeni nu putea face asta.

— Detectivul va veni să vă vadă la hotel, îi avertiză ea. Încercați să dormiți puțin dacă puteți.

— O să fii și tu acolo când va veni să stea de vorbă cu noi? întrebă Barbara și vocea îi tremură puțin.

— Da, dacă vrei.

Mai devreme simțise nevoia disperată să fie îmbrățișată de cineva, iar acum simțea nevoia la fel de disperată să fie singură, să dea drumul durerii și lacrimilor reținute. Ținuse totul în ea, mai mult din cauza șocului, dar acum șocul începea să dispară făcând loc cumplitei realități.

— Te rog! Sunt atât de... nu pot gândi clar.

Sarah era convinsă că nici ea nu gândea prea clar, dar dacă Barbara dorea să fie acolo, avea să se ducă. Dacă Cahill îi mai lăsa câteva ore, putea cel puțin să facă un duș și să se schimbe, poate chiar să ațipească puțin și să mănânce ceva. Dar imediat ce se gândi la mâncare, i se făcu greață. Nu putea încă să mănânce. Poate mâine.

Mâine. Ce avea să facă mâine? Probabil va ajuta familia. Va rezolva toate treburile cărora ei nu le puteau face față. Iar când totul avea să fie pus în ordine, ce urma?

Nu era pregătită. Crezuse că mai are câțiva ani la dispoziție ca să își pună Planul în mișcare. Crezuse că judecătorul avea să sc stingă încet sau poate că un infarct sau un atac avea să îl răpească dintre ei, dar oricum gândea că moartea lui va fi naturală. L-ar fi plâns, ca ei toți, dar nu ar fi simțit acest regret sfâșietor că viața îi fusese curmată brusc. Nimeni nu fusese încă pregătit să se despartă de el. Și nu în felul acesta.

Îi instală pe toți la hotel și, exact când se pregătea să plece, sosi Jon împreună cu familia lui. Așa că mai rămase un timp să îi ajute și să răspundă la întrebările lui. Simțindu-se mai îmbărbătați să se afle împreună, Barbara, Dwight și copiii lor li se alăturară și, într-un târziu, când Sarah plecă, îi lăsă adunați pe toți în salonul apartamentului, plângând puțin, dar înfruntând durerea. Ultimele aranjamente aveau să fie făcute când sosea Randall, ca să poată decide împreună, dar Barbara luase deja o foaie de hârtie și întocmea o listă.

Barbara avea să își revină. Suferea, dar se apucase deja să facă o listă. Țasta e modul în care femeile fac față, ocupându-se de lucrurile care trebuie rezolvate.

Era o zi înnorată și mai rece decât în ultima perioadă. Sarah se bucură de aerul proaspăt în timp ce se îndrepta spre mașină. Pentru moment, nu avea nimic de făcut și asta i se păru ciudat. Barbara avea numărul ei de mobil și numărul camerei de la Mountain Brook Inn și urma să o sune ca să o anunțe ora la care urma să vină Cahill. Probabil că avea câteva ore până atunci. Putea să facă dușul la care se gândea.

Când ajunse în camera ei, liniștea i se păru apăsătoare. În ultimele ore fusese ocupată, înconjurată de oameni, voci, lumini. Chiar și când răspunsese la întrebări numai, tot avusese ceva de făcut. Acum era singură și nu mai avea nimic de făcut pentru altcineva.

Își despachetă cu grijă cele câteva lucruri pe care le avea cu ea, atârnă rochia în baie pentru ca aburul să o netezească în timp ce făcea duș și intră în cele din urmă sub jetul de apă caldă și relaxantă. Acolo putu în sfârșit să dea drumul lacrimilor.

Plânse multă vreme, rezemată de marginea căzii, cu fața îngropată în mâini și cu jetul de apă curgându-i în cap. Orele de stres și durere o ajunseseră. Ar fi vrut să spargă ceva, să lovească, să ucidă, voia... îl voia pe judecător înapoi, dar asta era imposibil.

Într-un târziu, suspinele violente se potoliră și se liniști. Se spălă, își înfășură prosopul gros în jurul capului și se prăbuși goală pe pat. În cameră era semiîntuneric și răcoare, așa că adormi aproape imediat.

Telefonul o trezi la ora zece. Bâjbâi după el, făcând efortul să pară vioaie.

— Sarah la telefon.

— Sarah, sunt Barbara. Detectivul Cahill vine aici la unsprezece. Poți să ajungi?

— Am să fiu acolo, promise ea ridicându-se din pat.

Părul ei arăta groaznic, încă umed și încurcat. Dădu drumul filtrului de cafea, apoi își uscă repede părul și se spălă pe dinți, cafeaua era gata când termină, așa că își turnă o ceașcă pe care o sorbi în timp ce se îndrepta spre baie pentru ultimele pregătiri. Nu avea prea multe de făcut; nu îi păsa cum arată azi, așa că își dădu cu cremă și cu puțin luciu de buze și gata.

În privința hainelor nu avea prea multe opțiuni. O singură rochie și două costume de majordom. Nu avea nici măcar o jachetă, iar astăzi probabil că ar fi avut nevoie de una. O să își pună bluza albă obișnuită, pantalonii negri și vesta neagră. Poate îl va ruga pe Cahill să trimită pe cineva să îi aducă mai multe haine în cazul în care nu îi dădeau voie să intre în casă până a doua zi.

Norii începuseră să aducă o burniță ușoară și în drum spre mașină frigul o pătrunse până la os. Primul lucru pe care îl făcu după ce porni motorul fu să dea drumul dispozitivului de încălzire a scaunului, și apoi să își pună ochelarii de soare pentru a-și acoperi ochii roșii și congestionați.

În mod normal, drumul până la Wynfrey era scurt, zece – cincisprezece minute, dar avusese loc un accident pe șoseaua 280 care o făcu să întârzie și ajunsese la hotel la unsprezece fără cinci. Din întâmplare, Cahill intra în hol o dată cu ea.

— Ce e cu dumneavoastră aici? o întrebă el răstit.

— Familia a dorit să vin, răspunse ea puțin surprinsă de vocea ei răgușită.

Cahill dădu din cap și nu mai vorbiră nimic în timp ce se îndreptau spre lift. Era prea obosită și golită pe dinăuntru ca să poată rosti ceva potrivit pentru momentul acela. Iar el probabil că nu avea pentru ea decât alt gen de întrebări, așa că se bucură că se abținuse. Pe de altă parte, probabil că era la fel de obosit ca și ea, sau poate mai obosit.

Îi aruncă o privire cu coada ochiului. Găsise timp să facă duș, să se bărbierească și să se schimbe. Dacă era epuizat, nu o arăta. Poate că reușise să și doarmă câteva ore.

Purta haină și cravată. Haina lui îi aminti că îi era frig.

— Puteți să rugați pe cineva să îmi aducă o haină din casă? întrebă ea. Nu contează care.

O măsură de sus până jos. Probabil că observă că tremura.

— O să mă ocup de asta.

— Mulțumesc.

Toată familia era adunată în apartamentul Barbarei. Sosiseră și Randall cu Emily, iar Sarah simți din nou un sentiment acut de vinovăție. Ar fi trebuit să fie acolo când ajunseseră și să îi ajute să se instaleze. Randall îi strânse mâna, iar Emily, de obicei rezervată, o îmbrățișă, ceea ce îi umplu din nou ochii de lacrimi.

Barbara, gazda perfectă, comandase fructe, brânzeturi și pateuri. Mai erau pregătite sticle cu apă și o cafetieră plină cu cafea proaspătă. Sarah îi întrebă pe toți ce doresc să bea și începu să îi servească în liniște. Avea un talent special de a-și aminti cum prefera toată lumea cafeaua, iar înclinațiile native îi fuseseră rafinate de cursurile urmate la școala pentru majordomi. Unii majordomi țin minte preferințele unor grupuri mici de cinci sau șase persoane, alții trebuie să își noteze, dar dintr-un motiv sau altul în creierul ei informațiile erau stocate diferit. Dacă, de exemplu, i s-ar fi cerut să îl descrie pe Randall, ar fi spus că are un metru optzeci, păr cărunt, ochi căprui și că îi place cafeaua cu multă

frișcă. Emily avea un metru șazececi și nouă, părul roșcat închis vopsit la fiecare două săptămâni, ochi căprui, două lingurițe de zahăr, fără frișcă.

Cahill, după cât își amintea din noaptea trecută în care băuse nenumărate cești de cafea, prefera cafeaua neagră. Când îi întinse ceașca, îi mulțumi din cap, apoi o întrebă:

— Vă supără lumina?

Uitase de ochelarii de soare.

— Scuze, murmură ea scoțându-i. Am uitat de ei.

Toți cei din cameră aveau ochii roșii și umflați, așa că nu conta.

— Ai mâncat ceva? o întrebă Barbara venind lângă ea și punându-i mâna pe umăr.

— Nu încă.

— Atunci stai jos și mănâncă. Acum. Dacă eu pot, poți și tu.

La insistențele Barbarei, își luă niște fructe și un pateu pe o farfurie micuță, apoi se uită în jur căutând un scaun. Barbara ceruse de la hotel câteva scaune în plus ca să aibă cu toții pe ce să stea; familiile erau, desigur, grupate împreună, iar singurul loc liber era lângă Cahill. Se așeză și, sub privirea de vultur a Barbarei, luă cu furculița o bucățiță de ananas și o duse la gură.

Se forță să mestece, dar simțea cum bucata de ananas începea să se mărească. Dacă ar fi fost singură, ar fi scuipat-o. Închise ochii o clipă și se luptă cu senzația de greață, dar continuă să mestece.

— Înghițiți, o îndemnă Cahill în șoaptă.

Încercă. Reuși să înghită abia la a doua încercare. Pentru că trebuia să mănânce, abordă această sarcină cu aceeași hotărâre cu care făcea totul. Ascultând întrebările familiei și răspunsurile concise ale lui Cahill, desprinsе bucăți mici din pateu și își concentră toate eforturile asupra mestecatului și înghițitului.

Prezența detectivului era cumva liniștitoare. Deși nu își amintea să fi mai avut loc vreo crimă în Mountain Brook în cei aproape trei ani de când locuia acolo, el părea obișnuit cu morțile violente și știa ce trebuie făcut. Spiritul lui practic împiedică familia să se lase pradă emoțiilor și încercară inconștient să adopte și ei aceeași atitudine. Chiar și Sarah era într-un fel recunoscătoare pentru prezența lui; cât timp se afla acolo, avea el grijă de tot. Ea nu trebuia decât să mestece și să înghită.

Îi ascultă întrebările calme și concise referitoare la amenințările cu moartea primite de judecător în trecut. Barbara întocmise chiar un dosar pe această temă, reamintindu-i lui Sarah cât de mult semăna fiica cu tatăl la caracter și obiceiuri. I-l întinse lui Cahill, care îl răsfoi, apoi ridică ochii.

— Mi-l puteți lăsa o vreme?

— Da, sigur, zise Barbara apăsându-și mâinile pe genunchi. Mi-e greu să vă întreb, dar... unde e tata? Trebuie să organizăm înmormântarea.

— E la morgă, răspuse Cahill. Vă vor încredința corpul după autopsie.

Toate capetele din cameră se înălțară.

— Autopsie? întrebă Randall. De ce e nevoie de autopsie?

— E obligatorie în cazurile de omor. Așa prevede legea statului.

— E ridicol, protestă Barbara. E logic în cazul în care nu se cunoaște cauza morții, dar tata a fost împușcat. Cauza morții e clară.

Vocea îi tremură când rosti „cauza morții”, dar își reveni imediat.

— Cauza morții pare clară, dar uneori victima e împușcată, sau arsă ca să se ascundă adevărata cauză a morții, cum ar fi otrăvirea sau strangularea.

— Ce mai contează asta acum? întrebă Julia.

— Felul în care a fost omorât ne spune multe lucruri despre ucigaș. De exemplu, cine are acces la o anumită otrăvă? Cine e destul de puternic ca să-l fi strangulat? Și eu cred că motivul decesului tatălui dumneavoastră e clar, plagă prin împușcare, însă ultimul cuvânt îl are medicul legist.

— Deci când vom putea să îl... luăm pe tata?

— Nu pot să vă spun sigur, dar așa zice că mâine.

— Bine.

Barbara se ciupi de nas, apoi se uită spre frații ei.

— Astăzi e joi. Dacă ni-l dau mâine, putem aranja ca înmormântarea să aibă loc duminică sau luni. Ce părere aveți?

— Duminică, zise Randall imediat. Tuturor le va fi mai ușor să participe.

— Sunt de acord, interveni Jon.

— Atunci rămâne pentru duminică, zise ea și notă pe listă.

Cahill se uită la Randall.

— Domnule Roberts, ați spus că sunteți în posesia unei copii a testamentului tatălui dumneavoastră. O aveți aici?

— Da, e în servietă.

— Îi cunoașteți conținutul?

— Nu, e sigilat. Vreau să spun că știm cu toții clauzele generale, dar nu și pe cele speciale.

— Pot să-l văd și eu, vă rog?

Randall ridică din sprâncene.

— Pot să vă întreb de ce?

— Uneori moștenirea constituie motivul unei crime.

Barbara se înecă.

— Sugerați că unul dintre noi l-a ucis pe tata?

Toți cei prezenți se zbârliră imediat.

— Nu, doamnă, nu există nici o probă care să indice așa ceva. Însă trebuie să procedez ca la carte. Nu vreau să scap din vedere nici un amănunt care ar putea ajuta la rezolvarea cazului.

Randall aduse un plic mare. Cum spusese, era bine sigilat. Cahill îi ceru permisiunea din ochi. Randall consimți cu un gest. Cu o mișcare hotărâtă, detectivul rupse clapa plicului și scoase un document gros.

Îi cercetă conținutul rapid, dând paginile repede. Dintr-o dată, se opri și înălță capul fixându-și ochii albaștri și pătrunzători asupra lui Sarah.

— Domnișoară Stevens, știați că prin acest testament urmează să moșteniți o importantă sumă de bani?

Capitolul 10

Sarah clipi des, mai mult confuză decât uimită. Se simțea puțin amețită și era atât de obosită, încât nu era sigură că auzise bine. Vrând parcă să verifice că în cameră nu mai era o altă domnișoară Stevens, privi în jur. Era clar, despre ea era vorba și se uită din nou la Cahill, care o privea fix.

— Vă referiți la mine? întrebă ea nefăcând încă legătura.

— Majordomul judecătorului Roberts, Sarah Stevens.

Dumneavoastră sunteți, nu?

Ea dădu din cap și începu să își frece ușor fruntea. Din cauza oboselii sau a numeroaselor cafele, începuse să o doară capul îngrozitor.

— Mi-a lăsat ceva mie?

Spre groaza ei, vocea i se frânse și buza începu să îi tremure, așa că și-o mușcă tare. Însă lacrimile care îi umpluseră ochii nu avea cum să și le ascundă.

— Sigur că da, interveni Barbara. Ne-a spus că o să-ți lase.

— Mie... mie nu mi-a spus nimic.

— I-a fost teamă să o să te împotrivești, explică Jon.

— Scuzați-mă, spuse Sarah brusc și fugi în baie ca să nu se facă de râs izbucnind în plâns ca un copil în fața lor.

Cum închise ușa băii, fața i se strâmbă și își puse un prosop la gură ca să înăbușe zgomotul suspinelor. Cu un efort de voință, își recăpătă stăpânirea de sine și își șterse lacrimile cu un șervețel. Respiră adânc de câteva ori și se mai liniști puțin.

Nimic nu o impresionase vreodată mai puternic decât vestea că judecătorul o trecuse în testamentul lui. Fusese bine plătită și îi făcuse mare plăcere să îl îngrijească. Chiar îl iubise, pentru bunătatea și umorul lui, pentru manierele lui demodate și pentru integritatea lui. Nu se așteptase la nici o moștenire și, într-adevăr, s-ar fi împotrivit dacă ar fi știut. Fusese alături de el numai trei ani și nu se considera

îndreptățită să primească ceva din ceea ce li se cuvenea copiilor lui și prietenilor lui de o viață.

Dar se pare că nici el, nici familia lui nu gândiseră așa. Gândul la generozitatea lor îi aduse din nou lacrimi în ochi, pe care și le șterse cu un gest hotărât. Nu avea să plângă – nu în clipa aceea și nu acolo. Familia avea și așa destule de îndurat fără să o mai vadă și pe ea cum își pierde controlul.

Își șterse obrazii și fruntea cu un prosop ud. I-ar fi plăcut să se relaxeze pe un pat cu o pungă de gheață la cap, dar, ca și lacrimile, și acest lucru trebuia amânat.

Simțindu-se mai calmă, se întoarse în salon.

— Îmi cer scuze, murmură ea așezându-se din nou lângă Cahill.

— Înțeleg că n-ați știut.

Ea clătină din cap. O credea sau nu, treaba lui. Nu avea destulă energie ca să îi pese.

— Tata ne-a pus să jurăm că o să păstrăm secretul, zise Barbara zâmbind trist. Se bucura ca un copil că poate să îți ascundă ceva. Zicea că e singurul lucru pe care a putut să ți-l ascundă vreodată.

— Ne-a spus că i-ai confiscat ciocolatele Snickers, adăugă Shaw zâmbind larg și uitând pentru o clipă de tristețe. Mânca una după alta când venea la noi în vizită, pentru că acasă nu îi dădeai voie.

— Și Twinkies la fel. Îi dădeam Twinkies pe furiș de câte ori venea, mărturisi Blair.

Sarah gemu privind camera plină de fețe vinovate și brusc zâmbitoare.

— Nu e de mirare că m-am chinuit atât să îi scad colesterolul!

Barbara o bătu pe genunchi.

— Te-a iubit pentru grija pe care i-ai purtat-o. Și noi te iubim pentru că l-ai îngrijit. Când ne-a spus că te-a trecut în testament, am fost cu toții de acord.

Cahill își dresе glasul atrăgându-le atenția asupra lui.

— Vă mulțumesc pentru informații, zise el ridicându-se. Știu că treceți prin clipe grele și apreciez ajutorul dumneavoastră. Îmi pare foarte rău pentru ce s-a întâmplat și vă asigur că facem totul să-l găsim pe ucigaș. O să îi verific pe indivizii aceștia și, cu puțin noroc, s-ar putea să găsim vreunul dintre ei prin zonă.

Se ridicară cu toții și urmă o cascadă de mulțumiri și de străngeri de mână în timp ce Cahill se apropia încet-încet de ușă. Reușise cumva să o prindă pe Sarah de cot și o trăgea după el.

— Vă conduc la mașină, îi spuse.

Ea își ascunse un oftat. Probabil că mai avea câteva întrebări. Descoperirea că era trecut în testament îi sporise mai mult ca sigur suspiciunile. Dar nu își făcea decât meseria, așa că își luă geanta și

ochelarii, le spuse la revedere tuturor rugându-i să o sune dacă aveau nevoie de ceva, apoi ieșiră împreună.

În lift mai era un cuplu, așa că nu putea s-o întrebe nimic. Când ieșiră, vântul rece și umed o lovi drept în față făcând-o să tremure. Părea din ce în ce mai frig, iar burnița se transformase în ploaie în toată regula. Ea își duse brațele la piept și spuse:

— Nu l-am ucis eu.

— Sunt destul de sigur de asta, replică el cu blândețe.

Uimită, ridică ochii spre el.

— Atunci de ce atâtea întrebări suspicioase?

— Asta îmi e meseria. Trebuie să vă verific și să vă chestionez.

— Și să nu lăsați nici o piatră neîntoarsă.

— Exact, confirmă el, apoi își scoase haina și i-o ținu deasupra capului. Să mergem.

Tremurând, porni repede prin parcare ghemuită sub haină, ca un pui luat sub aripa lui ocrotitoare. Cum urca în TrailBlazer, avea să pornească încălzitorul scaunului.

— La ce cameră stați? întrebă el. O să trimit pe cineva să vă aducă o haină. Asta dacă vă întoarceți acum la hotel.

Îi dădu numărul camerei și adăugă sec:

— Sper să reușesc să ajung fără să adorm la volan.

Brusc, el îi strânse cotul mai tare, forțând-o să se oprească.

— Vă duc eu până acolo.

— Asta ar însemna să îmi las mașina aici. Mulțumesc, dar mă descurc. Sunt amețită și mă doare îngrozitor capul, dar cafeaua o să mă țină trează.

— Ar trebui să mâncați ceva.

— Am mâncat, zise ea uimită de grija pe care i-o arăta. Doar ați văzut.

— Ați luat patru înghițituri. Le-am numărat.

— De abia le-am înghițit și pe alea. Nu încercați să mă forțați, domnule Cahill.

El manevrase în așa fel încât se afla între ea și mașină, umerii lui largi ferind-o de vânt. Ploaia îl pătrunsese până la piele, dar nu părea să îi pese și continua să o privească în tăcere, cu o expresie impenetrabilă. Cu toată oboseala, simți începutul unei neliniști.

— Ce este? întrebă ea dându-se un pas înapoi.

El clătină din cap.

— Nimic. Sunteți epuizată. Încercați să dormiți.

— Așa am să fac.

Se dădu într-o parte și Sarah deschise imediat ușa cu telecomanda, grăbindu-se să scape din vânt și ploaie.

— Sarah, zise el în timp ce băga cheia în contact.

Încă ținea haina în mână, în loc să și-o pună pe el.

— Da?

— Probabil că nu e nevoie să îți spun, dar nu părăsi orașul.

Cahill merse în urma ei până la Mountain Brook Inn ca să se asigure că a ajuns cu bine, fără să pună în pericol nici viața ei, nici pe a celorlalți participanți la trafic. Când intră în parcare hotelului, el claxonă ușor în semn de rămas-bun. Sarah ridică o mână, dar nu întoarse capul.

Se ținea bine, dar expresia șocată și îndurerată din ochii ei negri îi trezea instinctele protectoare. Nu instinctele de polițist, ci pe cele de bărbat, ceea ce era exact lucrul de care nu avea nevoie.

Spusese adevărul când declarase că era destul de sigur că nu ea îl ucisese pe judecător. Însă destul de sigur nu însemna sută la sută sigur. Nici măcar nu întrebese câți bani urma să moștenească, ceea ce nu era normal. Poate că era normal să se abțină în fața familiei, dar ar fi trebuit să îl întrebe când rămăseseră singuri... numai dacă nu știa deja. Iar dacă știa că urma să moștenească o sută de mii de dolari, însemna că exista un motiv pentru a-l ucide pe bătrân; Dumnezeu știe câți oameni au fost uciși pentru mult mai puțin.

Totuși, durerea și șocul ei păreau sincere. Avea ochii roșii și umflați de plâns; sau își dăduse cu ceva în ochi ca să pară că plânsese. Ori era o criminală inteligentă și o bună actriță, ori suferea cu adevărat.

Instinctul îi spunea că suferea cu adevărat. Dar cum instinctul îi cerea cu insistență și să încerce să facă dragoste cu ea, trebuia să ia în considerare și factorul dorință, care îi mai întunecase judecata și altă dată.

Încercase să ignore atracția pe care o simțea față de ea, dar nu reușise. Figura ei avea obiceiul enervant să îi apară brusc în minte de câte ori încerca să se relaxeze. Nu avea probleme cât se afla la lucru, dar seara când se așeza să vadă știrile sau să citească un ziar, Bum! – îi apărea în fața ochilor. O vedea stând pe scări în pijamaua subțire, sau în picioare la sala de tir, concentrată total asupra țintei, cu soarele colorându-i șuvițe aurii și roșcate în păr. Un bărbat știe că a dat de necaz când începe să observe că părul unei femei strălucește în mai multe culori. E obligatoriu să îi remarci sânii, dar șuvițele în nuanțe diferite?

Ridicând greuțăți în subsol întins pe bancă, se gândea cum ar fi fost să o aibă pe Sarah deasupra și să o ridice pe ea în sus și în jos și se excita imediat. Iar când făcea flotări, se gândea cum ar fi fost să o aibă pe Sarah dedesubt și rezultatul era același.

Adevărul era că nu se mai putea gândi la altceva. Era un miracol că reușise să nu se apropie de ea, pentru că nu mai fusese atât de obsedat de sex de la șaisprezece ani. Nu, de fapt nu era nici un miracol;

îi era frică pur și simplu. O dorea prea mult. Nu își amintea să fi fost atât de disperat să se culce cu Shannon nici în primele zile ale iubirii lor. Dar se culca deja cu Shannon în acele zile de început, așa că nu era o comparație bună.

Numai ancheta îl oprea să întoarcă mașina și să o ia înapoi spre Mountain Brook Inn. Până nu era eliminată de pe lista suspectilor, nu se putea apropia de ea. Avea acele chitanțe, avea marfa menționată pe chitanțe, semnătura de pe cartea ei de credit se potrivea cu cea de pe bonuri și avea biletul de cinema. Mai era nevoie doar de câteva verificări, inclusiv ale situației ei financiare, și gata. La naiba, copiii judecătorului Roberts urmau să moștenească mult mai mult decât Sarah; aveau cu toții alibiuri, dar mai există și ucigași plătiți.

Cahill avea presimțiri sumbre în legătură cu acest caz. Majoritatea crimelor sunt comise de cineva apropiat victimei, un membru al familiei, un vecin sau un prieten. Iar cazul acesta părea să fie dintre cele mai grele – ucigașul fiind după toate probabilitățile un străin. Care era legătura? Ce îl făcuse pe criminal să vină acasă la judecător? Era unul dintre cei care fuseseră condamnați de el? Părea logic, numai că nu exista nici un semn de intrare forțată sau de luptă. Parcă i-ar fi deschis el ușa criminalului, l-ar fi invitat înăuntru și ar fi stat la taclale în bibliotecă. Parcă l-ar fi cunoscut. Așa că se întorceau la scenariul cu vecinul, membrul familiei sau prietenul.

Cahill făcu o analiză mentală a situației. Nici un vecin nu observase vreo mașină pe aleea din fața casei, dar era greu să observe pentru că era întuneric. Sarah ajunsese acasă cu puțin înainte de ora zece și la scurt timp găsisese cadavrul; sunase la 911 la 10:43, iar poliția ajunsese la fața locului în cinci minute și chiar el fusese acolo la cincisprezece minute după telefonul ei. Rigor mortis de-abia începuse să se instaleze, ceea ce însemna că decesul survenise între orele șase și opt, sau opt jumătate. Nu mai devreme, pentru că la ora șase seara nu era încă întuneric.

Judecătorul îi deschisese ușa ucigașului. Nu se trăsese nici un glonț chiar atunci, deși acela era cel mai potrivit moment în cazul în care criminalul era cineva care stătuse la închisoare din cauza lui și era pornit să se răzbune. Dimpotrivă, se duseseră în bibliotecă și se așezaseră, sau cel puțin judecătorul se așezase. Nu fusese îngrijorat deloc, dimpotrivă, chiar relaxat și își sprijinise picioarele pe rezemătoarea fotoliului.

Deci criminalul nu era un străin, nu era cineva care îl amenințase pe judecător în trecut.

Era interesant de văzut ce amprente adunaseră criminaliștii. Ale judecătorului, ale lui Sarah, probabil ale bucătăresei și în mod sigur ale femeilor care se ocupau de curățenie. Sarah fusese de acord să i se ia

amprentele încă din noaptea aceea, pentru comparație. Bucătăreasa, Leona Barksdale, fusese programată pentru dimineață, deși le spusese plângând că nu mai intrase de câteva săptămâni în camera aceea. Menajerele urmau să vină după-amiază. Cine mai rămânea? În casă se făcea curățenie regulat, așa că orice alte amprente erau noi.

Tuturor vecinilor trebuia să li se ia declarații; oricare dintre ei ar fi putut să se apropie de casă la adăpostul întunericului, să îl împuște pe judecător și să se întoarcă liniștit acasă. Dar din nou se ridica problema motivului. Din câte constatase până acum, bătrânul judecător era iubit de toată lumea. Nu existau secrete murdare în legătură cu el. Nu obișnuia să înșele, nici la cărți, nici în viața profesională. Nu juca jocuri de noroc, nu bea în exces și, din câte reușise să afle până acum, nu avusese legături romantice de la moartea soției lui survenită cu opt ani în urmă.

Deci, de ce ar fi dorit să îl omoare cineva care nu primise o condamnare în sala lui de judecată. Dacă motivul nu ținea de răzbunare, sex sau bani, ce mai rămânea?

Nimic, nu mai rămânea nimic. Așa că motivul trebuia să fie totuși unul dintre cele trei. Se îndoia că fusese vorba de răzbunare, pentru că judecătorul îl cunoscuse pe ucigaș, îl invitase înăuntru. Sex? Omul avea optzeci și cinci de ani, nu se întâlnea cu femei și, din câte spunea toată lumea, îi fusese credincios soției sale cât trăise. Rămâneau deci banii. Într-un fel sau altul, toate păreau să se întoarcă la bani până la urmă.

Și astfel cercul se încheia și se întorcea din nou la Sarah. Copiii lui crescuseră într-o casă bogată. Știuseră întotdeauna că vor moșteni o avere. Deci, de ce să îl ucidă acum? De ce nu cu zece ani în urmă, sau anul trecut? De ce să nu mai aștepte câțiva ani și să îl lase să moară de moarte bună? În afară de cazul în care vreunul dintre ei avea dificultăți financiare – ceea ce avea să afle – nu exista nici un motiv de crimă pentru niciunul. Unul dintre nepoți probabil? Merita cercetat.

Dar tot Sarah era suspectul numărul unu.

La dracu'!

Sarah se trezi la ora trei, dezorientată și amețită. Rămase întinsă în pat ascultând huruitul înfundat al aparatului de aer condiționat, privind printre gene draperiile groase de la fereastră și încercând să își amintească unde se află. Se simțea de parcă avea vată în loc de creier; îi era greu să gândească, cu atât mai mult să se miște.

Apoi își aminti, și o clipă lungă durerea îi prinse gâtul și pieptul ca o gheară. Strânse din ochi, dar nu o ajută. Tot îl vedea pe judecător stând liniștit în fotoliul său din piele și camera plină de sânge și fragmente din creier împrășcate. Încă mai simțea mirosul îngrozitor de sânge și fecale. Își înăbuși un țipăt și deschise ochi.

Încet, cu dureri în toți mușchii, se ridică în pat. Era goală, pijamalele nefiind pe lista de haine pe care i-o dăduse lui Cahill. Plânsese până adormise și își simțea pleoapele grele, de parcă ar fi avut nisip în ochi. Nu mai semăna deloc cu un majordom ultracapabil, gândi ea, și nici măcar cu unul incompetent.

Era frig în cameră. Cu toate că ziua era rece, dăduse drumul la aer condiționat când se întorsese, pentru că avea nasul înfundat, iar căldura ar fi făcut-o să respire și mai greu. Tot ce voia era să se prăbușească în pat, așa că puse la ușa plăcuța cu NU DERANJAȚI și scoase telefonul din priză. Își puse telefonul mobil pe măsuta de lângă pat pentru ca familia să o poată contacta în caz de nevoie, dar în afară de asta nu voia să vorbească cu nimeni.

În cameră era prea frig. Încăperea era pur și simplu înghețată. Se ridică repede dintre păaturi, răsucii comutatorul la Cald, apoi se repezi la loc sub păaturi tremurând.

Observă ceva alb pe podea lângă ușa. Mesaje. Oftând, se ridică și le luă, apoi se retrase din nou în pat. Aprinse o veioză și își ridică o pernă la spate ca să le poată citi.

Unul era de la recepție. I se adusesse o haină și i-o păstrau acolo. Celălalt era de la Cahill și unul concis: Sună-mă. Ora trecută pe mesaj era două și jumătate.

Suspînând, își luă telefonul mobil și sună la numărul înregistrat pe mesaj. Cahill răspunse aproape imediat.

— Cahill.

Vocea lui adâncă era alertă; probabil că trepida de atâta cafeină.

— Sunt Sarah Stevens. Mi-ai lăsat un mesaj.

— Dormeai?

— Da. Am dormit vreo patru ore. Apropo, mulțumesc că mi-ai trimis haina.

— Cu plăcere. Uite de ce te-am căutat, știi cumva dacă exista vreo persoană care să îi datoreze bani judecătorului Roberts? Era îngrijorat în legătură cu vreuna dintre investițiile lui?

Sarah își trecu mâna peste față.

— Împrumuta bani tot timpul, dar erau mai mult daruri, pentru că dacă cineva încerca să îi înapoieze, nu voia să îi ia.

— A împrumutat vreun vecin bani de la el?

— Din câte știu eu, nu. Cine să aibă nevoie de un împrumut în cartierul acela?

— Depinde. Putea fi cineva care să aibă probleme cu jocurile de noroc sau cu drogurile. Ori cineva care să dorească să acopere banii pe care îi cheltuiește cu amanta. Există tot felul de posibilități. Dar familia? Are vreunul dintre ei probleme financiare?

— N-a pomenit niciodată despre așa ceva. Nu cred că există vreo oaie neagră rătăcită printre ei.

Se opri concentrându-se asupra raționamentului pe care îl făcea, apoi spuse cu răceală:

— O să-ți trimit o copie a extrasului meu de cont și al portofoliului meu de investiții. Vrei și cecurile anulate?

— Te rog, spuse Cahill păstrându-și tonul energic și profesional.

— De fapt, va trebui să ți le iei singur. Sunt acasă la judecător.

— Unde?

— În debara se află un seif. Toate actele sunt înăuntru.

— Mulțumesc, spuse el și închise.

Sarah închise și ea. De dimineață păruse câteva clipe puțin mai cald și mai uman, dar acum revenise la bruschețea cunoscută. Constată cu îngrijorare că nu conta dacă se purta prietenos sau nu; avea ceva care o făcea să dorească să se agațe de el. Nu avea importanță nici măcar faptul că îi cerceta situația financiară încercând să găsească un motiv pentru care ea l-ar fi ucis pe judecător, pentru că în cele din urmă întregul proces avea să o absolve. Trebuia să investigheze toate piste, altfel i-ar fi putut scăpa ceva esențial.

Barbara și restul familiei erau convinși că ucigașul era vreun fost condamnat din trecutul judecătorului. După ce inițial intrase în panică presupunând că de vină era dementul care îi trimisese pandantivul, dădu ascultare logicii, fiind de acord cu ceilalți. Însă Cahill nu părea să fie pe aceeași lungime de undă; se concentra mai mult asupra ei și a familiei. Descoperise oare poliția ceva ce ea nu știa?

Știa că ea era nevinovată și că nimeni din familie nu era vinovat, îi observase pe toți de-a lungul ultimilor ani, de sărbători și în vacanțe, și se convinsese că toți îl iubeau pe judecător. El își adora copiii și nepoții și se înțelegea bine cu ginerele și nurorile. Deci, ce știa Cahill iar ei îi scăpase?

Se făcuse mai cald în cameră. Coborî din pat și se strâmbă când se văzu în oglindă, făcând o grimasă de nemulțumire. Era trasă la față, palidă și avea ochii umflați. Se simțea slăbită și nesigură pe picioare – rezultatul a douăzeci și patru de ore aproape fără mâncare. Patru bucățele de pateu și câteva de fructe nu înseamnă mare lucru. Trebuia să se forțeze să mănânce ceva. Poate avea să se ducă la restaurantul hotelului mai târziu. Pentru moment, puse din nou de cafea, dădu drumul la televizor și se târî la loc în pat. Avea nevoie de ceva care să îi abată gândurile mai mult decât avea nevoie de mâncare.

Nu avea nimic de făcut. Dar ea era obișnuită să aibă tot timpul ceva de făcut. În consecință, viața ei era foarte organizată, pentru ca fiecare treabă să fie îndeplinită. În clipa aceasta ar fi trebuit să se ocupe de cheltuielile casei; făcea acest lucru în fiecare joi.

S-ar fi putut duce să își cumpere o pijama. În apropiere se aflau trei mari centre comerciale: Brookwood, Summit și Galleria. Dar ploua încă, era epuizată și amețită și sincer nu îi păsa absolut deloc dacă dormea în pijama sau nu.

Descoperi că cel mai interesant program la ora trei și jumătate după-amiaza se transmitea pe canalul meteorologic. Închise televizorul, stinse veioza și își trase pătura peste cap. Dar imediat ce închise ochii, îi apărură imaginea judecătorului în fotoliu, cu capul căzut într-o parte – și simți mirosul acela. Se ridică repede și aprinse veioza.

Ce era în capul ei? Se apucase să pregătească o cafea. Nu îi venea să creadă că pusese de cafea și apoi se culcase din nou. Nu era o tragedie, în afară de faptul că ar fi urmat să bea o cafea amară și stătută. Atât ea cât și judecătorul preferau cafeaua proaspătă...

Venea mereu în bucătărie dimineața devreme, fără să aștepte să îi ducă ea cafeaua. Stăteau acolo la taclale, sorbind din cești și bucurându-se de ceea ce amândoi considerau a fi una dintre cele mai rafinate plăceri ale vieții. Nu aveau să mai bea niciodată împreună acea minunată cafea.

Ca o peliculă ce se derulează mereu de la capăt și nu se oprește niciodată, îi apărură din nou imaginea judecătorului: capul lăsat într-o parte, dâra întunecată care i se prelingea pe gât. Părul era puțin ciufulit; în lumina obscură fusese primul lucru care i se păruse ciudat. Mâinile îi erau așezate relaxat pe brațele fotoliului, rezemătoarea pentru picioare era ridicată, de parcă tocmai ațipise.

Mâinile îi erau așezate relaxat. Rezemătoarea pentru picioare era ridicată.

Sarah privea fix, nevăzând decât oribila scenă din noaptea trecută. Simțea că pământul se clatină sub ea, de parcă ieșise din realitate și pășea pe nisipuri mișcătoare.

Rezemătoarea pentru picioare era ridicată.

Stătea așezat în fotoliu, rezemat comod pe spate.

Ușa de la intrare era mereu încuiată. O încuia chiar el, imediat ce se întorcea după plimbarea de după-amiază. În tot timpul cât lucrase pentru el, nu își amintea să fi lăsat vreodată ușa descuiată.

Se putea ca prima oară când o lăsase descuiată să fi dai buzna criminalul? Nu prea părea posibil. La naiba, nu părea posibil absolut deloc. Era foarte preocupat de siguranța sa, după amenințările pe care le primise și mai ales după tentativa de jaf.

Nu uitase să încuie ușa; o descuiase. Ca să invite pe cineva înăuntru? De ce ar fi lăsat un străin înăuntru? Răspunsul era simplu: nu ar fi făcut-o.

Nu existase nici o urmă de luptă. Nici un semn de intrare forțată – cel puțin Cahill nu pomenise de așa ceva și era convinsă că le-ar fi spus dacă ar fi existat.

Simți cum i se strânge stomacul. Era îngrozitor, dar logic. Judecătorul lăsase pe cineva cunoscut să intre în casă. Se duseseră în bibliotecă... să stea de vorbă? Se așezase în fotoliul său favorit din piele; era relaxat, cu picioarele ridicate pe rezemătoare. Iar cunoștința lui scosese un pistol și îl împușcase în cap.

Asta deduse Cahill, fără să îi spună și ei. Judecătorul nu se simțise amenințat deloc de criminal. Îl cunoștea și fusese liniștit și relaxat în prezența lui.

Îi veni aproape să vomite, pentru că asta însemna că îl cunoștea și ea.

Capitolul 11

Se simțea bine. Uitase cât de bine este să ai atâta putere în propriile tale mâini, să preiei controlul asupra propriului destin. Trecuse... cât timp? Șapte ani? Asta dovedea că deținea Controlul, că nu era unul dintre acei maniaci sclavi ai dorințelor nestăpânite. În cei aproape șapte ani de când se ocupase de problema cu tatăl său, asta era doar a treia oară când fusese silit să acționeze în acest mod. Numai de patru ori în aproape treizeci de ani.

Luând toate acestea în considerare, se simțea pe bună dreptate mândru de el. Nu mulți dintre cei care cunosc bucuria pură a actului se pot controla atât de bine. Și, lucru și mai important, nu mulți sunt destul de inteligenți ca să scape basma curată.

Bătrânul era acum scos din circulație, iar Sarah era liberă. Nimic nu îi mai stătea în cale; acum putea veni la el.

Cahill stătea la biroul său răsfoind dosarele și extrasele de cont luate din seiful lui Sarah. Într-un târziu băgă totul într-un plic mare și se lăsă pe spate în scaun frecându-se la ochi. Doamne Dumnezeule! Nu se putea spune că femeii i-ar fi lipsit banii.

Nu că o sută de mii de dolari nu ar fi fost o sumă considerabilă, dar nu avea nevoie de ei. Cât de frumos trebuie să fie, gândi el, să nu ai nevoie de o sută de mii. Există unii oameni care nu lasă să le scape nimic și nici o sumă nu e vreodată de ajuns, dar genul acesta nu urmează cursuri de instruire pentru o slujbă plătită pentru ca apoi să se dedice meseriei și să economisească fiecare bănuț. Nu, cei care nu sunt interesați decât de bani îi fură, comit fraude, se căsătoresc cu persoane bogate și apoi încearcă să îi omoare apelând la multitudinea de medicamente pe care toți bătrânii par să le ia, dar nu muncesc niciodată pentru acești bani.

Era evident că Sarah își pusese deoparte cea mai mare parte a salariului de când începuse să lucreze. Își investise economiile și, din

câte văzuse, o făcuse în mod inteligent. Nu își băgase toți banii în acțiuni ale companiilor de informatică și telecomunicații, iar dacă achiziționase asemenea acțiuni, le vânduse imediat ce cota lor de piață începuse să se prăbușească. Investise în companii solide, în case de ajutor reciproc și în industria de mașini-unelte. Depusese bani într-un fond de pensii, îngrijindu-se de viitor. De-abia împlinise treizeci de ani și, adunând tot ce avea, bătea deja la ușa clubului milionarilor.

Era o femeie deșteaptă. Și atunci de ce să riște totul numai ca să adauge încă o sută de mii în contul ei și așa destul de mare. Banii sunt relativi. Dacă lucrezi pentru un salariu minim și trăiești de pe o zi pe alta, o sută de mii de dolari înseamnă o sumă enormă. Cunoscuse mame care își uciseseră copiii pentru o poliță de asigurare de cinci mii de dolari. Dar dacă ai deja destui bani o sută de mii nu te mai impresionează și riscurile cântăresc mai greu decât setea de agoniseală.

Așa că posibilul ei motiv nu mai stătea în picioare. Cu atât mai bine.

— Ai găsit ceva? întrebă locotenentul oprindu-se în fața biroului lui.

— Nu majordomul a comis crima.

— Parcă era prima pe lista ta.

— Motivul s-a evaporat.

— Banii? Cum ar putea banii să se evaporeze?

— Are deja o grămadă de bani. Ai idee cât câștigă un majordom?

Locotenentul se scărpină pe nas.

— Presupun că mai mult decât ne-am imaginat.

— Mai mult decât noi doi la un loc.

— Nu mă-nnebuni!

— Exact asta mi-am spus și eu, clătină Cahill din cap. Avea totul de pierdut și nu prea mult de câștigat. Chiar deloc, dacă ne gândim că într-un an câștiga mai mult lucrând pentru el decât i-a lăsat în testament. Ar fi fost mai avantajată dacă el era în viață. Așa că motivul s-a dus pe apa sâmbetei. Pe lângă asta, era foarte atașată de bătrân.

Locotenentul era un om cumsecade și avea încredere în anchetatorii lui.

— Deci ce ne mai rămâne?

— Nu cine știe ce. Vecinii n-au văzut nimic și au cu toți alibiuri. La fel și membrii familiei, până acum. Dacă cei de la medicină legală nu vin cu ceva concludent, nu stăm bine deloc.

— N-au trecut încă nici douăzeci și patru de ore.

Dar nu mai era mult până acolo, iar o crimă care nu e rezolvată rapid tinde să nu mai fie rezolvată niciodată.

— Ce e cu condamnații de la care a primit amenințări cu moartea? Ai găsit ceva?

— Niciunul dintre ei nu se află în zonă. Unul e în prezent în custodia statului la închisoarea St. Clair trăind din banii contribuabililor. Unul e într-o închisoare federală. Numai doi sunt în libertate, iar unul dintre ei se află în Eugene, Oregon. Ultimul domiciliu cunoscut al celui de-al doilea în ianuarie era în Chicago.

Cahill puse pe birou o fotografie a unui bărbat solid cu mustață.

— Carl Jarmond. Nu cred că el e făptașul.

— Dar e o posibilitate.

Cahill clătină din cap.

— De ce l-ar fi lăsat judecătorul pe individul ăsta să-i intre în casă? Nu prea cred. Toate ușile care dau spre exterior au vizor, așa că știa cui deschide ușa.

— Ai verificat apelurile date și primite?

— Am verificat numerele apelate de la toate telefoanele din casă. Nimic suspect. Doamna majordom și-a sunat părinții, iar victima și-a sunat bancherul și un vechi prieten – care are și el un alibi. Apelurile primite sunt mai interesante. La telefonul din bibliotecă s-a primit un apel de la un telefon public din Galleria.

— Ai aflat ora apelului?

— Tocmai întocmim lista cu apelurile primite și date.

— Dar nu avem cum să știm cine a dat telefonul, nu-i așa?

Cahill clătină din cap. Ora apelului avea să le dezvăluie unele lucruri, de pildă dacă fusese dat în jurul orei când s-a comis crima, dar cam asta era tot. Galleria era un centru comercial aglomerat; dacă nu aveai părul verde, guler cu țepi și nu purtai un costum extrem de excentric, sau dacă nu umblai gol-goluț, nimeni nu îți acorda prea multă atenție. Șansele de a obține o amprentă valabilă de pe telefon erau demne de râs. Dar camerele video fixate deasupra intrărilor în magazine ar fi putut înregistra ceva. Era o pistă care merita cercetată și îi spuse asta locotenentului.

— Bună idee, doctore, zise locotenentul și se uită la ceas. Ocupă-te de asta mâine dimineață. Acum du-te acasă și odihnește-te. N-ai dormit azi-noapte și astăzi ai lucrat toată ziua.

— Am apucat să dorm vreo trei ore azi-dimineață. Mă simt bine.

Se obișnuise în armată să facă față cu mult mai puțin somn și pentru perioade mai lungi.

— Dar cred că o să pun punct aici.

Avea ceva de făcut, un lucru care nu mai suferea amânare. Era momentul să încerce marea cu degetul.

La ora opt seara, televizorul era deschis tot pe canalul meteorologic și Sarah urmărea aceleași fronturi atmosferice de patru ore. Nu se schimbase nimic. Se simțea încă amețită și prin minte i se plimbau toate cunoștințele judecătorului, vecinii, toți cei pe care nu ar fi ezitat să îi

primească în casă. Problema era că judecătorul cunoștea mulți oameni pe care ea nu îi știa. Îi cunoștea cercul de prieteni apropiați, vecinii din jur și încă alte câteva persoane, dar bineînțeles că mai avea vechi amici din școală și din facultate și colegi pe care ea nu îi întâlnise niciodată. Ce motiv ar fi avut oricare dintre aceștia să îl ucidă? Acest de ce o înnebunea.

Dacă ar ști de ce, se gândea, ar putea să deducă și cine o făcuse. Cine avea vreun motiv să îl omoare, în afară de cei pe care îi condamnase la închisoare? Iar dacă era vreun fost pușcăriaș, de ce îi dăduse voie să intre în casă și apoi se așezase relaxat în fotoliu? Imposibil.

— De ce?

Telefonul sună și se grăbi să răspundă, bucuroasă că ceva îi distrage atenția; poate Barbara avea nevoie de ceva, iar asta îi va ocupa timpul câteva ore.

— Ai luat cina?

Nu era nevoie să se prezinte; recunoscuse imediat vocea profundă și tonul repezit al lui Cahill.

— Cina?

— Dar prânzul?

— Dormeam, așa că am sărit peste prânz.

— Hai să mergem la Milo's să mâncăm un hamburger.

Sarah își trecu mâna prin păr. Trebuia să mănânce, dar simțea încă noduri în stomac. Făcu o pauză lungă.

— Sarah?

— Sunt aici. E... nu am nici un chef de mâncare.

— ÎAmbracă-te. Vin să te iau în zece minute.

Închise, iar ea rămase privind uimită telefonul. Zece minute! Deși era slăbită, în zece minute se îmbrăcase, se spălase pe dinți și pe față și tocmai își trecea peria prin păr când bătu la ușă.

— Arăți ca naiba, spuse el în loc de salut.

— Și tu ești la fel de frumos, răspunse ea cu răceală, făcând un pas înapoi ca să îl lase să intre în cameră.

Faptul că se îmbrăcase nu însemna că avea de gând să iasă undeva cu el. La urma urmelor, era goală când sunase.

— Pune-ți pantofii, o îndemnă el privind-i picioarele goale. Și șosete. E destul de rece.

— N-am chef de mâncare, repetă.

— Atunci o să te uiți la mine cum mănânc.

— Ai un farmec enorm.

În ciuda sarcasmului și a tuturor celor întâmplare, se pomeni zâmbind pentru prima oară în ziua aceea. Nu era chiar un zâmbet în toată puterea cuvântului, dar venea din inimă. Semăna cu un tanc Sherman, fără pic de finețe, dar plin de forță.

— Da, știu. Nu-l întrece decât dimensiunea... se opri aruncându-i o privire scurtă. Ego-ului meu, încheie el și putea să jure că pomeții i se coloraseră.

Era evident că polițiștii nu au voie să facă comentarii riscante în fața suspectilor. Se aplecă, îi luă pantofii și i-i întinse. Avu impresia că o să i-i pună chiar el dacă ar fi refuzat să se încalțe singură.

Se așeză pe pat și își puse șosetele și pantofii.

— Presupun că ți-e foame și vrei să stăm de vorbă, așa că împuști doi iepuri dintr-o dată.

El dădu din umeri.

— Poți să presupui ce vrei.

Asta ce mai voia să însemne? Întâmplător și ea voia să discute cu el despre concluziile la care ajunsese referitor la uciderea judecătorului și nu o deranja să îl privească mâncând în timp ce stăteau de vorbă.

Se opriră la recepție pentru ca Sarah să își ia puloverul. Era din lână și îl îmbracă mulțumită în timp ce ieșeau din hotel. Ploaia se oprise, dar nu de mult, pentru că din copaci încă mai picurau stropi de apă. Pavajul era întunecat și strălucea.

Nu venise cu mașina pe care o știa Sarah, ci o conduse spre o camionetă albastru închis. I se potrivea mai bine – fără prea multe accesorii elegante, dar foarte puternică. Avea și treaptă, așa că putea urca fără ajutor. Îi deschise ușa, așteptă să se așeze, apoi o închise și ocoli mașina spre locul lui.

Hamburgerii de la Milo's erau o tradiție în Birmingham, localnicii jurând că aici se preparau cei mai gustoși hamburgeri din lume și cel mai bun ceai cu gheață. Nu se serveau cu tot felul de brizbrizuri ca salată, roșii și murături – doar cu brânză dacă voiai – ci cu un sos închis la culoare care îți pune papilele gustative la grea încercare să îi ghicească ingredientele. Asta era tot: două straturi de carne tocată, ceapă tăiată mărunt și sosul. Înotau în sos. Oamenii cumpărau vase pline cu sos. Înmuiau cartofii prăjiți în el, își mai turnau o porție pe hamburgeri și îl luau și pentru hamburgerii pregătiți acasă.

Inutil de precizat că un astfel de hamburger nu era ușor de manevrat. Chiar dacă i-ar fi dat voie stomacul, Sarah tot nu ar fi avut chef să se mânjească toată. Când Cahill o întrebă dacă e sigură că nu vrea nimic, îi răspunse afirmativ și se duse să se așeze la o masă lângă perete.

El veni la masă cu o tavă încărcată cu două pahare înalte din carton cu ceai la gheață, trei hamburgeri și două porții de cartofi prăjiți. Pe tavă se mai aflau păhărele cu ketchup și pliculețe de sare. Ea făcu ochii mari văzând cât comandase.

— E adevărat că ai spus că ți-e foame, dar nu credeam că ești atât de lihnit.

El puse tava pe masă și se așeză vizavi de ea.

— O parte e pentru tine. Sper că îți place ceapa, pentru că mie îmi place. Mănâncă.

Îi puse în față un pahar cu ceai, un hamburger și o porție de cartofi.

— De ce te interesează dacă îmi place sau nu ceapa? murmură ea încercând să își convingă stomacul să se destindă.

Trebuia să mănânce și în mod normal îi plăceau și ei hamburgerii de la Milo's. Dar nu era sigură că poate înghiți, sau că nu va vărsa tot chiar dacă reușea să înghită.

— Dacă-mi pierd cumva controlul și te sărut, nu vreau să te deranjeze mirosul de ceapă, declară el fără să ridice privirea și începu să își pună sare pe cartofi.

Sarah simți că i se clatină pământul sub picioare. Privi repede în jur să se convingă că nu pășise într-un univers paralel.

— Ce-ai spus? întrebă pe un ton pierit, sigură că nu auzise bine.

— Ai auzit foarte bine, răspunse el aruncându-i o privire plină de subînțeles. Te porți ca și cum nici un bărbat n-ar mai fi fost atras de tine până acum.

Avea să se aventureze să mănânce ceva, pentru că îi trebuia o ocupație în timp ce se adapta acestei devieri neașteptate a discuției. Luă un cartof prăjit, îl înmuie în ketchup și mușcă din el. Cartoful fierbinte și condimentat îi trezi la viață papilele gustative. Mestecă și înghiți fără grabă, ca să se asigure că îi poate răspunde pe un ton normal.

— Să zicem că puțini bărbați mi-au arătat mai clar ca tine ca nu au nici un interes pentru mine.

— Când o i-au la goană speriat, o fac cu toată convingerea. I

Își desfăcu primul hamburger din ambalaj, îl presără cu sare și mușcă o bucată bună. Ea își găsi refugiul într-un alt cartof prăjit. După alți trei sau patru, decise că avea nevoie de ceva mai consistent, așa că își desfăcu și ea hamburgeral. Sosul mânjisc hârtia cerată și picura dintre cele două jumătăți ale chiflei. Luă o înghițitură – Doamne, era delicios! – meditând la spusele lui. Schimbarea lui de atitudine era prea bruscă; în mod sigur se ascundea ceva în spatele ei. A, da, asta trebuia să fie.

— Crezi că eu l-am ucis pe judecător, dar nu ai nici o dovadă, așa că îți închipui că, apropiindu-te de mine, în cele din urmă îmi va scăpa ceva incriminator.

— Ești foarte perspicace, zise el privind-o drept în ochi. Fosta mea soție s-ar grăbi să te asigure că sunt un nemernic și poate că ar avea dreptate. Vreau să te avertizez de la început că n-am fost o companie prea plăcută de la divorț încoace. A fost îngrozitor și durează până să

treci peste așa ceva. N-am vrut să mă mai implic în nici o relație. Nu m-a interesat decât...

— Sexul, completă ea.

— Nu voiam să fiu atât de direct, dar într-adevăr, așa e.

Deci trecuse printr-un divorț dureros. Vindecarea unei astfel de traume nu era ușoară și cerea timp. Asta făcea din el o investiție riscantă, deși, deocamdată, nu era interesată de o relație.

— Cât a trecut de atunci?

— Doi ani de când am descoperit că mă înșela, un an de la pronunțarea divorțului.

— Foarte neplăcut.

Ce femeie putea fi atât de idioată încât să înșele un astfel de bărbat? Nu îl cunoștea prea bine, dar dacă instinctele ei feminine ar fi fost pisici, în momentul acesta ar fi tors cu toatele ca răspuns la valul de testosteron pe care îl emana.

— Da, a fost neplăcut. Dar s-a terminat și acum sunt atras de tine. Am încercat să ignor chestia asta, dar n-a mers. Apropo, am văzut extrasul de cont și portofoliul de investiții. N-ai nevoie de banii judecătorului.

— Deci am ieșit de pe lista suspectilor?

— În ceea ce mă privește, da.

Asta merita încă o înghițitură sau două de hamburger, urmate de un cartof prăjit.

— S-ar putea crede că vrei să pui mâna pe banii mei. Momentul pe care l-ai ales ca să-ți declari sentimentele cam dă de bănuț.

— Cam dă, conveni el. Câștigi de trei ori mai mult decât mine, cu toate că polițiștii din Mountain Brook sunt bine plătiți. Dar cred că toți bărbații cu care te-ai întâlnit câștigau mai puțin decât line, așa că pentru tine nu-i o noutate.

— Bărbații cu care m-am întâlnit nu mi-au văzut mai întâi extrasul de cont, remarcă ea sec.

— Uite cum stă treaba, e plăcut să ai bani, dar nici eu nu duc lipsă. Și nu mă simt rănit în orgoliu de faptul că o femeie câștigă mai mult decât mine.

— Știu, mi-ai spus; ai un orgoliu enorm.

Pomeții i se colorară din nou. Fascinată, urmări cum roșeața i se risipește în timp ce el se apucă de al doilea hamburger. În ciuda circumstanțelor, începuse să se simtă bine. El se șterse la gură.

— Bun, deci susții că încerc să mă apropiu de tine cu intenția de a strânge dovezi ca să te acuz de crimă – un fel de misiune sub acoperire – și de faptul că nu mă interesează decât banii tăi. Altceva?

— Te anunț dacă îmi mai vine ceva în minte.

— Chiar te rog. Până atunci, eu ți-am mărturisit deja că mă simt foarte atras de tine. Cum stau lucrurile în ceea ce te privește?

Chiar că avea finețea unui tanc. Pe de altă parte, genul acesta de franchețe era într-un fel reconfortantă. O femeie știe întotdeauna pe ce picior dansează cu un astfel de bărbat, întrebarea era ce avea ea de gând să facă în situația asta. Sinceritatea lui o obliga să fie și ea la fel de directă.

— În ce mă privește lucrurile stau cam la fel. Asta nu înseamnă că e o idee bună să ne angajăm într-o relație.

Gura lui se arcui într-un zâmbet de satisfacție pur masculină.

— Păi ăsta e tot șpilul. Milioane de oameni se chinuie să înceapă o relație. Gândește-te la câte ore de muncă grea se prestează în barurile pentru celibatari.

— N-am pus niciodată piciorul într-un bar pentru celibatari. Asta ar trebui să-ți spună ceva.

— N-ai avut nevoie. Dacă nu ai un prieten, înseamnă că nu îți dorești acest lucru.

Rămase tăcută privind fața de masă. Își dădu seama că mâncase jumătate din hamburger și toți cartofii prăjiți. Metoda lui de a-i distra atenția dăduse rezultate. Se simțea mult mai bine acum având ceva în stomac, chiar dacă nu era vorba decât de semipreparate. Aproape că simțea cum îi crește nivelul energiei.

— Putem s-o luăm cât de încet vrei, zise el. Nu e cel mai bun moment pentru tine și probabil că nici pentru mine. Am vrut doar să știi că sunt interesat de tine, adăugă el și înălță din umeri. Nu e nevoie să treci prin asta singură, decât dacă așa vrei.

La naiba! Reușise să uite de durere pentru scurt timp. Își simți ochii înotând în lacrimi și începu să clipească des.

— Ah, n-am vrut să... Hai să mergem.

Strânse resturile și șervețelele, aruncă totul într-un coș de gunoi și puse tava deasupra. Ea îl urmă supusă, ieșiră din restaurant și, mergând spre mașină, îi înconjură umerii cu brațul.

— Iartă-mă, o rugă, dându-i o batistă.

Își șterse ochii sprijinindu-se de trupul lui puternic și cald. Îi plăcea să îi simtă brațul în jurul umerilor. Ar fi vrut să își pună capul pe umărul lui și să dea drumul lacrimilor, dar în loc de asta inspiră adânc.

— A fost un om atât de bun. O să mai plâng mult după el.

El descuie ușa mașinii și Sarah urcă, apoi întinse mâna după centura de siguranță. O opri punându-și mâna peste a ei și se aplecă spre ea. Nu făcu nici o încercare să se ferească de buzele lui. Nu dorea să se ferească. Voia să afle cum sărută, ce gust are. Gura lui era caldă, iar atingerea ușoară, blândă, de parcă dorea mai mult să o aline decât să o facă să vibreze.

Asta ținu cam două secunde. Apoi el înclină capul, își desfăcu buzele și adânci sărutul. Limba lui pătrunse în gura ei, iar ea îi înconjură gâtul cu brațele. Simți un gol în stomac și întreg trupul i se încordă. Își dădu seama că instinctul nu o înșelase. Dumnezeu, cât de bine sărută omul ăsta!

Înălță capul și îi trecu limba peste buza de jos savurându-i gustul.

— A fost bine, șopti el.

— Așa e, confirmă ea cu respirația întretăiată.

De unde mai venise și asta? Niciodată nu i se mai tăiase respirația în felul acesta.

— Vrei s-o mai facem o dată?

— Mai bine nu.

— În regulă, zise el și o sărută din nou.

Bărbatul ăsta era periculos. Dacă nu avea grijă, se putea trezi implicată într-o relație cu el înainte să își dea seama ce se întâmplă – poate chiar înainte de ivirea zorilor. Fără îndoială că nu era momentul potrivit și trebuia să se controleze cât încă mai putea. Întâi o tratase cu răceală, iar acum se mișca cu viteza luminii în direcție opusă – un lucru de natură să deconcerteze pe oricine.

Cu efort, reuși să își desprindă buzele de ale lui, respirând greu.

— Gata, domnule detectiv. Ne oprim.

Se dădu puțin înapoi respirând și el greu.

— Pentru totdeauna? o întrebă nevenindu-i să creadă.

— Nu! ripostă ea cu prea multă forță. Doar... pentru moment adăugă și respiră adânc. Avem lucruri mai importante de discutat.

— Cum ar fi?

— Cred că judecătorul îl cunoștea pe ucigaș.

Fața lui se goli de orice expresie. Îi închise ușa, înconjură mașina, urcă la volan și porni motorul. Începuse din nou să burnițeze și porni ștergătoarele de parbriz.

— Știi că îl cunoștea, spuse el. Dar tu de unde știi?

Capitolul 12

Se pare că, de fapt, nu era chiar atât de convins de nevinovăția ei. Gândul îi domoli avântul și îi oferi distanța de care avea atâta nevoie.

— Îl cunosc pe judecător... l-am cunoscut, se corectă ea. Niciodată, absolut niciodată nu a lăsat ușile descuiate. Făceam turul casei în fiecare seară înainte să mă culc și n-a lăsat vreo ușă descuiată nici măcar o dată. Își formase un fel de automatism: când intra în casă, încuia imediat ușa. Cred că s-a obișnuit să procedeze astfel după ce a primit prima amenințare cu moartea. Doamna Roberts încă mai trăia. Dar noaptea trecută...

Doamne, se întâmplase doar noaptea trecută? Parcă trecuse o săptămână.

—... ușa de la intrare era descuiată.

— Se poate să fi fost o coincidență?

— Că a lăsat ușa descuiată chiar în noaptea în care a venit criminalul? Întrebă ea aruncându-i o privire ironică. Nu prea cred. Sunt sigură că judecătorul îl cunoștea așa că l-a invitat înăuntru. Când l-am găsit, era așezat în fotoliul lui preferat, cu rezemătoarea pentru picioare ridicată. Era relaxat. Nu se simțise în pericol. Deci îl cunoștea pe individ.

— Ești sigură că a fost un bărbat? Întrebarea o luă prin surprindere.

— Cred că gândesc în termeni generali. E mai ușor decât să spun „ucigașul” de fiecare dată. Iar pușcăriașii care l-au amenințat cu moartea erau bărbați, așa că ideea mi-a rămas în subconștient. În plus, ciudatul care mi-a trimis pandantivul e mai mult ca sigur bărbat și primul meu gând a fost că el a făcut-o.

— Hmm... mormăi Cahill scărpinându-și falca dus pe gânduri. Te-a mai contactat? Ți-a mai trimis ceva? Te-a sunat cineva și apoi ți-a închis, sau alt gen de apeluri ciudate?

— Nu, nimic altceva. Doar pandantivul. Un singur incident nu creează un sistem, nu-i așa?

— Știi cum se zice: o singură dată nu înseamnă nimic.

— Așa mă gândeam și eu.

Cahill se strecura cu abilitate prin traficul de pe autostrada 280.

— Aseară ai zis că te-ai dus la film ca să-i dai ocazia să te abordeze în caz că te urmărea.

Fusese în stare de șoc noaptea trecută, dar își amintea că exact acelea fuseseră cuvintele ei. Lui Cahill nu îi scăpa nimic.

— Așa e.

El îi aruncă o privire scurtă.

— Ce te-a făcut să crezi că te urmărea?

— Nimic, doar că darul acela m-a făcut suspicioasă. Nu reușeam să mi-l scot din minte. Lucrurile de genul ăsta... te neliniștesc. Nu știu cum să îți descriu altfel, spuse ea simțind că o trece un frison. Mi se face pielea de găină doar la gândul că s-ar putea să mă urmărească, să mă țină sub supraveghere. Iar faptul că nu știu cine este înrăutățește și mai tare situația, așa că m-am gândit să-i dau ocazia să iasă la lumină. Cel puțin așa fi știut cum arată.

— Dar nu s-a apropiat nimeni de tine?

— N-a încercat nimeni să se așeze lângă mine sau să îmi vorbească și nici măcar n-am observat ca cineva să se fi uitat mai lung la mine.

— Îți dai seama că dacă cineva a făcut o fixație asupra ta și e destul de nebun ca să te urmărească, nu e o idee prea bună să îi dai ocazia să te abordeze.

— Probabil că nu, conveni ea. Dar m-am gândit că, dacă încercă ceva, am să pot să îl iau prin surprindere.

— Te referi la karate? Dacă se pricepe și el la așa ceva?

— Atunci aș fi dat de bucluc. Dar m-am gândit că totuși sorții sunt în favoarea mea.

Cahill începu să bată cu degetele în volan.

— Nu suport ideea că ai încercat să momești pe cineva în felul ăsta. Asta e reacția mea personală. Reacția ca polițist ar fi: nu căuta necazul cu lumânarea.

— Păi e același lucru, zise ea amuzată.

— Serios? Uite ce e, dacă se întâmplă ceva deosebit, dacă ai impresia că ești urmărită, dacă mai primești vreun cadou sau vreun telefon ciudat, anunță-mă imediat. Indiferent că e zi sau noapte.

— Mă îndoiesc că ai fi prea încântat dacă te-aș suna la trei dimineața să-ți spun că am primit un telefon de la un bețiv care a greșit numărul.

— Am zis la orice oră și așa rămâne. Cine știe, poate că nu va trebui decât să te întorci pe o parte și să-mi dai un pumn în spate.

Ea își masă fruntea. Avusese dreptate că se mișca cu viteza luminii. Cel mai greu era că lucrul acesta nu o deranja deloc. Oricât de repede avansa, hormonii ei țineau pasul. Pentru sănătatea ei psihică, ar fi avut nevoie să înceapă să o suspecteze din nou. Asta i-ar fi dat ocazia să dea înapoi. Altfel... nici nu voia să se gândească ce se putea întâmpla altfel.

Fusese întotdeauna rezervată în privința întâlnirilor și a relațiilor serioase. În parte pentru că nu se potriveau cu planurile ei actuale și în plus pentru că avea o fire extrem de independentă. Nu îi era ușor să deschidă cuiva drumul spre inima ei, pentru că asta însemna să renunțe la o parte din libertatea personală. Își făcea prieteni ușor, îl iubise pe judecător și îi simpatiza familia, dar existase întotdeauna o părțică a sufletului ei unde nu lăsa pe nimeni să pătrundă. Cahill, gândi ea, s-ar fi putut strecura acolo.

Era un caz tipic de atracție reciprocă, dar apărută la un moment nepotrivit. Nu era pregătită încă să se așeze, iar Cahill nu își revenise complet de pe urma divorțului. Poate că era în căutarea unei relații, dar se îndoia că voia ceva permanent. Nu este niciodată o idee bună să te încurci cu cineva care nu s-a vindecat încă de rănille lăsate de fostul partener. Poate că într-un an, un an și ceva Cahill nu va mai fi o investiție atât de riscantă. Dar cine putea ști unde avea să fie ea peste un an? În concluzie, nu era o idee bună să încurajeze atracția dintre ei.

El îi trecu mâna prin fața ochilor.

— Mai ești aici?

Sarah îi dădu mâna la o parte.

— Mă gândeam.

— Mă bucur să aflu asta. Credeam că ideea de a te culca cu mine te-a făcut să intri în transă.

Izbucni în râs.

— Chestia asta ți se întâmplă des, nu-i așa?

— Nu știu ce să zic. Dacă mă gândesc bine, cred că s-a întâmplat o dată sau de două ori...

Râse și el și dădu din umeri, iar Sarah izbucni din nou în râs.

— Probabil imensul tău farmec e de vină.

— Credeam că ego-ul meu este imens.

— Și ego-ul.

Îi stătu pe limbă să îl întrebe ce alte virtuți imense mai avea dar se opri la timp. Tachinările sexy sunt distractive, dar la viteza cu care mergea el situația putea oricând să scape de sub control. Dintr-o glumă în alta se putea trezi direct în pat cu el dacă nu era atentă. Era prea vulnerabilă în ceea ce îl privea, dar cel puțin era conștientă de asta.

— Cahill...

— Mă cheamă Thompson. Unii îmi spun Tom, alții îmi spun „doctorul”. Tu poți să-mi spui „dragule”.

Ea chicoti.

— Ești mereu atât de sigur pe tine?

— Mă dau și eu mare. Dacă nu îți place, pune-mă la punct sau plesnește-mă. Dar ai zis că atracția e reciprocă și te-am crezut pe cuvânt.

Intră în parcare, găsi un loc liber, opri motorul și stinse farurile. Picăturile de ploaie acoperiră imediat parbrizul deformând luminile și imaginile.

— Nu mă arunc niciodată cu capul înainte într-o relație, mai ales cu un bărbat care de-abia a divorțat și duce în spate o povara destul de mare.

Se întoarse spre ea, cu un braț pe volan și celălalt pe spătarul banchetei ei, invitând-o parcă să vină mai aproape. De ce nu putuse să aibă o mașină cu scaune separate în locul banchetei? I se păru că până și mașina se înclină spre stânga; dacă ar fi stat pe un scaun separat i-ar fi fost mai ușor să rămână pe locul ei.

— Poverile sunt normale, spuse el. Le avem cu toții. Recunosc că aș prefera să nu fiu un misogin atât de înrăit, dar...

Se opri când o auzi râzând.

— Așa mai merge, zise el cu o expresie mai blândă și dându-i o șuviță de păr peste ureche. Parcă încercai să te convingi de ceva cu argumentul ăla legat de povara mea. Nu analiza totul prea mult, Sarah. Hai să lăsăm lucrurile să meargă de la sine. Poate o să ne plictisim de moarte unul pe celălalt într-o săptămână.

— Da, vezi să nu, pufni ea.

— Se mai întâmplă.

O mângâie ușor cu degetul pe obraz. Fără să își dea seama, întoarse capul și își lipi obrazul de mâna lui și simpla atingere îi făcu sfârcurile să se întărească. El zâmbi, de parcă își dădea seama de efectul pe care îl avea asupra ei.

— După ce vei reuși să îți depășești rezervele astea ciudate pe care le ai la gândul că ai putea face dragoste pasional cu un bărbat pe care de-abia îl cunoști, o să ne distrăm foarte bine.

Sarah coborî din mașină și încă mai râdea când intră în holul hotelului și își flutură mâna spre el în semn de rămas-bun. I se părea ciudat că poate să râdă după toate cele întâmplate în ultimele douăzeci și patru de ore, dar îi făcea bine. Râsul nu alunga durerea, însă o făcea mai ușor de suportat.

Cahill reușise dintr-o singură lovitură să o hrănească, să îi abată atenția, să o excite și să o amuze. Nu mulți bărbați sunt atât de pricepuți, gândi ea urcând cu liftul. Faptul că putea fi atât de mucalit o uimise, amintindu-și cât de dur se arătase în noaptea în care o interogase în legătură cu tentativa de jaf.

Unde o duceau toate acestea? I-ar fi plăcut foarte mult să lase deoparte prudența și bunul-simț și să se avânte într-o relație fierbinte cu el. Sexul ar fi fost... Nici măcar nu își putea imagina cum ar fi putut să fie, pentru că nu mai simțise niciodată o atracție atât de puternică pentru cineva. Și asta era marea problemă. Nu sexul, ci ceea ce simțea. Dacă nu era atentă, avea să se îndrăgostească până peste urechi și asta nu putea să ducă decât la suferință.

Cel mai înțelept ar fi fost să înceapă să-și caute de lucru în alt stat. Poate în Florida, într-una din acele vile imense din Palm Beach. Ar fi fost și mai aproape de părinții săi. Sau în California, ori Hampton; își putea găsi o slujbă oriunde. Trebuia oricum să își actualizeze curriculum vitae, pentru că în clipa de față nu mai avea nici serviciu, nici unde să locuiască. Până acum nu își dădu prea bine seama de asta, fiind prea absorbită de cele întâmplat dar starea de șoc începuse să se diminueze și trebuia să gândească la toate implicațiile.

Probabil că o relație plină de pasiune nici măcar nu reprezenta o opțiune pentru ea, decât cu condiția să fie scurtă, sau la distanță. Însă Cahill nu părea omul cu care să ai o relație la distanță. Așa că anxietatea și indecizia erau doar o pierdere de timp; trebuia să privească realitatea în față, iar realitatea îi impunea să își găsească de lucru. Își alesese un domeniu foarte specializat, ceea ce însemna că nu își putea găsi o slujbă chiar oriunde. Trebuia să se limiteze la comunitățile bogate, ca Beverly Hills, Buckhead sau Mountain Brook.

Putea rămâne și în Mountain Brook; primise deja o ofertă de serviciu, deși se îndoia că mai este valabilă după ce o refuzas atât de

categoric. Asta presupunând că postul i-ar fi convenit fiindcă interviul este ca o stradă cu două sensuri. Nu numai angajatorul trebuia să o placă, dar și ea trebuia să îl placă pe angajator. Ea era cea care trebuia să se integreze în casa respectivă, creând un nucleu al rutinei și confortului. Dacă persoana respectivă nu îi plăcea, i-ar fi fost greu să i se dedice cu totul și asta ar fi făcut-o nefericită.

Se simțea mai bine acum că reușise să se concentreze asupra a ceea ce avea de făcut, alungându-și din minte posibilitatea ispititoare a unei relații cu Cahill. Simțea că pășește pe teren mai solid. Îi putea ține piept dacă își păstra judecata limpede. Avea de meditat asupra unor lucruri mai importante în următoarele câteva zile.

Ploaia continuă și a doua zi, mai puternică și mai rece. Cei de la morgă dădură voie familiei să ridice trupul judecătorului și începură să facă ultimele pregătiri. Sarah se ocupă de ferpar și se puse cu totul la dispoziția familiei.

Îi duse cu mașina la casa de pompe funebre ca să aleagă sicriul și să reglementeze chestiunile financiare, judecătorul dorise să fie îngropat alături de soția sa și cumpăraseră un mormânt lângă al ei, iar numele lui era deja săpat pe piatra funerară, așa că de asta nu mai trebuia să se ocupe. Însă alegerea sicriului îi distruse. Randall și Jon se stăpâneau mai bine, dar păreau incapabili să ia o decizie. Se uitau întruna la Barbara, care plângea în tăcere.

Sarah se apropie de ea și o îmbrățișă.

— Știu, murmură ea cu înțelegere, dar trebuie s-o facem și pe asta.

Barbara se întoarse spre ea cu ochii plini de lacrimi.

— Ție care îți place?

Întrebarea o zdruncină. Se uită încurcată la sicrie, apoi la Randall și la Jon. O priveau amândoi cu expresii disperate și imploratoare. Era cum nu se poate mai evident că ei nu erau în stare de așa ceva.

Sarah respiră adânc.

— Îmi place cel din bronz.

Era scump, dar și-l puteau permite și aveau să se simtă mai bine știind că luaseră ce era mai bun pentru tatăl lor.

— Și mie tot cel din bronz îmi place mai mult, se grăbi Randall să spună.

Barbara își șterse ochii.

— Cel din bronz? întrebă ea cu o voce tremurândă și îl privi mai bine. E foarte frumos, nu?

— E cel mai frumos, interveni directorul de la pompe funebre.

La urma urmelor, afacerile erau afaceri.

— Îmi place culoarea, zise Barbara și respiră adânc, apoi se întoarse spre Sarah. Ai dreptate. Îl luăm pe cel din bronz.

După aceea se duseră la o florărie să comande florile. Serviciul funerar avea să se țină duminică la ora două, în biserica uriașă unde obișnuia judecătorul să meargă. Sarah rezervase deja camere pentru restul membrilor familiei, care urmau să vină chiar în ziua aceea, vineri, după orele de serviciu sau de școală. Priveghiul avea să se țină la casa de pompe funebre sâmbătă seara și înainte de asta mai avea cumpărături de făcut.

Sarah avusese prezența de spirit să ceară să i se aducă din dulapul de acasă un taior gri închis și pantofi negri cu tocuri joase, dar îi trebuia ciorapi și încă alte câteva lucruri. Barbara hotărî că hainele pe care le adusesese cu ea nu erau potrivite, iar Blair se confesă în lacrimi că nici măcar nu avea vreo haină închisă la culoare. Julia, soția lui Jon, hotărî că și ei îi trebuia altceva. Numai Emily venise pregătită.

Cel mai logic era să înceapă cumpărăturile la Galleria, fiind lângă hotel, dar Blair cutreierase deja tot complexul de sus până jos și nu găsisese nimic care să îi placă. Barbara găsi o pereche de pantofi la „Parisian”, iar Sarah își cumpără și ea repede tot ce îi trebuia, inclusiv câteva umbrele negre, dat fiind că ploaia nu dădea semne să se oprească.

Până seara, colindaseră deja prin Summit, Brookwood și prin toate magazinele de lux pe care le știa Sarah. Barbara se hotărî până la urmă să cumpere un taior negru elegant, cu fusta lungă și îngustă, care erau foarte potrivite având în vedere prognoza meteo. Blair își alege o fustă neagră până deasupra genunchilor și o jachetă scurtă și mulată de culoare violet închis. Își scosese cerceul din sprânceană și își spălase șuvițele colorate din păr. În mormântarea e o treabă serioasă, și din punct de vedere afectiv și al vestimentației. Julia se dovedise mult mai hotărâtă decât cele două, alegându-și de la primul magazin pe care îl vizitaseră în Summit o rochie bleumarin cu o tunică asortată.

Când le aduse înapoi la hotel, pe Sarah o dureau picioarele atât de tare, că aproape șchiopăta. Plouase fără încetare făcând ziua și mai nepotrivită pentru cumpărături, fiind nevoite să jongleze și cu umbrelele pe lângă toate sacoșele. Pantofii îi erau îmbibați cu apă, ciorapii uzi și îi era frig, deși avea puloverul de lână. Nu mai voia decât un duș fierbinte și să se odihnească. Telefonul mobil nu sunase toată ziua și la hotel nu o aștepta nici un mesaj. Poate că se putea odihni liniștită acum.

Telefonul din cameră sună în timp ce își scotea ciorapii uzi. Gemu și se trânti pe pat gândindu-se să nu răspundă. Dar putea fi un membru al familiei, așa că ridică receptorul după al șaselea apel.

— Domnișoară Stevens, sunt Greg Holbrook de la News. Am dori să vă luăm un interviu în legătură cu moartea tragică...

— Nu dau interviuri, zise ea cu fermitate.

Închise, apoi sună imediat la recepție și ceru o altă cameră sub un nume fals. Următoarea oră și-o petrecu mutându-și lucrurile. Ar fi trebuit să se gândească mai demult la presă și să își ia măsuri de precauție.

Noua cameră, care nu fusese ocupată toată ziua, era rece. Dădu drumul la maxim la căldură și când aerul începu să se mai dezmoștească, începu să se dezbrace ca să facă dușul de care avea nevoie disperată acum. Exact în clipa aceea îi sună telefonul mobil.

Cel puțin nu putea fi vreun reporter, dar dacă era cineva din familia judecătorului, însemna că intervenise ceva ce trebuia rezolvat.

— Unde ești? întrebă Cahill enervat. Cei de la recepție mi-au zis că ai plecat.

— Bravo lor, spuse ea cu adâncă recunoștință. M-a sunat un reporter în cameră, așa că m-am mutat în alta sub un nume fals.

— Foarte bine. Ai luat cina?

— Am mâncat ceva pe ziua de azi, dacă la asta te referi.

— Nu mă refer la asta. Întrebam de cină.

— Nu, n-am luat cina, și n-o să mă poți scoate din camera asta nici cu dinamită. Am dus trei doamne la cumpărături azi și mă dor picioarele, mi-e frig și vreau un duș fierbinte. Punct.

— Biata de tine, o compătimi el și după ton își dădu seama că zâmbește. Ce număr are noua cameră?

— Nu-ți spun. Nu vreau companie.

— Sunt expert în masaj.

Gândul la un masaj la picioare aproape că o făcu să geamă Dar avu prezența de spirit să spună:

— Poate altă dată. Sunt epuizată și o întâlnire cu tine consumă multă energie. Nu sunt în stare de așa ceva în seara asta.

— Țasta e cel mai tare refuz de care am avut parte. Bine, atunci ne vedem mâine. Somn ușor.

— Mâine?

A doua zi era sâmbătă. Avea... nu avea nimic de făcut. Asta i se păru atât de ciudat, încât se simți dezorientată. Era întotdeauna ocupată sâmbăta. Dacă își lua o jumătate de zi liberă, atunci dimineața trebuia să pună totul la punct pentru judecător. Dacă nu își lua jumătatea de zi liberă, însemna că era nevoie de ea acasă. În ambele cazuri, sâmbetele ei erau ocupate.

— Eu lucrez, zise Cahill. Am de verificat câte ceva. Dar ne vedem mâine seară la casa funerară.

Da, acolo era în siguranță.

— Când voi avea acces în casă?

— Poate duminică. Cred că am cam terminat ce aveam de făcut acolo.

— Mă anunți, te rog, din timp? Vreau să curăț biblioteca înainte ca familia să intre în casă.

— Sigur, spuse el cu înțelegere. Somn ușor, îi mai ură o dată și închise.

Ziua înmormântării fu senină, dar friguroasă, cu un vânt care te pătrundea până la oase. Era probabil ultima răbufnire a iernii, gândi Sarah – iarna zmeurii, adică valul trecător de frig care bănuie imediat după ce înfloresc tufele de zmeură. Și, într-adevăr, prognoza meteo anunța că vremea avea să se încălzească. Pentru luni se anunțau șaptesprezece grade, pentru marți douăzeci și patru, iar până la sfârșitul săptămânii temperatura avea să ajungă la douăzeci și șapte de grade.

La insistențele familiei, se așeză lângă ei în biserică. Cahill stătea undeva în spate. O salutase când venise, îi atinsese ușor mâna, apoi se retrăsese în spate să observe. Nu era sigură ce căuta, dar nu îi scăpa nimic.

În sinea ei, își luă rămas-bun de la judecător. Aproape că îi simțea spiritul plutind prin apropiere, probabil luându-și adio de la cei dragi. Buzele îi tremurau în timp ce își amintea toate lucrurile hazlii pe care le spunea, strălucirea din ochii lui, dragostea lui pentru viață. Simțea că își pierduse un bunic și întotdeauna avea să rămână un mic gol în inima și în viața ei pe care numai el l-ar fi putut umple.

Biserica era ticsită de oameni. Vechii lui prieteni erau distruși și păreau cu toții mai fragili decât cu câteva zile în urmă, de parcă și o parte din spiritul lor se dusese o dată cu el. Aerul era greu de respirat din cauza parfumului de trandafiri, garoafe și gardenii de seră cu mirosul lor dulce îmbătător. Probabil că nu mai rămăseseră multe flori în Birmingham, gândi Sarah privind zidul uriaș de coroane din spatele coșciugului.

Înmormântările sudiste sunt pline de sentimentalism și, în ultimă instanță, alinătoare prin ceremonia și tradițiile lor. Pentru că judecătorul era veteran de război, regimentul lui trimisese o gardă de onoare. Când procesiunea funerară se îndreptă spre cimitir, toate mașinile cu care se întâlneau opreau cu farurile aprinse și trăgeau pe dreapta. Mașinile poliției blocaseră intersecțiile pentru ca procesiunea să poată trece nestingherită. Pe Sarah o amuzase întotdeauna această etichetă de trafic pentru înmormântări, dar astăzi, făcând parte din procesiune, se simțea recunoscătoare pentru considerația arătată.

La mormânt se mai ținu o slujbă scurtă, apoi familia se dădu la o parte și începu munca sumbră a groparilor. După ce mormântul fu umplut și acoperit cu mulțimea de flori, Barbara și Blair își aleseră fiecare câte un trandafir ca amintire. Randall și Jon păreau nehotărâți, ca și cum ar fi vrut și ei să ia un trandafir, dar fiind bărbați nu puteau

ceda unui impuls atât de sentimental. Soțiile lor schimbă o privire cu Barbara, după care își aleseră și ele câte o floare.

În mod normal după înmormântare se dă o masă acasă la cel decedat. Dar accesul în casa judecătorului fiind încă interzis și cum nu părea decent să fie primiți oaspeți în locul unde fusese asasinat – unul dintre prietenii lui își pusese cu generozitate propria casă la dispoziție. Majoritatea celor prezenți la înmormântare se îndreptară într-acolo ca să mănânce, să bea și să depene amintiri despre cel dispărut, însă Sarah se strecură neobservată spre mașina ei. În mulțime se aflau și câțiva reporteri și voia să dispară înainte ca aceștia să o încolțească.

Cahill o prinse din urmă când se așezase deja la volan.

— Poți să chemi un serviciu de curățenie, zise el. Am să țin familia la distanță până mâine ca să ai timp să aranjezi totul.

— Mulțumesc.

Acum că înmormântarea se terminase, era dezorientată. Nu mai avea nimic de făcut în afară de curățenie.

— Pot să îmi iau din lucruri?

Se gândea în special la laptop, de care avea nevoie ca să își actualizeze curriculum vitae. El păru surprins.

— Poți să stai acolo dacă vrei.

Ea se cutremură.

— Nu acum. Întâi să curețe biblioteca.

El dădu din cap și îi întinse o carte de vizită.

— Firma asta e specializată în înlăturarea petelor dificile.

Adică de sânge și creier. Sarah aruncă o privire peste numele firmei.

— Mulțumesc. Îi sun mâine dimineață la prima oră.

— Poți să îi suni și acum. Al doilea număr este telefonul de acasă al patronului. Sunt obișnuiți cu urgențele.

Curățarea locurilor unde a avut loc o crimă nu poate fi o ocupație prea plăcută. Dar cineva trebuie să facă asta, iar în astfel de cazuri e mai bine să lași totul în seama profesioniștilor. Știa că ea nu ar fi putut să o facă, deși învățase să scoată tot felul de pete.

— Crezi că te descurci? o întrebă, iar ochii lui albaștri îi studiară fața obosită.

Se așeză în așa fel încât umerii lui blocau ușa, dându-le iluzia intimității.

— Am puțină treabă, dar dacă ai nevoie să fii cu cineva...

— Nu.

Îi atinse mâna, dar și-o retrase imediat, căci până și acea atingere scurtă reprezenta o tentație puternică.

— Mulțumesc, dar e în ordine. Am și eu câteva lucruri de făcut.

— Atunci te sun mâine.

Se aplecă înăuntru și o sărută pe obraz.

— Ține-ți telefonul mobil deschis ca să nu fiu nevoit să alerg după tine.

— Ai de gând să mă arestezi?

— Mai avem câteva chestiuni de discutat și câteva decizii de luat. Dacă e nevoie, o să te și arestez.

Se îndepărtă, iar ea rămase cu ochii la spatele lui larg, simțind fiori coborându-i pe șira spinării. Dacă voia să fugă, trebuia să o facă repede. Cât mai repede.

Capitolul 13

Cahill ura casetele de supraveghere. Unghiurile de filmare sunt ciudate, calitatea imaginii proastă și cam toate sunt foarte plictisitoare. Dar în același timp sunt de neprețuit dacă se întâmplă ceva interesant pe raza de acțiune a camerei. Până acum nu găsise nimic demn de atenție.

Telefoanele publice din Galleria erau așezate prin tot complexul, unele în apropierea parcarilor, iar altele în jurul scărilor rulante. Cel de la care fusese sunat judecătorul Roberts se afla lângă una dintre scările rulante. Cu puțin noroc, Galleria ar fi putut să aibă camere de supraveghere orientate spre uriașul hol principal, dar nu se întâmplă așa. Trebuie să se mulțumească cu casetele obținute de la magazinele de lângă acel telefon public. Camerele de supraveghere îndreptate spre intrările în magazine erau singurele care ar fi putut înregistra traficul de la acel telefon.

Majoritatea imaginilor nu erau bune de nimic. Unghiul era prost, una dintre camere se stricase și nu mai înregistrase nimic de câteva săptămâni, ceea ce îi dovedea lui Cahill cât de des erau verificate. Majoritatea casetelor de supraveghere sunt reglate să meargă în circuit închis; dacă nu le oprești înainte de încheierea circuitului, o iau de la început. Dacă întârzii prea mult, toate imaginile filmate într-o anumită perioadă sunt șterse.

Partea cea mai bună era că pe toate e notată data și ora. Știa exact când primise judecătorul telefonul, așa că nu trebuia să se uite la casete de la început până la sfârșit. Lăsând o marjă pentru discrepanțele care ar fi putut să apară la cronometre, începu cu cincisprezece minute înainte de ora respectivă și se mai uită încă cincisprezece minute după. Asta însemna o jumătate de oră pentru fiecare casetă, privind oamenii care treceau pe lângă intrările magazinelor, comparându-i cu cei de pe următoarea, apoi de pe următoarea. În cele din urmă găsi ceva: un bărbat într-un costum deschis la culoare folosi acel telefon, iar ora înregistrată pe bandă era cu două minute după cea la care compania telefonică plasase apelul. Cahill continuă să privească, dar nimeni numai

folosise acel telefon în următoarele cinci minute. Următoarea persoană fu o tânără în blugi largi și bocanci greoi.

Bingo! Bărbatul în costum deschis la culoare era suspectul cel mai probabil. Asta era vestea cea bună. Vestea proastă era că unghiul de filmare era groaznic și nu se vedea decât partea de jos a trupului individului.

Se întoarse la celelalte casete încercând să îl zărească pe bărbatul în costum deschis la culoare în timp ce trecea prin fața magazinelor în drum spre telefon.

Într-un târziu găsi o imagine neclară, în care omul era cu fața întoarsă, dar tot era ceva. După ce o măreau, poate că aveau să găsească ceva care să îi conducă la individ. Poate că Sarah sau cineva din familie îl va recunoaște.

— Sarah, rămâi, te rog, o imploră Barbara aplecându-se ca să îi prindă ambele mâini.

Erau singure în salonul apartamentului de hotel.

— Casa trebuie închisă și vândută și niciunul dintre noi nu are timp să se ocupe de asta acum. Am discutat și suntem cu toții foarte prinși. Sunt atâtea chestiuni legale de rezolvat, Blair e încă în școală, nepoata lui Randall urmează să facă operație pe cord deschis – avem nevoie de tine. Salariul tău va fi același.

Sarah îi strânse mâinile.

— Sigur că rămân. Nu trebuie să mă convingi. Am să stau cât aveți nevoie de mine.

— Nici nu îți dai seama ce dar ceresc ai fost pentru noi. Nu cred că aș fi scos-o la capăt dacă n-ai fi fost aici.

Barbara era obosită și trasă la față, dar avea ochii uscați.

— Ai idee cam cât...

— O lună, poate mai mult. Trebuie să îi punem la punct afacerile, lucrurile lui personale trebuie împachetate și totul trebuie depozitat. Nu vrem să lăsăm casa nesupravegheată până se vinde; casele se deteriorează rapid dacă nu locuiește nimeni în ele. S-ar putea să se vândă imediat, dar s-ar putea să dureze.

O vilă din zona luxoasă a Briarwood-ului? Se putea ca unii să aibă rețineri în privința unei case în care s-a comis o crimă, dar zona în care era situată și casa însăși aveau probabil să compenseze asta. Sarah s-ar fi mirat dacă rămânea chiar și o lună întregă pe piață. Pentru ea, era o situație temporară perfectă: își putea permite să își caute pe îndelete un nou loc de muncă fără să își cheltuiască din economii și fără să fie nevoită să își strângă lucrurile și să plece în grabă. Iar tranziția spre o nouă slujbă, o nouă casă și noi responsabilități avea să fie mai ușoară.

— Presupun că vrei ca terenul și casa să fie întreținute și curățate cu regularitate.

— Bineînțeles. Casa se va vinde mai ușor dacă arată îngrijită. Mi-e atât de greu să mă gândesc la vânzarea ei, spuse ea și vocea i se frânse. A trăit aici aproape cincizeci de ani. Am crescut aici. E o casă minunată, plină de amintiri și a îngrijit-o atât de bine. Poate că nu știi, dar mama a desenat proiectul. A fost casa ei de vis.

— Nu ați putea să o păstrați în familie?

— Nu. Niciunul dintre noi nu vrea să se mute înapoi aici, iar impozitele pe proprietăți sunt uriașe, chiar împărțite la trei. Știu că tatei i-ar fi plăcut ca unul dintre noi să locuiască aici, însă dată fiind situația de față...

Dădu din umeri a neputință și trecu la alt subiect.

— Măine, când poliția ne va permite accesul în casă, Randall, Jon și cu mine vrem să ne alegem câteva amintiri. Tata a lăsat indicații pentru lucrurile mari, dar sunt câteva obiecte mai mici pe care le dorim. Randall și Jon sunt cu mașinile, așa că și le vor putea lua cu ei, dar eu am să te rog să mi le împachetezi și să mi le expediezi.

Sarah își scoase carnetelul pe care îl avea tot timpul în geantă și își notă totul.

— Vrei să vă pregătesc masa pentru mâine? Leona ar fi foarte fericită să vă prepare orice doriți.

Barbara ezită, apoi clătină din cap.

— Nu știu exact la ce oră vom veni sau cât ne va lua să ne uităm prin lucruri. Nu știu nici măcar câți vom fi.

— Se poate aranja ceva totuși, spuse Sarah. Măcar supă și sandvișuri.

— Ar fi minunat. Sau ne-am putea duce cu toții la Milo's. Shaw a început să se plângă că încă n-a mâncat un hamburger.

Sarah simți un mic fior când auzi de Milo's. Poate că într-o bună zi nu va mai asocia săruturile lui Cahill cu hamburgerii, dar acum erau prea strâns legate în mintea ei. Îi veni dintr-o dată o poftă nebună să mănânce un hamburger.

Rămânând în Mountain Brook însemna că o să îl vadă din nou. Nu își dădea seama dacă era bine sau rău, dar ideea o electriza.

Barbara nu știa că firma de curățenie se afla acasă chiar acum. Tarifele erau mai mari duminică, dar Sarah considera că merită pentru ca familia judecătorului să poată vizita casa a doua zi dimineață devreme. Barbara și ai ei urmau să se întoarcă în Dallas cu avionul după-amiază. După ce pleca de la Wynfrey, Sarah urma să se ducă să verifice dacă făcuseră treabă bună, dar apoi avea să se întoarcă la hotel. Deși apartamentul ei era complet separat, nu era încă pregătită să rămână singură acolo. Întoarcerea nu va fi ușoară, gândi ea.

Și se dovedi că avusese dreptate. Seara târziu când ajunsese acolo, cei de la firma de curățenie plecaseră și trebui să facă un efort ca să

intre, să străbată holul și să se uite în bibliotecă. O cuprinse o senzație puternică de deja vu și îngheță în pragul ușii. Oare judecătorul stătea încă în fotoliu, cu sângele și fragmentele de creier împrăștiate pe perete și pe covor? Mirosul mai era încă acolo?

Nu, mirosul dispăruse. L-ar fi simțit de unde stătea dacă ar mai fi fost prezent. Miasma fusese foarte puternică, reușind să invadeze holul, camera pentru micul dejun și chiar bucătăria. Acum nu simțea decât o aromă de curat și de citrice.

Își luă inima în dinți și intră în bibliotecă. Cei de la firmă curățaseră bine tot covorul și peretele. Fotoliul dispăruse; nu avea nici cea mai vagă idee unde era. Poate îl luase poliția, deși nu își putea imagina la ce le-ar fi folosit. Sau poate că îl scosese din cameră cei de la curățenie, neputând să îndepărteze mirosul din piele.

Mâine avea să se intereseze unde se afla fotoliul. Putea fi în garaj, dar nu avea de gând să îl caute în seara aceea. Ieși încet din cameră cu spatele, stingând lumina și închizând ușa. Nu avea să mai intre niciodată în acea încăpere, pentru nimic în lume.

Nu își ridicase corespondența de miercuri, dar cineva, probabil Cahill, îi adusese plicurile în casă și le pusese pe masa din bucătărie. Bănuia că se și uitase peste ele să vadă dacă nu exista ceva suspect. Trecu repede în revistă teancul de scrisori; dacă existase ceva neobișnuit, fusese luat de Cahill, pentru că nu găsi decât facturi, cataloage și reviste.

Lăsă corespondența pe masă și urcă în apartamentul ei. Văzu dintr-o ochire că cineva răscolise fiecare centimetru pătrat, dar lăsase lucrurile într-o relativă ordine. Cel puțin conținutul sertarelor nu fusese răsturnat și lăsat pe podea. Îndreptă cărțile din bibliotecă, cele câteva reviste, puse ghivecele cu plante la locul lor, aranjă o vază și câteva fotografii înrămate.

În dormitor, patul îi fusese desfăcut. Adună cearșafurile și le puse în coșul de rufe, apoi se duse în baie și începu să facă ordine metodic. Nu avea cum să își recapete vechea viață, dar cel puțin își putea reconstrui ambianța.

Schimbă prosoapele și își puse cosmeticele în ordine, apoi se întoarse în dormitor unde pregăti patul și își atârână hainele la loc pe umerase aranjându-le în așa fel încât să le aibă la îndemână pe cele pe care le purta mai des. Pantofii erau în dezordine totală; îi scoase pe toți din debara, se așeză pe podea, îi sortă pe perechi și îi puse la loc pe șiruri ordonate.

Detesta să i se umble în sertarul cu lenjerie intimă. Era puțin fanatică în privința asta din cauza fraților ei cărora le făcea mare plăcere să o necăjească ascunzându-i lucrurile sau făcându-și praștie din sutienele ei. Este tare greu să ai frați mai mari. Și-ar fi dorit acum să

aibă o casetă video cu Noel purtând pe cap prima pereche de bikini din dantelă; le-ar fi arătat-o cu plăcere colegilor lui din marină. Cu Jennifer nu se purtaseră niciodată așa, pentru că ea nu ar fi făcut decât să izbucnească în lacrimi, iar asta nu era amuzant deloc. Sarah îi fugărea cu ochi furioși și inima plină de răzbunare; dacă ar fi reușit să îi prindă, s-ar fi lăsat cu vărsare de sânge.

Fusesse nevoită ani de zile să își ascundă lenjeria intimă în locuri neobișnuite, unde Daniel și Noel nu s-ar fi gândit să o caute. Abia după ce plecaseră de acasă putuse să aibă un sertar special pentru aceste lucruri. Își împătorea cu grijă fiecare articol, iar cele sexy din dantelă aveau un loc separat. Nu le despărțea pe culori – nu ajunsese chiar până acolo – dar o enerva să își vadă lucrurile deranjate și amestecate.

Cahill însuși îi răscolise sertarul cu lenjerie. Părea genul căruia îi plăcea să facă așa ceva. Parcă îl vedea ținând în mâini o pereche de bikini negri din dantelă...

Da, nu îi era greu să și-l imagineze. Simți un val de căldură. Situația nu era deloc roză dacă gândul că îi umblase prin sertarul cu lenjerie o excita în loc să o înfurie.

Ce-ar fi fost dacă uita de orice prudență și se arunca cu capul înainte? Nu se implicase niciodată în vreo relație, dar poate că acest Cahill era un bărbat de care merita să se îndrăgostească. Dacă pierdea pentru totdeauna șansa unei relații reale și permanente pentru că își asculta rațiunea și nu inima? Era adevărat că trecuse printr-un divorț dificil și un an nu e de ajuns să te refaci. Recunoștea chiar el asta. Da, după toate aparențele, omul constituia un risc în clipa de față. Dar uneori nu câștigi decât dacă îți asumi riscuri.

Avea oare curajul să se implice total și să își lase deoparte toate reținerile? Se folosisse întotdeauna de scuza cu Planul pentru a fugi de orice relație care ar fi putut să aibă o finalizare; scuza era reală, fiindcă dorea într-adevăr să își pună Planul în aplicare, dar mai exista o părțică a minții ei care crezuse întotdeauna că a iubi pe cineva înseamnă a renunța la o parte din controlul asupra propriei tale persoane, iar ea prețuise acest lucru mai mult decât pe orice bărbat pe care îl cunoscuse.

Dacă avea o relație cu Cahill, până la urmă se puteau despărți, iar asta îi va frânge inima. Bănuia că îl putea iubi cum nu mai iubise pe nimeni până atunci dacă îl lăsa să se apropie prea mult.

Orice hotărâre ar fi luat, existau riscuri – și încă mari. Risca să se îndrăgostească de el și să îl piardă, sau să rateze o posibilă mare dragoste din pricina reținerii. Dar lui Sarah nu îi plăcea să dea dovadă de lașitate niciodată.

— Îl recunoașteți pe bărbatul acesta? întrebă Cahill a doua zi dimineață lăsând o fotografie neclară să alunece pe masă dintr-un plic mare.

Poza fusese mărită, dar asta nu ajutase prea mult. Însă altceva nu avea. Sarah privi fotografia și clătină hotărât din cap. Randall, Barbara și Jon se strânseseră în jurul mesei și o priviră cu atenție.

— Nu cred, zise Randall cu îndoială. Nu îmi dau seama fără să-i văd fața. Dar nu îmi pare cunoscut. De ce?

— E cel care l-a sunat ultimul pe tatăl dumneavoastră, de la un telefon public din Galleria.

Barbara se dădu un pas înapoi ca mușcată de șarpe.

— Adică ar putea fi ucigașul?

— N-aș putea să susțin acest lucru, zise Cahill calm. Aș vrea, dar nu pot. Oricum, tatăl dumneavoastră ar fi putut să-i pomenească ceva despre un musafir pe care îl aștepta sau un alt amănunt care ne-ar ajuta. Trebuie neapărat să stau de vorbă cu omul ăsta.

Priviră cu toții fotografia din nou concentrați. Bărbatul era îmbrăcat îngrijit într-un costum deschis la culoare și avea părul cărunt sau blond. Ținea capul întors, așa că din profil nu i se vedea decât falca și pometele stâng. Nu îl puteai recunoaște decât dacă îl cunoșteai bine.

Sarah îi dădu lui Cahill o ceașcă de cafea și se uită din nou la fotografie.

— Poartă costum, remarcă ea. A fost cald miercurea trecută.

Randall și Jon ridicară privirea.

— Era prea cald ca să porți haină, spuse Jon, decât dacă mergeai la birou în costum.

— Și ce e cu asta? întrebă Barbara neînțelegând.

— Rezultă că are o muncă de birou, explică Cahill.

Barbara oftă.

— Toți prietenii tatei au avut muncă de birou.

— Dar sunt pensionari, interveni Sarah. Omul ăsta nu e.

— Deci e mai tânăr ca tata, asta e evident și din poză. Sau a făcut un lifting facial, adăugă Barbara arătând spre linia fermă a maxilarului.

— Haideți să recapitulăm, îi îndemnă Cahill. Mai tânăr decât tatăl dumneavoastră – să zicem în jur de cincizeci de ani – și are muncă de birou. Părul cărunt sau blond cenușiu. Zvelt, cam un metru optzeci înălțime. Nu vă vine nimeni în minte?

Clătinară toți din cap cu regret.

— Anunțați-mă dacă vă vine vreo idee, spuse Cahill și puse fotografia la loc în plic. Lăsați deoparte prietenii apropiați și concentrați-vă asupra cunoștințelor.

— Sarah vă poate ajuta mai mult decât noi, spuse Jon. Suntem plecați din zonă de mulți ani, așa că nu îi știm cunoștințele din ultima

vreme, adăugă el și fața i se crispă. Mă gândesc la cei pe care i-a cunoscut în ultimii zece ani.

— Mai mult, oftă Barbara. Dwight și cu mine ne-am mutat în Dallas înainte de nașterea lui Shaw, care a împlinit nouăsprezece ani. Deci cam acum douăzeci de ani. Mă tem că nu avem cum să vă ajutăm, domnule detectiv. Sarah e singura dumneavoastră speranță.

Își îndreptară cu toții privirile spre Sarah, care clătină din cap.

— Judecătorul cunoștea o mulțime de oameni. Tot timpul se saluta cu cineva, iar apoi spunea că nu își mai amintește numele persoanei respective, dar că lucraseră împreună la un moment dat. Nu prea vorbea decât despre prietenii lui apropiați.

— Deci nu avem cum să aflăm identitatea acestui individ, zise Cahill bătând cu degetul în plic, decât dacă mai sună din nou.

— Mă tem că da. Dar s-ar putea să îl recunoască vreun vecin sau vreunul dintre prietenii judecătorului. Erau foarte apropiați.

— O să mă ocup de asta, hotărî el și se uită spre ceilalți. Acum trebuie să mă întorc la lucru, dar pot să mai fac ceva pentru dumneavoastră?

Barbara îi zâmbi cu tristețe.

— Nu facem decât să împachetăm fotografiile și câteva lucruri personale pe care vrem să le păstrăm. Vă mulțumim pentru tot ce ați făcut și pentru sfaturi. Știu că veți face tot posibilul să îl prindeți pe cel care l-a omorât pe tata.

— Da, doamnă, am să fac absolut totul, o asigură el și aruncă o privire spre Sarah. Vreți să veniți cu mine până la mașină, domnișoară Stevens?

Era mai cald decât cu o zi în urmă, dar totuși destul de răcoare, așa că își luă o jachetă în drum spre ieșire. Soarele strălucea punând în evidență culorile proaspete ale primăverii – rozul azaleelor, verdele crud al frunzelor tinere, albul și verdele florilor de sânger. Sarah făcu ochii mici și își duse mâna pavăză la ochi.

— Ce este, domnule detectiv?

— Nimic, doar că voiam să fim singuri un minut. Ce planuri ai? Vor să vândă casa, nu? Ce intenționezi să faci?

— Stau aici deocamdată. Trebuie să plece cu toții după-amiază, așa că rămân să mă ocup de împachetatul lucrurilor și de pregătirea casei pentru a fi pusă în vânzare.

— Rămâi aici? În casă?

— Mă pot ocupa mai bine de toate dacă stau aici.

— Nu te deranjează să stai singură aici?

— Mă deranjează că judecătorul e mort. Nu pot intra în bibliotecă pentru că îi văd tot timpul trupul acolo și simt... simt mirosul acela. Dar nu mă deranjează să stau singură. Cred că ceea ce s-a întâmplat i-a fost

destinat lui în mod direct, deși n-am idee de ce. Așa că nu sunt în nici un fel de pericol.

Se opri când văzu expresia dură de pe fața lui.

— Sau sunt? E ceva ce nu mi-ai spus?

— Nu, nimic. După părerea mea ești în siguranță. Mă gândeam doar că ești foarte curajoasă. Cunosc mulți bărbați care n-ar sta aici singuri.

— Cine spune că bărbații au mai mult curaj decât femeile?

Provocarea din vocea ei îl făcu să zâmbească.

— Nimeni. Bărbații au tendința să facă lucruri prostești din mândrie. Acum că am recunoscut că suntem cu toții niște idioți, vrei să iei masa cu mine diseară?

— Cum? Să ies cu un idiot?

— Ar putea fi amuzant.

— Ai dreptate, îi zâmbi ea. Mi-ar face plăcere. La ce oră și în iile mergem?

— Șase jumătate și mergem undeva fără pretenții, dacă ești de acord.

— Sigur.

Îi făcu cu ochiul în timp ce urca în mașină.

— Ne vedem la șase jumătate.

Intră în casă cu inima mai ușoară. Suferea încă, dar viața merge mai departe; clișeele pot fi plictisitoare, dar exprimă întotdeauna adevărul. Deprimarea și durerea îngrozitoare de la început mai slăbiseră și privea deja spre viitor. Avea multe lucruri de pus în ordine și trebuia să își găsească un serviciu.

Dar peste câteva ore avea întâlnire cu Cahill.

Capitolul 14

— N-ai să ghicești niciodată, îi zise ea în loc de salut când îi deschise ușa în seara aceea, ce am primit azi prin poștă.

El se încordă.

— Încă un cadou?

— Și mai rău, îngână ea. Două oferte de serviciu.

Cahill înălță din sprâncene.

— Și ce e rău în asta?

— Ștampila poștei indică data de sâmbătă. Oamenii ăștia s-au apucat să scrie scrisorile imediat după ce au auzit de moartea judecătorului.

— Repet: ce e rău în asta?

Ea îi aruncă o privire impacientată.

— Sunt vulturi. Exact ca cei care citesc ferepare și o sună pe văduvă să îi ceară o întâlnire imediat după înmormântare.

— După părerea mea, e o mișcare inteligentă dacă te vor neapărat. Au vrut să fie primii care îți trimit o ofertă.

— Prea târziu, pentru că am mai primit o ofertă acum două săptămâni, imediat după reportajul de la televizor.

— Dar oamenii ăștia nu aveau de unde să știe. Și eu aș face la fel, zise el practic. Te văd, te vreau și mă mișc imediat ca să o iau înaintea altora care vor același lucru.

Ea pufni indiferentă și își puse jacheta.

— Nu e o analogie prea bună, Cahill. Tu ai văzut și ai fugit.

— Nu primesc nici un punct pentru că mi-am adunat curajul și m-am întors?

— Nu. Nu folosesc sistemul ăsta.

— Atunci va trebui să recurg la constrângere fizică.

O prinse de reverele jachetei și o trase spre el. Sarah înălță capul și de-abia când gura lui o atinse pe a ei își dădu seama câtă nevoie avea să fie din nou în brațele lui. Limbile lor se angajară într-o luptă dulce, alunecând, cercetând, învăluindu-se. El nu se grăbea deloc și nici ea.

— Capitulezi? murmură el.

— Nu încă. Mai străduiește-te.

Buzele lui se rotunjiră într-un surâs și își rezemă fruntea de a ei.

— Nu vreau să depășesc limitele. Spune-mi care sunt regulile. Mă plesnești dacă o iau razna și îmi pierd controlul? Chestia e să știu exact când să mă opresc.

Sarah ridică din sprâncene.

— Eu nu plesnesc, dau șuturi în fund.

— Aha! Interesant. Cu pantaloni sau fără?

Își îngropă fața în haina lui chicotind.

— Trebuia să ghicesc că ești un pervers.

— Băieților le place să se distreze.

Mâna lui mare și caldă îi alunecă în sus și în jos pe spate cu o mișcare nerăbdătoare care arăta că nu-i plăceau restricțiile.

— Dacă nu plecăm repede, s-ar putea să fie nevoie să mă iei la șuturi. N-am știut niciodată când să mă opresc.

Dimpotrivă, se pricepea foarte bine să curteze o femeie. Îi arăta foarte clar că o place, dar știa că nu trebuie să fie prea insistent în prima fază, când de-abia încercau să se cunoască. Era total vrăjită de umorul lui sec, mult mai fermecat decât lăsa să se vadă. Dacă ar fi insistat, gândi ea, ar fi putut foarte ușor să ajungă cu el în pat și îl aprecia foarte mult pentru faptul că se abținea, cu atât mai mult cu cât bănuia că își dă seama exact cât de vrăjită era. Cahill era un tip al naibii de perspicace.

— Ți s-a părut interesantă vreuna dintre oferte? o întrebă în timp ce îi deschidea ușa mașinii.

— Nu. Ambii vor să încep imediat, iar asta e exclus. Mai stau aici cel puțin o lună. După ce termin tot ce e de făcut, mă îndoiesc că familia va dori să mă plătească în continuare doar ca să stau în apartamentul meu, așa că nu cred că va dura mai mult de o lună, dar până atunci nu sunt liberă.

— Nu crezi că vor aștepta? Majordomii nu se găsesc la tot pasul pe aici.

Ea dădu din umeri.

— Poate da, poate nu. Dar cred că mă vor numai pentru factorul celebritate, ca să zic așa, iar asta nu mă încântă.

— Ești calificată și ca bodyguard. Te gândești numai la posturi care să implice și asta?

— N-ar fi rău. Salariul e mult mai mare. Dar nu, sunt mult mai multe lucruri pe care le iau în considerare. În primul rând, cât de mult îmi place familia. Dacă există sau nu oferte care să includă și munca de majordom și pe cea de bodyguard, în ce parte a țării va trebui să mă deplasez și lucruri de genul ăsta.

— Sunt anumite părți ale țării care nu-ți plac?

— Nu e vorba de asta. Am crescut într-o familie de militari și sunt obișnuită să trăiesc oriunde. Însă părinții și sora mea locuiesc în Florida și mi-ar plăcea să-i pot vizita mai des.

— Ești apropiată de ai tăi?

— Vorbim mult la telefon. Nu îi văd atât de des pe cât aș dori, poate de trei sau patru ori pe an, dar aș spune că suntem apropiați. Frații mei sunt amândoi în armată și sunt trimiși prin toată lumea, însă reușim să vorbim la telefon destul de des. Dar tu?

— Ai mei sunt din zona asta, așa că am mătuși, unchi și veri prin toată Alabama. Sora mea, DeeDee, locuiește în Redneck Riviera – adică Gulf Shores pentru necunosători iar fratele meu, Dudley Do-Right, în Montgomery.

— DeeDee și Do-Right? întrebă ea amuzată.

— Au botezat-o după bunicile noastre, Devonna și Damelle. Ție cum ți-ar plăcea să ți se spună?

— DeeDee, fără îndoială.

— Dudley – numele lui adevărat e Thane – e polițist călare și poartă faimoasa uniformă. Amândoi m-au făcut unchi de cinci ori. DeeDee e cea mai mare, cu doi ani mai mare decât mine. Apropo, eu am treizeci și șase.

— Tu nu ai copii?

— Nu, slavă Domnului. Țista a fost singurul lucru bun în legătură cu divorțul meu, că nu au existat copii cărora să le distrugem viețile. Toată familia mă considera un prost că nu îmi reproduc specia, dar acum se bucură și ei.

— Și părinții tăi?
— Și ei mă considerau prost.
Ea îl lovi cu pumnul în braț.
— Faci pe deșteptul?
El râse, apoi se încruntă și își masă brațul.
— Au! Ai mâna grea.
— De-abia te-am atins. Ești un smiorcăit.
Avea brațul atât de tare, încât ar fi putut să își rupă articulațiile lovindu-l.

— Părinții tăi? repetă ea întrebarea.
— Locuiesc în Kentucky. Probabil că au avut ei un motiv să se mute acolo, dar eu încă n-am reușit să-mi dau seama care a fost.
— Ce ai împotriva statului Kentucky?
— Ninge acolo.
— Și ce ai împotriva zăpezii?
— Am lucrat ca polițist de patrulare. Ai văzut vreodată ce se întâmplă aici când ninge?

Izbucni în răs amintindu-și ce haos creau doi centimetri de zăpadă pentru trafic. Sudiștilor nu le plăcea zăpada, iar pentru polițiștii de circulație reprezenta o mare bătaie de cap, cu toate accidentele care aveau loc. Pentru ea, care petrecuse o iarnă memorabilă în nordul statului New York, alarma pe care o provocau aici câțiva fulgi de zăpadă era ilară.

Brusc, observă că ieșiseră din oraș și mergeau spre sud.
— Unde mergem?
— Ți place base-ball-ul de liceu?
— E o întrebare retorică sau încerci să îmi spui ceva?
— Unul dintre verii mei are un meci dublu în seara asta. Vom pierde prima repriză până mâncăm ceva și până ajungem pe teren, dar vom fi la timp pentru a doua. JoJo joacă la a treia bază.

JoJo era, evident, vărul lui.
— Îmi place base-ball-ul, dar jacheta asta e prea subțire ca să stau ore întregi afară în frig.

— Am o pătură groasă de lână în spatele banchetei. Putem să ne cuibărim sub ea în tribună și nimeni n-o să știe dacă te pipăi din când în când.

— O să știi eu.
— Sper! Altfel ar însemna că mi-am pierdut îndemânarea.
Era mai sigur să mergă cu el într-un loc public.
— Bine. De acord. Am putea să ne luăm un hot dog pe stadion ca să nu pierdem prima repriză.
— Știam eu că ești fată bună, spuse fericit.

Orele petrecute lângă el pe banca rece, înconjurați de părinți, frați și surori, profesori și o mulțime de elevi care țipau și râdeau se dovediră mai distractive decât își amintea de pe vremea când Daniel și Noel jucau base-ball. Verii lui Cahill – veniseră vreo zece – erau cu toții trăsniți. Se întrebă dacă simțul umorului nu era o trăsătură de familie. Iar cuibăritul cu el sub pătură fu... mai mult decât distractiv.

Pătura mare era, așa cum promisese, din lână groasă. Cahill o înfășură în jurul amândurora înainte să se așeze, așa că și picioarele le erau protejate de frig. Căldura trupului lui împreună cu pătura îi ținură foarte bine de cald, deși noaptea era atât de rece încât le ieșeau aburi din gură. Stătea lipit de ea cu brațul drept în jurul ei, în afară de momentele în care se simțea obligat să sară în picioare și să îl improaște cu insulte pe arbitrul care se dovedi a fi tot un văr.

De câteva ori reuși câte un scurt pipăit, cum promisese. Mângâierea era subtilă, degetul mare trecut pe lângă sân ca din întâmplare, dar știa că el o făcuse în mod deliberat. Prima oară ridică imediat ochii spre el și constată că urmărirea meciului cu nevinovăție, zâmbind ușor. Se răzbună plimbându-și mâna în susul coapsei lui, încetișor, oprindu-se chiar la sud de zona sensibilă. El se încordă și surâsul îi pieri de pe buze. Deși nu își luă ochii de la meci, privirea i se aburise și își dădu seama că nu mai vedea ce e întâmplă pe teren.

Se simțea teribil de îndrăzneț să facă astfel de lucruri în public, chiar dacă erau înfășurați ca niște mumii în minunata pătură și nimeni nu își dădea seama ce se petrecea la adăpostul ei. Ar fi vrut să lase deoparte tachinările și să meargă drept la țintă cu o atingere care să-l facă să i se rostogolească ochii în cap; ar fi vrut să se răsucescă puțin pentru ca mâna lui să îi cuprindă tot sânul.

Dar nu fu nevoie, pentru că el se descurca foarte bine și fără ajutor. I se tăie răsuflarea când îi simți apăsarea caldă a mâinii și degetul mare mângâindu-i sfârcul. Nu conta că între piele și mâna lui se aflau sutienul, bluza și jacheta; sânii și sfârcurile i se întăriră și întreg corpul i se contractă.

— Te simți bine? o întrebă calm, ca și cum voia să știe dacă nu îi era frig.

Ar fi dorit cu adevărat să îl atingă și ea, dar nu îi stătea în fire ca la prima întâlnire să atingă organele genitale ale unui bărbat. Se mulțumi să îi bage mâna sub cămașă și să îl tragă de părul de pe piept. Atât de tare, că îl făcu să tresară de durere.

— Mi-e cald, zise ea pe un ton la fel de calm. Hai să desfacem pătura puțin.

— Bună idee, replică el cu vocea puțin sugrumată.

Își coborâră pătura până la talie și luară câte o cafea fierbinte ca să le țină până la terminarea meciului.

Pentru că lucra a doua zi, după meci o duse direct acasă. Când o sărută de noapte bună, avu prezența de spirit să îl țină de mâini. El ridică capul zâmbind.

— N-am mai fost ținut de mâini în timp ce sărutam o fată de pe vremea liceului.

— Nici eu n-am mai fost pipăită în timpul unui meci tot de-atunci.

— A fost distractiv, nu-i așa?

— Da, a fost, zâmbi ea.

— Ce faci mâine seară? Și în restul serilor din săptămâna asta?

— Mă inviți în oraș în fiecare seară?

— Trebuie să îți slăbesc rezistența. Altfel ce șanse am să trec la etapa următoare? Uite care e planul: mâine mergem la bowling...

— Bowling?

— Bowling cosmic. E super.

Nu se obosi să îl întrebe cum era la bowling cosmic.

— Și miercuri?

— La film.

— Joi?

— La un concert simfonic.

De la ridicol la sublim. Clătină din cap uimită – cel puțin nu avea să fie plictisitor.

— Vineri?

— Sper ca până atunci să trecem la sex sălbatic.

Ea izbucni în hohote de râs, iar el zâmbi rezemat de cadrul ușii.

— Ești de acord cu programul?

— Cu excepția celui de vineri.

— Mai vedem, zise el și o luă spre mașină fluierând. Fără îndoială, era un tip machiavelic.

Capitolul 15

Marți dimineață apăru în ziar un articol cu titlul: POLIȚIA SE CONFRUNTĂ CU LIPSA DE DOVEZI ÎN CAZUL DE CRIMĂ DIN MOUNTAIN BROOK. Cahill mârâi disprețuitor întimp ce citea articolul.

Departamentul de poliție Mountain Brooknu oferă nici o informație, în afară de „nu comentăm”, în cazid uciderii judecătorului federal Lowell Roberts. Ancheta pare să se afle în impas și cetățenii preocupați se întrebă dacă departamentul, care nu a mai investigat o crimă de cinci ani, are destulă experiență pentru a se ocupa de un astfel de caz.

— Ce porcărie! mormăi el aruncând ziarul pe birou.

Toți anchetatorii din departament erau iritați. Locotenentul era nervos. Practic toată lumea era agitată. Ancheta era într-adevăr în impas, dar asta nu avea nimic de-a face cu incompetența sau lipsa de experiență. Dacă idiotul care scrisese articolul și-ar fi făcut treaba cum

trebuie, ar fi aflat că Mountain Brook avea un Departament de poliție de elită, cu profesioniști de primă clasă și echipament excelent. Tehnicianul șef al secției se ocupase de strângerea probelor și o făcuse ca la carte. Cahill însuși făcuse un stagiu la Departamentul de poliție din Birmingham, unde cazurile de crimă erau mult mai frecvente; toți detectivii erau experimentați. Știau să conducă o anchetă, dar nu puteau fabrica probe.

Totul ținea de lipsa mobilului. Judecătorul Roberts nu fusese împușcat dintr-o mașină în timp ce mergea pe stradă. Uciderea sa fusese deliberată, planificată și executată cu precizie – un asasinat, de fapt. Criminalul știuse că era ziua liberă a lui Sarah și că judecătorul avea să fie singur acasă. Telefonul dat din complexul comercial Galleria de către individul misterios era singura lor pistă, dar până acum nimeni nu îl recunoscuse pe bărbatul din fotografie. Stătuseră de vorbă cu prietenii, vecinii și cu familia, dar nu se aleseseră cu absolut nimic.

Cazul era mai mult decât complicat. Lucrurile s-ar fi simplificat dacă judecătorul ar fi fost împușcat în timp ce descuia ușa sau mergea spre mașină – mobilul ar fi fost în mod evident răz bunarea. În loc de asta, Cahill era nevoit să revină la concluzia inevitabilă că judecătorul îl cunoștea pe ucigaș și îl poftise de bunăvoie în casă.

Și astfel se întorcea la bărbatul misterios de pe caseta de supraveghere. Ora la care dăduse telefonul se potrivea. Un individ pe care judecătorul îl cunoștea, probabil din afara orașului, îl sunase și îi spusese: Hei, sunt în zonă; iar judecătorul îl invitase în casă și fusese ucis. Acesta era scenariul susținut de circumstanțe. Dar cine și de ce? Vechiul truism era valabil și în acest caz – află de ce și vei ști cine. Din păcate, nu avea nici cea mai vagă idee.

Își trecu mâinile peste față. Presimțirea rea pe care o avusese în legătură cu acest caz nu dispăruse. Răspunsul era pe undeva, dar ei nu se apropiau deloc și se temea că nu o vor face niciodată. Dosarul avea să fie clasat la „nerezolvate”. Ura infracțiunile de orice fel nerezolvate, însă o crimă îl dădea peste cap. Chiar și în copilărie puzzle-urile îl săcâiau și nu se putea opri până nu le rezolva. Cubul Rubik îi mâncase zilele până reușise să prindă mișcarea. Pe o scară de la unu la zece, ar fi evaluat cubul Rubik la cinci, iar o crimă la zece trilioane. Atât de tare îl irita. Era la un pas de a ajunge obsedat de cazul ăsta.

Era mai personal decât ar fi trebuit, pentru că era implicată și Sarah. Dacă ar fi fost acasă și nu la film, ar fi putut fi omorâtă și ea. Se simțea vinovată crezând că ar fi putut împiedica crima, dar pe el îl trecea un val de transpirație rece de câte ori se gândea că ar fi putut fi acasă când venise ucigașul. S-ar fi dus probabil în apartamentul ei lăsându-i pe cei doi... prieteni? cunoștințe? stând de vorbă în bibliotecă; poate nici n-ar fi auzit împușcătura dacă arma avea amortizor. Apoi, pentru că îl

văzuse, criminalul ar fi urcat încet scările spre camera ei. Ar fi fost luată prin surprindere și nu ar fi fost înarmată, așa că ar fi ucis-o. Faptul că se dusese la film îi salvase viața și se dusese pentru că voia să îi dea idiotului care îi trimisese pandantivul ocazia să o abordeze. Ciudat cum se întâmplă în viață: trimițându-i pandantivul și tulburând-o atât de tare, dementul îi salvase viața.

Sarah era... nu știa exact cum era Sarah. Fascinantă. Sexy. Puternică și tandră în același timp. Nu știa ce avea să se întâmple între ei și nici nu voia să se gândească la ce se putea întâmpla sau la ce nu se putea întâmpla. Cu ea trăia numai în prezent. Când erau împreună, nu se gândea la trecut și nu îi păsa de viitor. Ba nu, asta era o minciună, pentru că, dacă ar fi fost după el, viitorul includea neapărat să îi scoată hainele și să facă dragoste înfocat, sălbatic și cu pasiune. Asta era planul lui de viitor.

Era mai bine să fie preocupat de o singură femeie decât să aibă acele întâlniri pasagere care parțial îl eliberau din tensiune, dar a doua zi se simțea la fel de singur. Îi plăcea să se joace cu Sarah și asta era exact ceea ce făceau: se jucau. Se distrau. Trecuse prea mult de când nu se mai distrase, prea mult de când nu mai simțise fiorul de a fi pe aceeași lungime de undă cu o femeie.

Cum se întâmplase seara trecută; ar fi vrut să îl prindă de testicule drept răzbunare, dar se hotărâse să nu meargă până acolo cu intimitatea. Ochii ei negri fuseseră calmi și provocatori, dar el își dăduse seama ce gânduri îi treceau prin minte, le citise în tensiunea trupului ei bine lucrat. Fusesse gata să suporte puțină durere – se îndoia că l-ar fi schilodit, dar nu ar fi ezitat să-i provoace puțină durere – ca să accelereze lucrurile între ei. Păcat că nu dăduse curs primului impuls, căci dacă i-ar fi provocat durere, ar fi pus-o să îl sărute ca să îi treacă. Târgul i-ar fi convenit.

Cum nu era o idee bună să aibă o erecție la serviciu, lăsă; l deoparte incidentul. Avea o lună la dispoziție ca să o cucerească, cât estimase că îi va lua să împacheteze totul și să închidă casa. Apoi avea să își găsească o altă slujbă; spera că va fi în zonă; i asta, dar nu existau garanții. Cum spusese și ea, ar fi fost mult mai bine plătită dacă găsea un post unde să își poată oferi și serviciile de majordom și pe cele de bodyguard, dar câți aveau nevoie de un bodyguard în regiunea asta? Șansele să părăsească zona erau destul de mari, așa că trebuia să se miște repede. Cine știe? Dacă începeau o relație, poate accepta o slujbă prin apropiere și în felul acesta aveau timp să vadă unde puteau ajunge.

Se avântase prea mult în viitor, așa că reveni cu picioarele pe pământ. Trebuia să se preocupe doar de momentul de față. Avea să se vadă cu Sarah în fiecare seară, iar restul timpul îl va dedica investigării crimei și celorlalte cazuri care mai apăreau.

Articolul din ziar spunea că poliția nu are nici un indiciu în asasinarea judecătorului Roberts. Mare păcat.

Era mulțumit de sine; încă o dată se dovedise mai inteligent decât ceilalți. Bineînțeles că nu existau indicii. Mai întâi așteptase ca Sarah să intre la film, apoi se dusesse în Galleria și sunase de la un telefon public. Mii de oameni trec prin complexul comercial în fiecare zi; nu aveau cum să stabilească că trecuse și el pe acolo. Judecătorul Roberts, fraier bătrân, fusese încântat să discute cu prietenul unui prieten despre o chestiune legală și astfel pătrunsese cu ușurință în casă.

Cu toate că amprentele lui nu erau înregistrate în nici o bază de date pentru simplul motiv că nu i se luaseră niciodată, avusese totuși grijă să memoreze tot ce atinsese cât stătuse în casă și apoi ștersese atent toate acele suprafețe înainte să plece. Refuzase ceva de băut, așa că nu trebuise să mai aibă și grija unei cești sau unui pahar. Recuperase și tubul cartușului de pe covor și îl aruncase la gunoi a doua zi. Gunoiul fusese ridicat, așa că orice urmă dispăruse.

Era la adăpost. Acum se putea concentra asupra lui Sarah. Nu voia să repete oferta prea curând ca să nu o ofenseze. Dar nici nu își putea permite să aștepte prea mult, pentru că serviciile ei aveau să fie foarte căutate. Aflase prin rețeaua sa de cunoștințe din zonă – nu îi putea numi prieteni – că familia Roberts scotea casa la vânzare și că aranjaseră ca pentru moment ea să rămână și să supravegheze treburile.

Era perfect. Avea timpul necesar, o perioadă de grație cum s-ar spune, să mediteze atent cum să își formuleze următoarea ofertă. Data trecută făcuse greșeala să nu ia în considerare loialitatea ei și să reducă totul la o chestiune strict pecuniară. Sigur că merita suma oferită, de fapt merita mult mai mult, dar o femeie atât de conștiincioasă ca ea avea nevoie de încă ceva pe lângă bani: un țel precis.

Trebuia să o facă să creadă că are nevoie de ea. Și chiar avea, mai mult decât și-ar fi putut imagina. De când o văzuse prima oară înțelesese că era femeia perfectă pentru el, pe care o așteptase întreaga viață și fără de care nu se putea simți împlinit.

Aproape că îl luă amețea când și-o imagină aici, în casa lui. Avea să-i dea tot ce își dorea și o va proteja de o lume care nu avea cum să îi aprecieze pura perfecțiune. Trebuia să fie un chin să aibă de-a face mereu cu oameni nedemni de ea. Problema aceasta nu se va mai pune când o să fie cu el. Nu va mai avea nevoie de alții. Împreună vor atinge perfecțiunea.

Martți fu o zi incredibil de tristă și de pustie. Era prima zi când se afla complet singură în casă; ieri fusese familia aici până după-amiază, apoi ieșise cu Cahill, ceea ce îi mai îndepărtase gândurile de la singurătate. După cum bănuia, Cahill i-ar fi putut îndepărta gândurile și de la moarte.

Dar azi nu se afla aici. Știa că avea să îl vadă seara și asta era singurul punct luminos al zilei. Trebuia să se pună pe treabă și erau o mulțime de lucruri de făcut.

Începu să lucreze metodic la strângerea și împachetarea lucrurilor din fiecare cameră cu ajutorul unui plan de inventar schițat de ea și introdus în laptop, în care nota ce conținea fiecare cutie și cărei camere aparțineau obiectele. Cutiile aveau apoi să fie numerotate și pe fiecare va lipi un plic cu lista obiectelor dinăuntru. Treaba cerea mult timp și era epuizantă, totuși nu era de ajuns să o facă să uite că se afla singură în casa imensă, sau să o împiedice să își amintească ce se întâmplase în bibliotecă de câte ori trecea pe acolo.

Telefonul suna încontinuu. Cei care apelau nu erau rău intenționați cu întrebările lor despre familie și cu intențiile acesteia, dar întreruperile repetate o împiedicau să realizeze ce-și propusese și în același timp i-l țineau pe judecător proaspăt în minte. Nu voia să îl uite, dar i-ar fi plăcut să poată ține durerea la distanță.

Distanța aceasta îi era oferită când se gândea la Cahill. Poate că se gândea la el mai mult decât era cazul, dar... asta era.

Departate de a fi omul lipsit de haz cum crezuse la început, avea o doză de umor care o făcea să râdă și o ținea tot timpul în alertă. Simțea că e foarte atent cu ea – nu pentru că ar fi fost fragilă, ci mai degrabă pentru că nu era.

Sarah își cunoștea foarte bine valoarea și forțele; nu era nici un șervețel pe care îl folosești și apoi îl arunci neglijent, nici un fluturaș care zboară repede de la o floare la alta. Cahill o dorea, însă îl speria orice era mai mult decât o relație sexuală, superficială și nu era sigură cât de serios era în privința ei. Se distrau bine împreună, dar într-un fel erau ca doi boxeri de categorie grea, rotindu-se unul în jurul celuilalt, testându-și forțele, nefiind dispuși să se angajeze până nu știau care sunt riscurile.

Îl plăcea mai mult decât pe toți bărbații cu care se văzuse până acum – dar cum să nu îi placă cineva care o ducea și la popicărie și la un concert? Fusesse de la început conștient de atracția dintre ei – copleșitoare. Totuși, atracției fizice îi putea rezista dacă știa că asta era tot. În ce-l privea pe Cahill, era seducător ca o sirenă ademenind-o spre el.

Prânzul se redusese la un sandviș și un pahar cu apă și îl luă în apartamentul ei. Tăcerea o chinuia și i se părea că își aude propriile bătăi ale inimii. Spălă cuțitul pe care îl folosise și paharul și le puse la locul lor. Apoi izbucni în lacrimi.

O jumătate de oră mai târziu stătea pe treptele ce coborau dinspre verandă spre grădina de flori. Razele strălucitoare ale soarelui îi ardeau fața și brațele goale, iar aerul era încărcat de prospețimea dulce a

primăverii. Păsările ciripeau zgomotos în copaci și zburau de colo-colo fulgerându-și culorile penajului. Albinele zumzăiau de la o floare la alta îmbătate de nectar. În casă era multă tristețe, dar afară totul era plin de viață și de căldură.

Auzi pași în spatele ei, întoarse capul și dădu cu ochii de Cahill.

— Bună, o salută el așezându-se lângă ea. Nu ai răspuns când am sunat la ușă, așa că am venit încoace să văd dacă mașina ta e aici.

— Eram aici, preciză ea inutil. Am luat o pauză.

Îi studie fața încordată și ochii umflați, apoi o luă cu blândețe în brațe și îi lipi capul de umărul său.

— Ai o zi grea, nu-i așa?

— Groaznică până acum.

Doamne, ce bine că o ținea cineva în brațe! Cahill era solid și puternic, dar ea își lipi fața de gâtul lui ca să îi adulmece mirosul și căldura trupului. Îi puse un braț în jurul gâtului și cu celălalt îi înconjură spatele; își îngropă degetele în mușchii lui puternici, apoi le lăsă să alunece de-a lungul coloanei vertebrale.

El dădu capul pe spate și o sărută, așezându-i mâna fierbinte pe sân. Se lăsă mângâiată, lipindu-se de el și abandonându-se cu totul sărutului. În clipa aceea avea nevoie să fie alintată, avea nevoie de confortul fizic oferit de prezența lui, așa că nu protestă când îi descheie bluza și îi desfăcu sutienul îndepărtându-l. Aerul proaspăt îi adie pe piele înfiorându-i sânii, acoperiți imediat de mâna lui aspră și bătătorită.

— Doamne, ce frumoasă ești! zise el răgușit. Uită-te aici!

Deschise ochii și se uită. Sânii ei erau de culoarea laptelui, cu sfârcuri rozalii. Nu era prea dotată, dar îi umpleau palma, degetele lui puternice și bronzate alcătuind un contrast izbitor cu rotunjimile ei feminine. Își trecu degetul mare peste unul din sfârcuri, care se întări și mai mult, căpătând o nuanță roșiatică.

Din gâtul lui ieși un sunet ca un tunet îndepărtat. Ridică ochii și îi văzu fruntea acoperită de o peliculă de transpirație.

— Trebuie să mă întorc la lucru, spuse el cu glasul dogit.

— Nu s-ar zice, murmură ea.

Ar fi vrut să stea ore întregi la soare lăsându-se dezmiardată de el. Numai că nu ar fi stat așa ore întregi, ci s-ar fi trezit curând întinsă pe spate pe dalele verandei – care n-ar fi fost un loc confortabil pentru dragoste.

— Am trecut doar să văd ce faci. Nu pot să stau.

O sărută din nou, continuând să îi mângâie sânii, apoi îi dădu drumul fără nici o tragere de inimă. De fapt, îi dădu drumul ca și cum îndepărtarea de ea îi provoca o durere acută.

— Nu uita unde am rămas, ca să continuăm de acolo diseară.

Simțindu-se mult mai bine, își închise sutienul și începu să își încheie nasturii bluzei.

— Îmi pare rău, dar nu merge așa. Va trebui să o iei de la capăt.

— Nici o problemă, zise el zâmbind.

— Nici nu credeam că ar fi vreuna, spuse ea și surâse. Mulțumesc că ai trecut pe aici. Eram deprimată.

— Am observat. Ne vedem tot la șase jumătate?

Aprobă din cap.

— O să fiu gata.

— Și eu la fel.

— Nu asta am vrut să spun.

— Ei, la naiba!

Deja simțea cum zâmbetul i se lărgește gata să se transforme în hohote de râs.

— Întoarce-te la muncă, Cahill, și nu uita un lucru: nu lua niciodată nimic drept sigur.

— Ei, la naiba! repetă el.

Capitolul 16

Miercuri, la o săptămână după crimă, Sarah începu să intre în ritmul vechiului program. Uitase să își reprogrameze orele de karate și kick-boxing, așa că lucră până veni timpul pentru sport, după care se devotă celui mai susținut antrenament din ultima vreme. Astăzi se face o săptămână, îi răsuna în cap tot timpul. Exact o săptămână. Miercurea trecută cel mai important lucru pentru ea era să afle cine îi trimisese pandantivul. Azi nici nu își mai amintea cum arată acel pandantiv. Ceea ce se întâmplase în noaptea aceea făcuse ca obiectul acesta să-și piardă orice importanță.

Plănuise ca seara să meargă la film cu Cahill. Amintindu-și că fusese la un film și miercurea trecută, își dădu seama că nu se poate duce. Sună la numărul pe care i-l dăduse și acesta răspunse imediat.

— Sarah la telefon. Îmi pare rău, dar nu pot să merg la film diseară.

El rămase tăcut o clipă.

— A intervenit ceva?

— Nu, doar că... azi se împlinește o săptămână și am fost la film și în ziua aceea.

— Bine, zise el cu blândețe. O să facem altceva.

— Nu, eu...

Voia să fie cu el, dar poate că după noaptea trecută o perioadă de pauză era bine venită. Reușise să țină lucrurile sub control și să le împiedice să avanseze mai mult decât se întâmplase deja, dar simțea cum hotărârea i se clatină. Avea nevoie de o perioadă de pauză.

— Nu în seara asta. Planurile pentru mâine rămân neschimbate, dar în seara asta nu aş fi o companie prea bună.

— Ai început să te sperii?

Puteai să te aştepţi că el va lăsa deoparte compasiunea şi politeţea şi va ataca direct miezul problemei!

— Te asigur, spuse ea sec, că spaima mea e bazată pe motive bine întemeiate.

Cahill respiră zgomotos.

— M-ai făcut să nu mai pot sta pe scaun.

— Sper că nu te aude nimeni.

El îi ignoră remarca.

— Mă găseşti acasă dacă te răzgândeşti sau dacă ai nevoie de companie.

— Mulţumesc, Cahill. Eşti un dulce.

— Eram sigur că o să ajungi la concluzia asta.

Oricare ar fi fost situaţia, era în stare să îi ridice moralul, închise, simţindu-se uşor euforică, ca de fiecare dată când se afla în preajma lui, iar sentimentul acesta o ajută să treacă prin restul acelei zile grele.

Joi seara, în drum spre concert, el îi spuse:

— Am un prieten care mă bate la cap că vrea să te cunoască. E o lepădătură care crede că poate să mi te răpească, dar, dacă chestia asta nu te deranjează, ar vrea mult să exerseze cu tine la tir. Am un pistol în plus pe care îl poţi folosi, dat fiind că al tău e încă la noi.

Ea râse.

— Zici că e o lepădătură? Sigur, mi-ar face mare plăceresă-l cunosc.

— Aşa mă gândeam şi eu. E bine mâine la două la acelaşi poligon?

— La două? Nu lucrezi? Sau mă trimiţi singură cu lepădătura?

— Am jumătate de zi liberă mâine, plus tot week-end-ul, zise el şi îi aruncă o privire admirativă. Îmbracă-te tot în rochia asta.

Asta era o remarcă tipic masculină!

— La poligon? Visezi!

— Habar n-ai tu ce visez eu, îi spuse el cu plăcere.

Într-o oscilaţie caracteristică primăverii, temperatura urcase spre douăzeci şi opt de grade şi nu se răcorise prea mult o dată cu apusul soarelui. Sarah se îmbrăcase corespunzător, cu o rochie de mătase fără mâneci, care îi punea în evidenţă strălucirea pielii, şi îşi luase şi un şal în eventualitatea că se răcorea. Rochia i se mula pe corp, iar decolteul era destul de adânc. Cahill nu îşi desprinsese ochii din acel loc de când o luase de acasă.

Prudentă, nu îl întrebă despre visele lui, pentru că ştia că nimic nu-l va opri să i le împărtăşească. Nu avea nici o fărâmbă de timiditate în el.

Simfonia fu minunată; îi plăcea foarte mult muzica clasică, iar Cahill îi vorbi în cunoștință de cauză despre program, dovedind că nu o adusesese aici doar ca să o impresioneze.

— Mergi des la concerte? îl întrebă.

— Nu atât de des cum aș vrea, dar cel puțin de câteva ori pe an.

Am un program destul de încărcat.

— Sigur, e greu să-ți faci timp cu atâtea meciuri de base-ball și de bowling.

El râse amuzat.

— Recunoaște că ți-a plăcut bowling-ul cosmic.

— N-am mai lovit niciodată popicele pe întuneric.

Adevărul era că se distrase de minune. Mingile și popicele erau date cu vopsea fosforescentă, luminile sălii erau stinse și se aprindeau lumini ultraviolete. Tot ce era alb – dinții, pantofii sau tricourile – căpăta o strălucire nepământească. Era puțin cam derutant să îți apară dintr-o dată în față niște dinți zâmbindu-ți în întuneric. Data viitoare avea să îl pună pe Cahill să poarte o cămașă albă ca să știe exact unde se află.

După ce o conduse acasă, mai lucră puțin și se trezi devreme a doua zi dimineață ca să mai împacheteze câte ceva și să-i rămână timp pentru prietenul lui Cahill. Adevărul era că lucra mai mult acum decât pe vremea când trăia judecătorul, pentru că nu voia cu nici un chip să înșele așteptările familiei. Cahill avea o metodă proprie de a-i răpi din timp, așa că voia să își asigure o rezervă de ore lucrate în timpul săptămânii.

Ziua era la fel de caldă, aproape treizeci de grade. Își puse o pereche de pantaloni largi și confortabili cu bandă de elastic în talie, dat fiind că avea să transpire mult la tir, un tricou cu mâneci scurte și decolteu în formă de V și își dădu cu loțiune de protecție solară pe toată pielea expusă.

— La naiba, zise Cahill când veni să o ia, speram că o să te răzgândești și o să porți totuși rochia.

— Da, parcă mă văd aplecându-mă să ridic cartușele în rochia aia.

— Doamne, și eu la fel! suspină el.

Prietenul lui, Rick Mancil, era bărbatul scund și îndesat cu care îl văzuse data trecută la tir. Rick avea păr negru, ochi verzi și deborda de energie. Cum o văzu, îi spuse:

— Dacă te satureai vreodată de nemernicul ăsta, sună-mă și te conduc la altar cât ai zice pește.

— Poți să-l crezi, o asigură Cahill. A mai făcut-o de două ori.

Sarah clipi repede.

— S-a însurat cu prietenele tale?

— Doar m-am însurat, o corectă Rick. Să nu intrăm în amănunte.

Simți cum Cahill voia să se dea mare în fața lui Rick cu priceperea ei de a trage la țintă și îi făcu pe plac. Își luară ținte alăturate, iar Rick pierdu o grămadă de vreme cu exclamații despre pistolul lui, cât de precis era, cum nu se bloca niciodată și așa mai departe. Sarah îi aruncă o privire lui Cahill, care stătea rezemat neglijent de un stâlp cu gleznelor încrucișate. Dădu din umeri spre ea zâmbind:

— Nu obosește niciodată, îi zise.

— Țsta e un lucru bun la un bărbat, spuse Rick făcându-i cu ochiul.

Sarah se uită din nou la Cahill.

— Tu nu tragi?

El clătină scurt din cap.

— Lasă-l să stea deoparte, zise Rick. Mă bate de fiecare dată și îi place să se dea mare. Instrucția militară de care a avut parte îl pune în avantaj.

Țsta era un lucru de care se făcea vinovată și ea. Instrucția ei fusese particulară și o datora tatălui său, dar instrucția e instrucție.

Începură cu țintele destul de aproape și le mutară din ce în ce mai în spate după fiecare încărcător golit. Sarah trase foc constant, la fel de concentrată ca atunci când concura cu frații săi. Patul pistolului îi era la fel de familiar în mână ca volanul mașinii; aproape că nici nu trebuia să se gândească la ceea ce făcea.

— Nu îmi vine să cred, se plânse Rick fără ranchiună. Doctorul mi-a zis că ești bună, dar și eu sunt bun și m-ai bătut la toate țintele.

— Trage și cu stânga, o îndemnă Cahill.

Rick rămase cu gura căscată.

— Cu stânga? Trage cu ambele mâini?

Sarah mută pistolul dintr-o mână în alta și porni să golească încărcătorul în țintă. Ca de obicei, ai fi putut acoperi toate găurile de gloanțe cu o carte de joc.

— Nemernicule! exclamă Rick incredul. M-ai păcălit! E profesionistă, nu-i așa?

— Sunt majordom, îl corectă Sarah.

Trebuia să admită că se amuza, mai ales de râca dintre cei doi.

— Scoate banii, spuse Cahill întinzând mâna.

Bombănind, Rick scoase portofelul și îi puse în palmă cinci hârtii de douăzeci de dolari.

— Stai puțin, interveni ea indignată. Ai făcut un pariu pe ascuns fără să împărți cu mine nimic?

— Ce ți-am spus eu? interveni Rick. E un nemernic.

— Și tu ai mers pe șest, spuse ea, își lăsă arma deoparte și se uită urât la amândoi.

— Ț...

— Zi: „Și eu sunt un nemernic”, îl îndemnă Cahill aproape în șoaptă.

— Și eu sunt un nemernic, repetă Rick tare.

Ochii verzi îi străluceau de încântare.

— Ați fost colegi de liceu? îi întrebă ea. Eram curioasă.

— Doamne, nu! Cum îți poți imagina așa ceva? râse Cahill punând banii în buzunar.

— Nu fără să mă cutremur.

Cahill îl bătu pe Rick pe umăr.

— Ei, prietene, a fost amuzant. Poate repetăm figura când stau prost cu banii, da? Acum o să te părăsim. Am acasă niște fripturi puse la marinat. O să ne gândim la tine la fiecare înghițitură.

— Chiar vă rog, zise Rick compunându-și o expresie oropsită.

Își flutură mâna trist în urma lor, ca un copilaș părăsit de ceilalți care nu vor să îl ia cu ei la joacă.

— Doamne, cât e de obositor! zise Sarah în mașină. Amuzant, dar obositor.

— Cele două foste soții au spus la fel. Dacă există vreun maniaco-depresiv care e maniac tot timpul, ăla e Rick.

— El ce spune despre tine? În afară că ești un nemernic?

— Că sunt șmecher. Și încăpățânat.

— Sunt de acord, dar în cazul unui polițist astea se transformă în calitate.

— Hmm... Deci crezi că sunt șmecher?

Sarah îl privi cum stătea relaxat la volan, cu picioarele lungi încălțate în bocanci acoperite de blugi strimți și cu un tricou alb mulat pe bust. Zâmbea ușor, de parcă știa unde voia să ajungă. Da, era al naibii de șmecher.

— Ce e cu „fripturile care se marinează acasă”? E prima oară când aud de ele și cu atât mai puțin de locul unde se află.

— Am un grătar înzidit, e vineri și e cald afară. Ce altceva poate să facă un sudist sută la sută decât să pregătească o masă în aer liber? Pe lângă asta, eu știu unde locuiești. Nu vrei să știi și tu unde stau?

Ba da, voia. Voia să știe dacă era dezordonat, dacă nu avea decât un scaun și un televizor uriaș și dacă frigiderul lui nu conținea decât mâncare congelată, brânză și bere. Voia să afle clacă spăla chiuvea după ce se bărbiera și dacă își făcea patul dimineața sau lăsa păturile aruncate pe jos. Se aprinsese rău după el, atât de rău că îi venea să urle.

— Unde locuiești mai exact? întrebă ea, iar Cahill zâmbi în fața capitulării ei.

— Pe autostrada 280, în districtul Shelby.

Birmingham se extindea cu viteză spre sud, iar Shelby era districtul cel mai înfloritor din Alabama, cu afaceri și subdiviziuni

răsărite peste noapte, ceea ce făcea ca traficul pe autostrada 280, principala arteră înspre Birmingham, să fie un coșmar. Valoarea terenurilor în Shelby creștea pe zi ce trece.

— De când locuiești acolo?

— Doar de un an, de la pronunțarea divorțului. Am avut mare noroc că am găsit casa asta. A fost a unui văr care a fost transferat în Tucson. Casa în care am stat cu Shannon s-a vândut foarte repede, așa că am dat avansul din partea care mi-a revenit mie și am obținut rate rezonabile la ipotecă.

— Credeam că stai într-un apartament.

— Îmi place să am casa mea. Nu e nouă; a fost construită în anii '70 și a trebuit pusă la punct. Sunt destul de îndemânic, așa că am făcut eu toate reparațiile.

Nu se îndoia că era priceput; avea acel aer de competență ce spunea că putea face tot ce îl interesa. Nu știa cum sunt alte femei, dar ei bărbații cu un ciocan în mână i se păreau sexy.

Nu știa la ce se așteptase, dar casa era una tradițională din cărămidă, cu o curte ce șerpuia spre spatele casei și un trotuar îngrijit, mărginit de un gard viu frumos tuns. Cărămizile erau de un roșu cald, obloanele albastru închis, iar ușa vopsită într-o nuanță puțin mai închisă. Aleea din față înconjură casa și se pierdea în spate.

— Există și un subsol mare, spuse el. Pe vremuri a fost garajul acolo, dar vărul meu l-a transformat în spațiu de joacă pentru copii. Casa e mult prea mare pentru o singură persoană, dar îmi place să am spațiu.

Parcă pe alee și o conduse înăuntru. Ori folosea un serviciu de curățenie, gândi ea, ori era foarte ordonat. Lambriurile de pe hol străluceau și în aer se simțea un miros proaspăt de lămâie.

Îi simțea mâna caldă pe spate.

— Asta e camera de zi, îi spuse arătând spre stânga.

Camera era complet goală, covorul fără o pată, iar draperiile trase.

— Nu am la ce să o folosesc, așa că nu m-am obosit să cumpăr mobilă. La fel și sufrageria. Mănânc în bucătărie. Biroul e acolo.

Biroul era confortabil, cu un șemineu larg, ferestre mari dând spre curtea din spate și un televizor mare. Interiorul era tipic pentru un bărbat. Avea și ceva mobilă: o canapea moale, două fotolii mari, plus numărul necesar de măsuțe și veioze. Biroul era separat de bucătărie printr-un perete înălțat până la jumătate, cu un șir de stâlpi albi decorativi, în partea de sus din lemn.

— Am avut mult de lucru în bucătărie. Am vopsit dulapurile și am pus masa aceea.

Dulapurile din lemn erau date cu un lac auriu. Masa era din același lemn, cu o suprafață netedă pentru preparat mâncarea, înconjurată de plăci din ceramică.

În chiuvetă nu erau vase murdare. Pe bufet se aflau un suport pentru cuțite, un cuptor cu microunde și un filtru de cafea. În celălalt capăt era o altă masă cu suprafața din plăci de ceramică galbene și albastre, înconjurată de patru scaune vopsite în aceeași nuanță de galben, iar covorașul de dedesubt era albastru.

— Ești sigur că n-ai fost în marină? întrebă ea privind bucătăria de o curățenie impecabilă.

Marinarii sunt învățați să pună lucrurile la locurile lor bine stabilite, pentru că pe un vas nu există prea mult spațiu liber.

— Ce te așteptai să găsești, o cocină? râse el, încântat. Se adună un maldăr cam mare de rufe murdare uneori, dar în rest sunt destul de curat. Am pe cineva care vine la două săptămâni și face curățenia de bază, pentru că eu nu mă gândesc la unele lucruri, cum ar fi ștersul prafului. Hai să-ți arăt și restul casei.

Restul casei consta într-un grup sanitar lângă bucătărie, două dormitoare în partea din față a casei separate de o baie mare și dormitorul principal împreună cu baia în partea din spate a casei. Avea un pat imperial, exact așa cum bănuise. Și era strâns. Camera era curată, dar nu în perfectă ordine. O cămașă atâna pe spătarul unui scaun, iar pe măsuța de toaletă se afla o cană cu un rest de cafea.

— Uite unde o lăsasem, zise el luând cana. Am căutat-o prin toată casa azi-dimineață.

Îi plăcu faptul că nu se apucase să facă ordine, nu că ar fi fost foarte necesar. Nu trebuia să fie totul perfect și era bine că nu încerca să o impresioneze. Dar în mod pervers fu impresionată oricum de încrederea și siguranța lui de sine.

— Nu știi ce părere ai tu, zise el, dar mie mi-e foame. Hai să pregătim grătarul și să dăm drumul la fripturi.

Fileurile erau groase de cinci centimetri și atât de fragede, încât aproape că nu aveai nevoie de cuțit. În timp ce se făceau, Sarah puse doi cartofi la copt în cuptorul cu microunde, făcu salata și încălzi chiflele. În loc de vin el scoase o cană mare cu ceai de la gheață.

Nu puse nici muzică romantică și sentimentală, ci dădu drumul la televizor și îl lăsă să meargă pe canalul de știri Fox. Poate că nu încerca să o seducă – cel puțin nu părea că face ceva special în acest sens – dar ea oricum se simțea sedusă.

După masă spălară vasele și făcură ordine în bucătărie, lucrând repede și eficient împreună.

— Vreau să îți arăt și subsolul, îi spuse el. Cred că o să-ți placă.

Coborâra scările și Cahill aprinse plafonierele puternice. Observă ca prim lucru că pereții erau netencuiți, țevile nemascate de-a lungul zidului de cărămidă. Înțelese că tipul făcea antrenamente serioase aici.

În partea stângă era un set impresionant de greutăți libere și de o grindă atârna un sac de box. Mai era un aparat cu greutăți care se putea converti pentru mai multe tipuri de exerciții și o bandă de alergare.

Rămase în ușă în timp ce ea se îndreptă agale spre greutățile libere și își plimbă degetele peste metalul rece al bilelor, apoi examinează aparatul cu greutăți și banda computerizată de alergare. Cheltuia o mulțime de bani și de efort ca să se mențină în formă, deși putea să parieze că nu folosea banda de alergare decât pe vreme foarte urâtă. Un pic de ploaie nu putea ține în casă un astfel de om, ci doar un adevărat potop cu tunete și fulgere. Se întrebă în treacăt câți kilometri alerga zilnic, dar cel mai mult o interesa salteaua mare de exerciții care acoperea jumătate din podeaua subsolului. Nu putea exista decât o singură utilizare pentru o astfel de saltea.

Își dăduse seama că studiasse karate după lovitura de picior pe care i-o aplicase spărgătorului, dar nu mai pomenise niciodată despre asta și ea uitase să îl întrebe, cu toate că se întâmplaseră de atunci. Se întrebă de ce nici el nu mai adusesese vorba despre asta, știind că și ea studiasse karate. Nu putea fi din cauză că ar fi fost la un nivel inferior față de ea; Tom Cahill nu era un bărbat cu un ego fragil. Dimpotrivă.

— Faci exerciții de karate aici?

— Am studiat karate, judo, dim mak, silat. Dar ceea ce îți folosește într-adevăr în viața de toate zilele e o combinație de lupte greco-romane cu vechea bătaie de stradă.

Probabil că se pricepea foarte bine la bătăile de stradă, gândi ea și inima începu să îi bată mai repede. De ce naiba i se părea lucrul ăsta sexy? Dar totul la el era sexy, de la trupul zvelt și musculos până la acea imobilitate tulburătoare pe care o arbora cu atâta efect. Era ca și cum ar fi fost pândită de o pisică uriașă care se pregătea să sară dintr-o clipă în alta.

În timpul mesei se tachinaseră degajați, iar acum simțea atracția pulsând fierbinte în amândoi. Atmosfera era grea și încărcată prevestind dezlănțuirea unei furtuni – nu afară, ci aici înăuntru. Nu era naivă; știa exact ce fel de furtună se apropia și dacă voia să scape trebuia să plece acum.

— S-a făcut târziu, zise ea repede, luând-o spre ușă unde din păcate stătea el, și ar trebui să...

— Rămâi, zise el.

Rămâi. Cuvântul rostit pe ton coborât îi atinse pielea ca o catifea. Promisiunea din vocea lui, tentația conținută în acel singur cuvânt o

făcu să încremenească pe loc. Orice urmă de tachinare și frivolitate dispăruse.

Era sigură că sexul cu el avea să fie bun. Mai bun și decât înghețata. Răscolitor.

Se răsuci cu spatele la el. Privi fix sacul de box cu inima bătându-i ca un ciocan în piept și sângele alergându-i cu viteză prin vene, tremurând amețită și... excitată. Stomacul i se strânse involuntar, de parcă îl avea deja înăuntrul ei. Îl dorea cu o intensitate care îi întuneca judecata. Încercă disperată să se gândească la toate motivele pentru care o relație cu el nu era indicată, cu excepția uneia sexuale, dar, Dumnezeu mare, sexul... Atracția fizică dintre ei se intensificase mai mult decât își imaginase că e posibil, ca un câmp electric pe care îl simțea cu toți porii.

Nu avu curaj să se întoarcă, nu îndrăzni să se uite la el sau să îl lase să o privească. Avea să își dea seama dintr-o privire, dacă nu o făcuse deja, cât era de aproape de marginea abisului. Nu voia să îl lase să îi vadă dorința aprigă din ochi și nici ea nu voia să îi citească semnele excitării pe față și în mișcările trupului.

Rămâi... nu doar pentru o cafea sau conversație. Voia să rămână toată noaptea, în patul lui.

— Nu, zise ea și efortul de a rosti cuvântul o făcu aproape să plângă.

Îi simți mâna ușoară pe ceafă, apoi degetele urcând spre rădăcina părului. Nu îl auzise apropiindu-se și tresări puternic, în încercase să o ia în brațe, iar atingerea lui nu era decât o mângâiere ușoară. Ar fi putut să plece de lângă el dacă ar fi vrut. Problema era că nu voia, că îl dorea. Pielea sensibilă a gâtului o furnică sub atingerea mâinii lui aspre. Fără să vrea, își imagină cum ar fi să îi simtă mâinile dure pe restul corpului și spatele îi fu stăbătut de un fior.

O domina cu înălțimea lui, făcând-o să se simtă mică și fragilă. Capul îi ajungea până sub bărbia lui. Căldura de furnal a trupului lui o învălui din toate părțile. Era solid și probabil dominator, dar ea și-l putea imagina lăsând-o pe ea să impună ritmul...

— Rămâi, repetă el, ca și cum nu îi auzise refuzul.

Se agăță de ultima rămășiță de bun-simț.

— N-ar fi o mișcare înțeleaptă.

— La dracu' cu înțelepciunea!

Respirația lui fierbinte îi trecu prin părul de pe ceafă înfiorând-o din nou. Vocea lui coborâtă transforma cuvintele în arme, stabilind o intimitate și mai profundă între ei.

— O să fie atât de bine...

O mângâie pe gât, în locul unde respirația lui îi înfierbântase pielea.

— Dacă îți place încet, am să mă mișc încet. Dacă îți place tare și repede, exact asta am să-ți dau.

Buzele lui luară locul degetelor, apoi îi simți limba alunecându-i ușor pe piele și fiorul se transformă într-un tremur ce o zguduia din cap până în picioare.

— Cum vrei? murmură el. Încet... sau repede? Încet...

Îi coborî limba pe gât, pe umăr, apoi o mușcă ușor. Senzația fu electrică; vibră toată, gemu și capul îi căzu pe umărul lui, ca o margaretă prea grea pentru lujerul ei.

—... sau repede?

Îi cuprinse sânii în mâini, masându-i sfârcurile cu degetele mari. Îi simțea pe spate erecția ca de piatră. Picioarele i se înmuiaseră și își auzea respirația rapidă, aproape gâfâită.

— Ușor? îi șopti iar în ureche. Sau tare?

Tare. Dumnezeu, tare! Se întoarse și se dădu un pas înapoi rezemându-se cu mâinile de peretele din spate. O pândea ca un tigru răbdător: flămând, dar sigur că prada era a lui. Și așa era. Știau amândoi. Singurul lucru care rămânea de negociat era gradul de dificultate, iar mândria îi cerea să îi facă victoria cât mai greu de obținut.

— Am o regulă, zise ea.

Ochii lui deveniră atenți.

— Oare vreau să știu despre ce e vorba?

— Probabil că nu, dădu ea din umeri.

El își trecu o mână peste barba care începuse să îi crească.

— Spune.

Zâmbi sigură pe ea.

— Nu mă culc cu un bărbat pe care îl pot învinge în luptă. El o privi fix nevenindu-i să creadă.

— La dracu'! Vrei să mă lupt pentru asta?

— Nu m-aș exprima atât de dur, dar... da.

El respiră adânc.

— Sarah, nu cred că e o idee bună. Nu vreau să-ți fac vreun rău.

— N-ai să-mi faci, zise ea cu încredere.

Ochii lui începură să se îngusteze.

— Chiar atât de bună te crezi?

Îi aruncă un zâmbet sardonice peste umăr. Avea să fie învinsă, dar nu fără luptă.

— Sunt sigură că o să te dai peste cap să nu-mi faci nici un rău.

Începu să înțeleagă ce era în capul ei și nu îi plăcu deloc.

— Adică îți închipui că o să stau de lemn și o să te las să mă transformi în sac de box? Că o să te las să câștigi?

Ea respiră adânc.

— Dacă îmi rupi maxilarul sau mă faci knock-out, n-o să mai am nici un chef pentru ce ai tu în cap.

— Da, iar dacă te las să mă bați mă, n-o să mai fiu eu în stare de nimic.

Ea înălță delicat din umăr.

— Ce dilemă!

Cahill își trecu mâna din nou peste față.

— La naiba!

Nu rezistă să nu îl tachineze.

— Dar dacă ești destul de bun, cine știe...

O privi o clipă, apoi păru să ia o hotărâre și expresia feței i ne înăspri.

— Bine, dar uitate cum facem: lupte pe dezbrăcate.

Lupte pe dezbrăcate? Era diabolic.

— Nu e cinstit. N-am studiat luptele și ai vreo treizeci și cinci de kilograme mai mult decât mine.

— Mai degrabă vreo cincizeci.

Sarah înghiți greu. Asta însemna că era mai musculos decât crezuse.

— Haide, a fost ideea ta. Nu putem să stăm unul în fața altuia și să ne cărăm pumni, așa că asta e singura alternativă. Și în felul ăsta nu vei păți nimic. Accept și un handicap.

Dacă accepta un handicap, lupta avea să fie interesantă. Nu își făcea iluzii că avea șanse să câștige, dar cel puțin putea să îl stoarcă de puteri.

— De acord.

Își puse mâinile în șolduri și o privi atent.

— Uitate cum facem: eu trebuie să te pun cu umerii la pământ, dar tu nu trebuie decât să mă trănțești și poți folosi ce metodă vrei. Pierde cel care rămâne gol primul.

Simți că îi sare inima din piept. Ideea de a se lupta goală cu el o făcea să amețească.

— Și, continuă el, hotărâm acum ce intră în categoria îmbrăcăminte și pornim amândoi cu același număr de articole.

Ea dădu din cap aprobator.

— Corect.

O privi din cap până în picioare.

— Va trebui să îți scoți cerceii. Sunt cu șurub și pot să te rănească.

Își scoase cerceii de aur în tăcere și îi puse deoparte.

— Brățara ta se compensează cu ceasul meu, zise el și se uită la picioarele ei încălțate în sandale. Nu ai șosete, iar eu am.

— Hai să pornim amândoi desculți, spuse ea scoțându-și sandalele.

Își scoase și el bocancii și șosetele.

— Bun, câte articole de îmbrăcăminte ți-au mai rămas?

— Patru, fără brățară.

Pantaloni, bluză, bikini.

— Eu nu am decât trei.

— Pune-ți șosetele la loc și le considerăm un singur articol.

El își puse din nou șosetele și păși pe saltea.

— Asta înseamnă că lupta se va termina după cea de-a cincea culcare la pământ. Nu va dura mult.

Era sigur de victorie, îngâmfatul naibii! Știa și ea că va fi învinsă – conta pe asta – dar dacă se gândea că va câștiga așa ușor, subestima cam mult femeia din fața lui. Punctul ei tare era viteza și începu cu o mișcare fulgerătoare, ducându-și piciorul în spatele piciorului lui și trântindu-l în fund înainte să apuce să îi contracareze lovitura. Îi zâmbi și făcu un pas în spate.

— Șosetele, spuse ea.

Și le scoase în tăcere, le aruncă într-o parte și se ridică în picioare.

— Ești rapidă, remarcă el, pus acum în gardă.

— Așa spune și sensei-ul meu.

Cincisprezece minute mai târziu, Cahill zise:

— Ești ținută la pământ.

Respirând greu, se rostogoli într-o parte. Privirea i se plimbă peste sânii ei goi, zăbovind asupra sfârcurilor întărite.

— Suntem din nou la egalitate. Scoate-ți bikini.

Stomacul ei se strânse în anticipare. Gâfâind, încercând să își controleze respirația rapidă, ridică încheietura mâinii:

— Dar brățara?

— O păstrez pentru final.

Sarah se ridică în picioare clătinându-se. Făcuse apel la toată forța ei ca să îi reziste și probabil că el nu dăduse tot ce putea ca să nu o rănească. Confruntarea dura mai mult decât crezuse și nu știa cât avea să mai suporte frecuşul de trupul lui aproape gol. Se uită la el și își dădu seama că nici el nu mai putea suporta multă vreme. Ereția îi umfla partea din față a chiloților și pielea îi era acoperită cu broboane de transpirație. Felul în care își încleșta fălcile îi făcu stomacul să i se strângă de încântare.

Respiră de câteva ori, își împinse bikini în jos și îi lăsă să cadă în jurul gleznelor cu mișcări circulare ale soldurilor. El scoase un sunet înăbușit cu ochii ațintiți la triumghiul întunecat al părului ei pubian. Fără să își desprindă privirea, își lăsă și el chiloții să cadă pe podea și ieși din ei.

Fu rândul ei să își înăbușe un geamăt. Eliberat, penisul izbucni pulsând în afară, atât de mare că nu știu dacă să se bucure sau să se îngrijoreze. Uau! Se clătină pe picioare, dar își reveni imediat.

— Stai puțin, spuse ea cu vocea îngroșată. Nu i-am câștigat încă.

— Consideră că îi am încă pe mine, zise el și în următoarea clipă atacă.

Se trezi la pământ înainte să apuce să clipească, dar în ultima secundă reuși să se răsucească, evitând să fie ținută cu umerii la saltea. Greutatea lui o copleșea, ca de fiecare dată când o culcase la pământ. Îi aprecia eforturile de a nu îi face nici un rău, dar era neputincioasă în această poziție. Singura ei speranță era să rămână în picioare și să se eschiveze, dar o culcase deja la pământ.

Disperată, își înfipse un picior în saltea și împinse cu putere, căutând să se elibereze. Îi contracară imediat mișcarea alunecând în V-ul format de picioarele ei depărtate, astfel încât penisul fierbinte îi apăsă labiile. Asta îl făcu să încremenească și să scoată un sunet ca un mârâit. Împinse parcă din instinct și capătul gros începu să o penetreze.

O fracțiune de secundă, Sarah uită de toate și nu îi rămase decât dorința arzătoare de a se arcuri și de a-l primi înăuntru. În ultimul moment se răsuci cu frenezie îndepărtându-l și se rostogoli spre perete. El mârâi din nou, aproape arătându-și colții și fu din nou deasupra ei înainte să apuce să se ridice în picioare.

Greutatea trupului său o copleși, o sufocă, culcând-o la pământ. Îi simți mâinile pe umeri ținându-o pe saltea.

— Ești la pământ, anunță el răgușit și meciul se încheie.

Cahill se ridică în picioare gâfâind.

— Nu te mișca.

Sarah nu se mișcă. Era prea epuizată și prea înfierbântată ea să se miște, chiar dacă ar fi putut. Închise ochii respirând cu lăcomie și ascultând fâșâitul hainelor lui. Își ia un prezervativ, gândi ea și deschise gura să îi spună că nu era nevoie, dar era deja înapoi și îi ridica mâinile deasupra capului. Își simți încheieturile prinse de un metal rece, apoi auzi un clinchet.

Uimită, se uită la el. Cătușe? Dădu capul pe spate să se uite. Prinsese cătușele de o țevă înainte să i le pună pe mâini. Încercă să își miște mâinile. Nu le strânsese foarte tare, dar destul ca să nu-și poată trage mâinile.

— Chiar e nevoie de astea?

— Da.

Respiră adânc și își trecu mâna ușor peste sâni ei.

— În caz că îți vine pofta să mai încerci o luptă.

— Nu îți reneg victoria, Cahill. Își arcuri bustul spre mâna lui savurându-i atingerea pe sfârcuri.

— Iar eu nu risc.

Își coborî capul și o sărută. Fu un sărut de învingător, adânc și apăsător, dar știuse când îl provocase la luptă că îi va trezi toate instinctele de războinic-cuceritor. Se înmuie sub el așteptând, tremurând de dorință, ridicându-și coapsele instinctiv.

— Nu încă, gemu el. Sunt prea aproape. N-aș rezista nici zece secunde.

Nici eu, gândi ea, dar nu scoase o vorbă. Nu era fraieră; dacă voia să o ia încet, treaba lui.

Doamne, cât era de greu! Trupul îi era tare ca stânca și transpirat din cauza efortului. Își depărtă mai mult picioarele ca să îi ofere mai mult spațiu, apoi își înălță coapsele și bazinul în căutare. Ereția lui o atinse din nou și își roti bazinul instinctiv încercând să îl atragă înăuntru.

El scoase o înjurătură și se lăsă mai jos, îndepărtându-se de sursa ispitei.

— La naiba! Nu te lași, nu-i așa? mormăi. Am zis nu încă.

— Sadicule!

Nu mai avea astâmpăr; dorința o rodea ca o foame cumplită. Trupul ei începu să danseze sub al lui chemându-l cu coapsele îndepărtate și parfumul fierbinte al pielii.

— Masochist, vrei să spui.

O sărută pe gât coborând spre sâni, apoi îi prinse un sfârc în gură și supse tare. Un curent electric o străbătu de la sâni spre abdomen, arcuindu-i trupul din nou; îi strecură mâna sub coapse și o ținu nemișcată în timp ce trecea la celălalt sân.

Nu o trata cu blândețe. Apăsarea gurii lui o aducea în pragul durerii, în acel delicios prag dintre suferință și plăcere. În clipa când fu la un pas să treacă dincolo de acest prag, își desprinse buzele și alunecă mai jos, sărutând și mușcând ușor. Îi strecură limba în buric făcând-o să scoată un țipăt de uimire și înălțându-și iar coapsele. Doamne, avea să o aducă la orgasm doar sărutându-i buricul! Dar el plecă imediat și de acolo alunecând mai jos, în timp ce cu mâna liberă îi mângâia coapsele și abdomenul, apoi se lăsă să îi alunece între picioare.

Da... acolo... Asta aștepta. Se agită sub mâna lui, dar el și-o ținu acolo nemișcată, acoperind-o cu palma, lăsând-o să îi simtă dogoarea și puterea. Coapsele i se ridicară într-un fior de anticipare dureroasă. Voia să îi simtă degetele în ea, îi voia gura deasupra ei.

— Hai odată, șopti ea printre dinții încleștați. Te rog!

El scoase un hohot răgușit și își coborî capul spre interiorul coapsei ei. Îi simți răsuflarea ca o arsură pe piele. Îi simți degetul mare desfăcându-i labiile ca să o vadă în întregime. Gemu rostogolindu-și capul dintr-o parte în alta pe saltea în timp ce îi masa clitorisul cu

mişcări circulare de tachinare. În clipa când crezu că o să țipe de frustrare, își coborî gura și începu să își miște limba cu mișcări rapide coborându-și degetul mare și apăsându-l adânc înăuntru.

Îneebunită, prinse țeava din spatele ei și o strânse tare. Ajunse la orgasm și puncte colorate îi dansau în fața ochilor, iar întregul trup îi zvâcnea în sus. Își auzi propriile strigăte răgușite, dar parcă veneau de departe și parcă altcineva le-ar fi scos. Câteva clipe lungi și magice nu mai există nimic decât corpul ei și avalanșa de senzații, dar încet-încet contracțiile se atenuează. Îi înconjurase gâtul cu coapsele, care acum îi căzură fără vlagă.

El continua să o mângâie cu limba. La început, atingerile domoale fură alinătoare. Scoase murmure mici de plăcere în timp ce limba lui îi explora intrarea, dar pe măsură ce explorările și mângâierile limbii continuau, dulcea moleșeală începu să fie înlocuită de căldura și tensiunea cunoscute.

— Ce mai aștepți? găfâi ea răsucindu-se puțin.

— Vreau să fii pregătită.

Îi simți răsuflarea rece pe carnea supraîncălzită.

— Sunt pregătită!

Dorința revenise cu atâta viteză că rămăsese fără răsuflare.

— Nu încă, murmură el prinzându-i ușor clitorisul cu dinții și torturând-o cu mișcări agile ale limbii.

Gemu sub năvala plăcerilor, dar oricât de bine se simțea, voia mai mult. Îl voia înăuntru ei. Acum.

— Încă puțin, șopti mângâind-o din nou cu degetul mare.

Apoi buzele luară locul mâinii și o sărută adânc explorând cu limba, iar degetul mare coborî puțin și intră în ea cu o mișcare îndrăzneată și șocantă, care o făcu să vadă stele verzi. Ajunse din nou la orgasm cu trupul cuprins de convulsii, țipând și încercând să îl dea la o parte, pentru că plăcerea era aproape insuportabil de intensă. O ținu pe loc prelungind momentul, ținând-o pe culmile plăcerii.

Într-un târziu se prăbuși tremurând și cu urechile țiuindu-i, chinându-se să își recapete măcar o fărâmbă de control.

— La naiba! exclamă el dogit ridicându-se deasupra trupului ei inert. Nu mai pot să aștept până ești pregătită din nou.

Ei nu îi păsa. Nu mai avea putere pentru așa ceva și nu fu în stare nici măcar să deschidă ochii când se așeză între coapsele ei și își ghidă penisul spre intrarea umedă în ea, apoi începu să o penetreze.

Dumnezeule mare! Sarah își înfundă capul în saltea forțându-se să respire egal. Era destul de mare pentru ca penetrarea să nu fie ușoară; dacă nu ar fi fost complet relaxată și atât de udă după două orgasme, pătrunderea lui ar fi fost dureroasă. Dar astfel unirea lor fu perfectă, atât de perfectă că îi dădură lacrimile. Îl învălui strâns, iar el pătrunse adânc.

Împinse încă o dată și dintr-o dată atinse un punct din adâncul ei care, deși părea imposibil, îi aprinse din nou dorința. Nu ar fi crezut că mai poate ajunge la orgasm încă o dată, dar pe măsură ce mișcările lui se intensificau își dădu seama că se înșelase.

Îi desfăcu picioarele și mai mult și o penetră cu mișcări ca de ciocan, condus acum doar de propria lui dorință năvalnică. Fiecare atingere înăuntrul ei o aducea mai aproape și mai aproape de clipa în care tensiunea avea să devină prea intensă, arșița prea mare, iar terminațiile nervoase nu vor mai putea suporta. Împingea din ce în ce mai tare, vintrele li se uneau și se depărtau ritmic și aproape că ajunsese acolo... era atât de aproape... atât de...

El ajunsese la orgasm și trupul său puternic se arcui și se zbătu tremurând spasmodic. Strigăte răgușite îi izbucniră din gât în timp ce îi prinse strâns coapsele și o lipi de el. Apoi, încet, se prăbuși peste ea.

Un țipăt mic și sălbatic îi vibră în gât. Aproape... acolo. Voia ca el să se miște din nou, să îl simtă înăuntru adânc. Trase înnebunită de cătușe.

— Scoate-le! găfâi.

— Ce...

Nu ridică capul. Întreg trupul îi tremura după încordarea uriașă.

— Cătușele!

De abia putea vorbi; vocea îi era guturală. Se arcui căutând acea ultimă atingere care să o arunce spre cer. Era încă în erecție, încă în ea, dar îl voia mai adânc, avea nevoie de el mai adânc.

— Scoate-le!

— Dumnezeu! găfâi el. Lasă-mă un minut.

— Acum! țipă ea înnebunită de finalul până la care mai avea doar un milimetru.

Se luptă cu cătușele ca o nebună.

— Scoate-le!

— Bine, potolește-te!

O ținu pe loc în timp ce scoase cheia de sub marginea saltelei unde o ascunsese. Se întinse spre cătușe împingându-și penisul mai adânc și un fel de urlat izbucni printre buzele ei. Alarmat, temându-se că îi provocase durere, desfăcu repede cătușele și dădu să se retragă din ea.

Sarah îl prinse și îl înfășură cu picioarele ca într-o menghine împingându-l cât de adânc putea. Acolo, chiar acolo – ah! Își roti copsele și simți momentul culminant din ce în ce mai aproape... mai aproape... Țipă în mrejele unui orgasm mai intens decât celelalte, atât de intens că nu mai putea respira, creierul i se golise de orice gânduri și nu mai vedea nimic. Îl auzi scoțând un sunet neomenesc și începu să împingă tare, gemând, strângând-o cu putere în brațe și ajunsese și el din nou la orgasm.

Leșină sau adormi, nu era sigură care dintre ele. Își reveni încet simțind suflarea aerului rece pe pielea ei umedă, salteaua lipită de trupul ei gol și greutatea bărbatului prăbușit peste ea. Ritmul respirației lui revenise aproape de normal, ceea ce îi spusese că trecuseră cel puțin câteva minute. Simțea sub fundul gol umezeala lipicioasă a spermei lui care se prelinsese din ea.

Oare adormise? Reuși să ridice o mână și să îl atingă pe umăr. El se răsuci și își puse capul între gâtul și umărul ei.

— Dumnezeule, murmură cu vocea înăbușită. E prima oară când mi-am dat drumul de două ori cu aceeași erecție. Aproape că m-a omorât.

Era o chestie atât de tipic masculină, că zâmbi. Ar fi râs dacă ar fi avut putere, dar în realitate și ea era mai mult moartă decât vie.

Încet, fiecare mișcare cerând eforturi imense, el se rostogoli lângă ea. Se așază pe spate cu mâinile la ochi respirând adânc. După o clipă, scoase o înjurătură.

— Te rog, spune-mi că iei anticonceptionale!

— Iau anticonceptionale, repetă ea ascultătoare, ca un papagal.

El oftă adânc.

— Pe naiba!

De data asta chiar râse, deși cu hohote firave.

— Nu, serios, chiar iau anticonceptionale.

Ridică o mână și o privi cu un singur ochi.

— Serios?

— Da.

— Nu îți bați joc de mine, o biată epavă infirmă?

— Nu când e vorba de așa ceva.

— Slavă Domnului! exclamă el și dădu să se ridice, dar căzu imediat la loc. Mă ridic într-o clipă.

Bravo lui. Ea era sigură că nu aveau să o țină picioarele.

— Ești sigur că poți?

— Nu, recunosc el și închise ochii.

Capitolul 17

Cahill se prăbuși peste ea cu trupul tremurând în convulsiile orgasmului. Erau în patul lui, în dormitorul răcoros și cufundat în întuneric. Sarah nu avea idee cât era ceasul; ar fi putut să ridice capul și să se uite la ceasul electronic de pe noptieră, dar nu avea energia necesară. Și nici nu conta ora; nu conta decât faptul de-acum sigur, că era în bucluc până la gât.

Nu putea spune că nu știuse ce face. Se aruncase cu capul înainte și ochii larg deschiși, conștientă că era deja mult prea vulnerabilă în ceea ce îl privea, la un pas de a se îndrăgosti și știind că dacă se culca cu el devenea și mai vulnerabilă. Știuse, dar o făcuse oricum. Și nu era vorba

numai de sex, deși cuvântul care descria cel mai bine actul sexual dintre ei era prea: prea fierbinte, prea sălbatic, prea intens. Însă nu era doar sex, ci mai degrabă împerechere... cel puțin în ceea ce o privea. Și exact asta era problema.

Nu voise să se îndrăgostească de el. Crezuse – sperase – că nu se va implica sufletește. Eșuase jalnic, sau poate spectaculos, pentru că nu fusese pregătită pentru faptul de necontestat că el era perechea ei din toate punctele de vedere. Nu doar fizic, ci și afectiv și chiar la nivelul personalității erau egali. Era posibil să nu mai găsească niciodată un bărbat cu care să se potrivească așa de bine, iar dacă relația lor nu avea să meargă știa că va suferi multă, multă vreme.

Ținea încă brațele în jurul gâtului lui și cu picioarele îi încolăcise strâns spatele. De când veniseră sus și se prăbușiseră pe pat, iar asta fusese cu ore în urmă, nu credea că trecuseră mai mult de cinci minute fără să se atingă. Stătuseră cuibăriți unul în brațele celuilalt, se mângâiaseră și se sărutaseră, ațipiseră cu brațele și picioarele încolăcite și făcuseră dragoste cu o foame sălbatică. Nu era numai urmarea abstenenței sexuale, deși pentru ea trecuse mult timp; și nici nu era numai fascinația de început a unei prime iubiri. Era altceva, mult mai mult decât atât.

În timp ce se odihneau, bățile inimilor li se potoliră și căpătară același ritm. Cahill o sărută pe gât, apoi se rostogoli încet într-o parte.

— Doamne, ce foame îmi e!

Cu asta reuși să îi spulbere gândurile negre și să o facă să izbucnească în râs.

— Ar trebui să spui ceva romantic, Cahill. Măcar: „Ai fost minunată, iubito”.

El căscă și se întinse.

— Am înțeles asta cam după a patra oară.

Întinse mâna și aprinse veioza, se propti într-un cot și o privi cu ochi somnoroși și plini de satisfacție.

— Dacă ascuți atent, cred că o să auzi și tu cum te strigă un baton cu ciocolată.

— Un baton cu ciocolată? De ce n-ai zis așa de la început?

Coborî din pat și o luă spre baie.

— Ne vedem în bucătărie.

— Îți plac calde sau reci? o întrebă punându-și o pereche de pantaloni scurți negri.

— Cleioase.

— Deci calde.

Când intră în bucătărie, el turna lapte în două pahare. Cuptorul cu microunde dădu un clinchet și el scoase dinăuntru un platou plin cu batoane de ciocolată.

— Ți-am luat un tricou, spuse ea așezându-se. Sper că nu te deranjează.

Tricoul îi venea până la jumătatea coapsei acoperindu-i părțile cele mai importante. El o privi.

— Arată mai bine pe tine decât pe mine.

Se așează în fața ei și puse platoul la mijloc.

— Dă-i drumul.

Îl ascultă. Batoanele erau calde și pufoase, cu ciocolata topită doar cât să devină cleioasă, exact cum îi plăceau.

— Cât e ceasul? îl întrebă după ce mâncase jumătate din al doilea baton.

— Aproape patru.

Ea gemu.

— Se face ziuă curând și nu am dormit deloc. Sau aproape deloc.

— Ce contează? E sâmbătă. Putem să dormim cât vrem.

— Nu, nu pot. Trebuie să mă duc acasă.

— De ce?

Ea privi fix firimiturile care se desprinseseră din baton după ce mai mușcă o dată din el.

— Adică în afară de faptul că acolo se află anticoncepționalele mele?

O privi peste buza paharului în timp ce lua o înghițitură zdravănă de lapte.

— Da, răspunse el încet. În afară de asta. Nu că pastilele n-ar fi importante.

— Știi vorba aia: dacă uiți să iei una, ești proastă. Dacă uiți să iei două, ești mămică.

Respiră adânc. Merita să îi vorbească deschis.

— Trebuie să îmi revin.

— Din ce să îți revii?

— Din toate astea. Tu. Sexul. Toate astea sunt... sunt...

— ... niște chestii al naibii de intense, îi completă el propoziția. Și pentru mine la fel. Deci ce te face să fugi?

— Nu fug, mă retrag doar puțin.

Își plimbă degetul peste marginea paharului apoi ridică ochii spre el și îl văzu observând-o cu ochii lui de polițist și obrajii întunecați de barba nebărbierită de ieri.

— Cred că toate astea sunt mai intense pentru mine decât pentru tine și implică riscuri mari.

— Nu ești singură în asta, Sarah. Nu poți discuta despre intensitatea sentimentelor ca și cum ai compara termometrele.

— Ba pot, dacă al meu înregistrează mai mult.

— N-ai cum să fii sigură de asta.

Ea clipi privindul cum continuă să își mănânce batonul.

— Ce vrei să spui?

— A venit momentul confesiunilor? întrebă Cahill masându-și ceafa. La naiba, nu mă pricep la discuțiile astea, mai ales la ora patru dimineața. Bine, uite cum stă treaba: nu știu exact ce este între noi, dar știu că este ceva. Și mai știu că nu vreau să pleci. Te doresc cum n-am mai dorit pe nimeni și mi-am dat seama că nu ești genul de femeie care se joacă. Nici pentru mine nu e un joc. Ai două opțiuni: te retragi pentru că ți-e frică să îți asumi riscuri, sau rămâi și vedem ce se întâmplă.

Îl privi fix simțind cum o cuprinde un val de fericire, ca o floare care își desface petalele. Se așteptase să dea înapoi când îi mărturisise implicarea ei afectivă. Nu rostise cuvântul cu „D”, dar era ca și cum o făcuse; implicația fusese clară. Oricum, situația nu se schimbase prea mult – nici el nu rostise cuvântul cu „D”. Dar nici nu căpătase expresia aceea speriată pe care o au bărbații când o femeie începe să se agațe și când nu-și mai doresc altceva decât să o șteargă cât mai repede.

Cahill se arsesse rău în trecut; ea, pe de altă parte, reușise să evite leziunile grave și poate de aceea se temea atât de tare să nu sufere. Dar dacă el era dispus să își asume riscurile, însemna că și ea putea.

— Bine, zise ea calmă. Deci ce facem acum?

— Eu aș zice să ne terminăm laptele și batoanele și să mergem la culcare.

— Și după aceea?

O privi ușor exasperat.

— Ai de gând să notezi totul în vreo agendă sau ce?

— Organizarea e punctul meu forte. Fă-mi pe plac.

— Bine. Știu că ai o carieră. Și eu la fel. Vor fi unele zile în care eu nu voi avea prea mult timp liber și altele în care tu nu vei avea. Dacă nu cumva ești dispusă să te muți cu mine... Nu? întrebă când o văzu clătinând din cap. Așa mă gândeam și eu. Nu încă, oricum. Atunci vom continua să ne vedem când avem timp liber, cum am făcut și săptămâna asta. Probabil că nu vom ajunge prea des la bowling cosmic...

— Dar mi-a plăcut așa de mult, murmură ea, făcându-l să zâmbească apreciativ.

—... dar îți promit că îmi voi da toată silința să te distrez. Ce părere ai?

— Hmm, nu știu. La ce te-ai gândit?

— Păi, pentru început mă gândeam să facem sex până nu mai putem să ne mișcăm. Iar după ce ne revenim, facem iar sex până nu mai putem să ne mișcăm.

— Exact ce îmi place mie, îl asigură ea. Varietatea.

El puse platoul cu batoane pe bufet și paharele goale de lapte în chiuvetă.

— Dacă îți place varietatea, spuse el și o trase în picioare, ce zici de masă?

Inima începu să îi bată cu putere când îi văzu expresia feței și ochii cu pleoapele grele privind-o concentrat, ceea ce însemna că se excitase.

— E o masă foarte drăguță.

— Mă bucur că-ți place, zise el și o ridică pe masă.

Petrecură week-end-ul împreună. Ea insistă să treacă și pe acasă ca să mai lucreze puțin la împachetat și la inventar, iar el veni să o ajute. Nefiind casa ei, nu consideră potrivit să îl invite să rămână peste noapte, așa că își luă câteva haine și câteva cosmetice și se întoarseră la el acasă unde petrecură restul zilei în pat. Spre încântarea ei, duminică lucrurile decurseră la fel ca sâmbătă. Lăsă toate grijile deoparte și permise naturii să își urmeze cursul. Ce altceva putea să facă, decât să dea bir cu fugiții? Prudența era o trăsătură a caracterului ei, dar fuga nu.

Luni se întoarse acasă dimineața devreme și se puse pe treabă hotărâtă. Barbara o sună la ora zece întrerupând-o din împachetatul unei grămezi de prosoape care ar fi ajuns pentru o mică armată.

— Am vorbit cu un agent imobiliar, o anunță Barbara. O să treacă pe acolo astăzi să pună afișul „De vânzare”, așa că nu te speria dacă vezi pe cineva prin curte. M-au sunat o mulțime de cunoștințe care cunosc persoane interesate să cumpere o casă în Mountain Brook, așa că s-ar putea să se vândă repede.

— Așa cred și eu, replică Sarah, gândindu-se că probabil nu va rămâne aici o lună întreagă.

— Vin în week-end-ul ăsta să te ajut să împachetezi hainele tatei și lucrurile lui personale, spuse ea și vocea îi tremură puțin. Mi-e greu să mă gândesc la asta, dar trebuie făcut. Încă nu mă pot obișnui cu ideea și poate... poate că strângerea lucrurilor lui mă va ajuta.

— Vrei să vin să te iau de la aeroport?

— Nu, o să închiriez o mașină, nu e cazul să te deranjez. Poți să-mi reții o cameră la Wynfrey? Nu cred că pot să stau în casă.

— Sigur. Vrei un apartament?

— O cameră e de ajuns, fiindcă vin singură. Mai e ceva, Sarah, știi cât de mult durează procedeu de autentificare a unui testament. Am vorbit cu Randall și cu Jon și suntem cu toții de acord. Dacă ai nevoie de banii pe care ți i-a lăsat tata, putem să ți-i dăm acum de la noi și îi oprim după aceea din moștenire când se va reglementa totul.

— Nu, nu e nevoie, zise Sarah șocată. Nu am nevoie de bani și nu vreau să...

— Nu te împotrivi, spuse Barbara cu fermitate. Tata ți-a lăsat banii și trebuie să-i primești.

Lui Sarah nu îi mai rămase mare lucru de spus.

— Mulțumesc, dar te asigur că nu am nevoie stringentă de acești bani.

— Bine, dar dacă te răzgândești, spune-mi neapărat. Apropo, ți-am făcut o scrisoare de recomandare. Am s-o aduc cu mine, așa că amintește-mi să ți-o dau. Ai fost minunată; nu știu ce ne-am fi făcut fără tine.

— Mi-a făcut plăcere, zise Sarah cu tristețe, pentru că fusese într-adevăr o plăcere să lucreze pentru judecător și pentru familia lui.

Primi prin poștă încă o ofertă de serviciu în ziua aceea. O citi și o puse împreună cu celelalte. Aceasta nu îi cerea să înceapă imediat, așa că era o posibilitate. Își puse în gând să sune mai târziu și să facă o programare pentru un interviu.

Spre uimirea ei, fiecare zi îi aduse câte o ofertă de serviciu prin poștă și încă alte câteva prin telefon. Pe acestea le elimină imediat, preferând abordarea mai formală. Dar numărul ofertelor o ului; salariul pe care îl cerea era destul de mare, așa că nu se așteptase la o asemenea abundență.

— Reportajul acela e de vină, zise Cahill când îi povesti joi seară. Se uitau la televizor stând într-un fotoliu mare, el ținând-o în brațe. Era fericită că se uitau la televizor împreună, fiind prima noapte când nu se duceau direct în pat după cină.

— Ești un fel de celebritate, așa că sunt oameni care vor să te angajeze indiferent dacă au nevoie de tine sau nu.

— Nu îmi doresc o astfel de slujbă – să fiu doar un simbol pentru statutul social al cuiva. Judecătorul Roberts avea într-adevăr nevoie de cineva care să îi organizeze și să îi conducă gospodăria. Era în vârstă, locuia singur, avea unele probleme de sănătate și nu mai putea face față tuturor detaliilor.

— În plus, avea nevoie de tine ca bodyguard.

Sarah amuți, pentru că nu făcuse nimic pentru el în calitate de bodyguard. Când avusese cea mai mare nevoie de ea, nu fusese acolo.

— Hei, zise Cahill încet. N-a fost vina ta. N-ai fi putut împiedica nimic. Nu aveai cum să fii suspicioasă în privința criminalului, pentru că judecătorul îl cunoștea și l-a invitat în casă. Ai fi rămas cu ei în cameră în timp ce stăteau de vorbă?

— Nu, bineînțeles că nu.

— Atunci, cum ai fi putut împiedica crima? Individul a folosit probabil un amortizor, așa că nu ai fi auzit împușcătura.

— Dar l-aș fi putut identifica...

Se opri brusc căzându-i fisa.

— M-ar fi omorât și pe mine.

Cahill o strânse mai tare.

— Obligatoriu. I-ai fi știut numele și cum arată. Slavă Domnului că te-ai dus la film!

O sărută pe frunte, apoi îi dădu capul pe spate și o sărută pe gură, prelungind atât de mult sărutul încât se gândi că nu se vor mai uita mult la televizor.

— Când ai zis că vine doamna Pearson? o întrebă ridicând capul.

— Măine seară.

— Asta înseamnă că nu poți dormi aici?

— Nu pot, zise ea cu regret.

— Atunci de ce mai pierdem timpul?

Mai târziu, după ce stinseseră lumina și stăteau întinși unul lângă altul moleșiți, îi spuse:

— Ai ceva împotriva să îi verific pe cei care ți-au trimis oferte de angajare?

— De ce? întrebă ea uimită, ridicându-și capul. Crezi e ceva în neregulă?

Ea nu vedea ce ar putea fi.

— Nu, nimic deosebit. E doar o măsură de precauție. Te rog.

— Bine, dacă ții neapărat.

— Țin neapărat, spuse el hotărât.

Capitolul 18

— Dăm o mulțime de recepții.

Merilyn Lankford sorbi din ceașca de cafea din porțelan fin. Diamantul galben uriaș de pe deget sclipi prinzând o rază de soare.

— Și călătorim, așa că avem nevoie de cineva să aibă grijii de casă cât suntem plecați.

Zâmbi dintr-o dată și ochii îi străluciră.

— Îi spun tot timpul lui Sonny că am nevoie de o nevastă.

Domnișoară Stevens, vrei să te măriți cu mine?

Sarah izbucni în râs. Doamna Lankford era minionă, plină de energie, cu păr negru în care se amestecau șuvițe vopsite artistic ca să îi acopere firele albe, ochi verzi ce invitau lumea întreagă să râdă împreună cu ea și un program nonstop. Avea două fete, cea mai mare căsătorită și cealaltă în ultimii ani de colegiu. Lucra în domeniul afacerilor imobiliare, se ocupa de diverse acțiuni caritabile, iar soțul ei conducea două firme înfloritoare al căror succes depindea de relații și legături pentru a-și realiza programul de vânzări, și de aici numeroasele recepții, judecătorul Roberts își moștenise averea; familia Lankford era proaspăt îmbogățită și se bucura de fiecare bănuț.

Cu doi ani în urmă își construiseră o vilă cam întortocheată și ostentativă în stil spaniol, cu firide și culoare peste tot, alcovuri arcuite, curte din cărămidă cu o fântână arteziană în centru și tot ce le mai trecuse prin cap. Piscina avea dimensiuni olimpice. Domnul Lankford

avea ceea ce el numea camera de media, înșesată cu tot ce exista în domeniul electronicilor, de la computer la combină stereo, televizor cu ecran mare – fără de care se pare că nici un bărbat nu se simte împlinit, aparat de proiecție cu ecran și sistem audio-stereo, plus zece fotolii tapițate luxos în catifea. Soții Lankford aveau fiecare baie proprie îmbrăcată în marmură, și dulapuri cât casa, zece băi, opt dormitoare și bani de nu știau ce să mai facă cu ei.

Întregul ansamblu era atât de exagerat, că lui Sarah îi veni să râdă. Era, de asemenea, evident că lui Marilyn îi plăcea totul la noua ei casă. Știa că e ostentativă, dar nu îi păsa. Își dorise cada îngropată din marmură, și-o putea permite, așa că și-o comandase și gata.

Lui Sarah îi plăcură soții Lankford, în special Marilyn. Din punctul ei de vedere, era un aranjament bun; i se oferea locuință: separată – un bungalow în stil spaniol complet mobilat, amplasat în spatele piscinei și ascuns pe jumătate de un perete de iedera. Marilyn cheltuisese probabil o avere să aducă iedera matură, dar efectul era minunat.

Însă cel mai important lucru, gândi Sarah, era că Marilyn avea într-adevăr nevoie de ea. Simțise că ceilalți potențiali angajatori o voiau mai mult ca pe un trofeu sau un simbol al statutului lor social. Promise chiar o a doua ofertă din partea bărbatului care încercase să o angajeze după ce o văzuse în reportajul de la televizor. Oamenii ca aceștia nu aveau cu adevărat nevoie de ea. Pentru Sarah, atitudinea conta mult în luarea unei decizii.

Întregul proces devenise puțin ciudat. Ea ar fi trebuit să fie cea interviuată, nu invers, însă avea din ce în ce mai des sentimentul că oamenii aproape că dădeau audiții pentru ea. Instruirea ei nu o învățase cum să se descurce în astfel de cazuri, așa că se prefăcea că nu observă. Indiferent de postul pe care avea să îl accepte, după o vreme lucrurile urmau să se așeze și angajatorul avea să se obișnuiască să o trateze așa cum trebuia.

Soții Lankford erau a patra familie la care fusese pentru interviu și avea impresia că și ultima. Vânzarea casei judecătorului mersese mai repede decât anticipase familia; la numai o săptămână după scoaterea casei la vânzare, agentul imobiliar promise o ofertă serioasă și cumpărătorii voiau să încheie imediat contractul de vânzare-cumpărare. La instrucțiunile Barbarei, Sarah angajase personal suplimentar care să ajute la împachetat și mutare. Casa era aproape goală; nu mai rămăseseră decât lucrurile din apartamentul ei.

Mobila nu îi aparținea, nici vesela și celelalte ustensile de bucătărie. Avea câteva rânduri de lenjerie de pat, pentru că prefera cearșafurile de mătase, dar în cea mai mare parte nu avea de mutat decât lucrurile ei personale – haine, obiecte de toaletă, cărți, combină muzicală și colecția de casete și CD-uri. Cahill îi spusese că nu trebuia

să se grăbească să accepte un nou post și că mai bine se muta cu el ca să poată căuta pe îndelete, dar ei nu i se părea potrivit să procedeze astfel. Voia să aibă independență, oricât timp ar fi petrecut la el acasă.

După ce discută cu Marilyn despre salariu, îndatoriri, avantaje și zile libere, Marilyn îi aruncă un zâmbet strălucitor.

— Deci când poți să începi?

Sarah luă o hotărâre pe loc.

— În două zile. Dacă nu te deranjează, am să-mi aduc lucrurile în bungalowu mâine. Va trebui să am o discuție cu tine și cu domnul Lankford ca să trecem în revistă programul și nevoile voastre și, dacă e posibil, mi-ar trebui o schiță a casei.

— Schița casei? O să-ți dau o copie a planului. Ne-au mai rămas vreo zece sau cincisprezece copii, zise Marilyn veselă. Deși e construită de noi, uneori tot mai trebuie să mă întorc și să mă uit pe fereastră ca să văd unde mă aflu.

— Trebuie să fie distractiv, zise Sarah zâmbind.

— Mai distractiv decât îți poți imagina. Construcția casei a fost o adevărată aventură. L-am înnebunit pe arhitect, pentru că veneam cu idei noi în fiecare zi, dar i-am dat prime peste prime, așa că până la urmă a fost mulțumit. Ne-am gândit că e singura casă pe care o vom construi vreodată – numai dacă, Doamne ferește, nu arde până în temelii sau ceva de genul ăsta – așa că ne-am dat toată silința. În prima noapte în care am dormit aici, ne-am jucat de-a v-ați ascunselea ca doi copii. De-abia aștept să am nepoți ca să mă joc cu ei, fiindcă există o mulțime de ascunzători grozave.

Brusc, își dădu o palmă peste frunte.

— Ce naiba tot vorbesc? Sunt prea tânără ca să devin bunică! Nu știu ce se întâmplă cu mine. De vreun an și ceva îmi tot scapă comentarii de genul ăsta. Crezi că am nevoie de estrogen sau de altceva?

Sarah râse.

— Sau de nepoți.

— Bethany, fata mea mai mare, are numai douăzeci și patru de ani. E prea tânără ca să aibă copii și sper să mai aștepte câțiva ani. Însă eu am avut-o pe ea la douăzeci de ani și nu mi s-a părul că eram prea tânără.

— Niciodată nu ni se pare, murmură Sarah.

Căzură de acord asupra unui contract foarte simplu, după care Marilyn îi dădu cheile de la bungalow și de la casă, codurile de securitate de la intrare și ale sistemului de alarmă și o copie a planului casei – un sul imens de cel puțin treizeci de pagini cântărind vreo două kilograme. Un pic năucită de viteza cu care se mișca Marilyn, Sarah se întoarse acasă și o sună pe Barbara să o anunțe că terminase cu strânsul și

împachetatul și că, dacă nu intervenea nimic neprevăzut, avea să se mute a doua zi, lăsând casa liberă pentru noii proprietari.

— Unde voi putea să te găsesc? o întrebă Barbara. Nu vreau să pierdem legătura, Sarah. Aproape trei ani ai făcut parte din familia noastră și vreau să știu unde ești și cum se pot contacta.

— Mi-am găsit un post la soții Sonny și Marilyn Lankford, pe Brookwood.

— Aha, zise Barbara. Proaspăt îmbogățiți.

Amplasamentul vorbește de la sine.

— Foarte proaspăt îmbogățiți și bucurându-se din plin de bani.

— Atunci Dumnezeu să îi binecuvânteze. Ai numărul lor la îndemână?

— Voi avea propriul meu număr. Ți-l dau chiar acum.

Îl memorase deja, așa că îl turui imediat.

— Mai ai încă numărul meu de mobil, nu?

— Da, în agenda telefonică. O să sun la bancă să îți transfere salariul în cont mâine. Să ai grijă de tine, da?

— Da. Și tu la fel.

Sarah închise și se uită o clipă în jur prin cele două camere confortabile care fuseseră casa ei, apoi lăsă deoparte tristețea și nostalgia și începu să își strângă cărțile. În timp ce le împacheta, o sună pe mama sa și îi dădu toate amănuntele legate de noua ei slujbă, inclusiv numărul de telefon și adresa. Tatăl ei era bine, Jennifer avea impresia că este însărcinată – mare surpriză, doar se străduia de câtă vreme, o lună? – iar Daniel se întorsese la baza din Kentucky. Cu toții erau bine și se știa unde se află.

Își continuă treaba gândindu-se deja la ceea ce văzuse în casa soților Lankford și la metodele de a curăța sutele de ferestre de stratul gros de umă. Curățenia în sine era treaba menajerei sau a firmei de curățenie, însă ea trebuia să supravegheze totul. Casa era de două ori mai mare decât a judecătorului, ceea ce însemna că existau mai multe responsabilități.

Soneriele telefonului mobil o făcu să tresară. Îl scoase repede din geantă.

— Alo?

— Te-am sunat să văd la ce oră vii acasă, zise Cahill pe un ton lejer și relaxat.

Sarah se uită la ceas și se strâmbă. Nu își dăduse seama cum trecuse timpul; se făcuse aproape șapte.

— Scuză-mă. Îmi strângeam lucrurile și nu m-am uitat la ceas. Ești acasă?

— În drum spre casă. Am întârziat și eu. Vrei să ne întâlnim undeva să luăm cina?

Ea își privi hainele; blugii în care se schimbase înainte să se apuce de împachetat erau pătați și prăfuiți.

— Sunt prea murdară ca să ies în oraș. Vrei să cumpăr ceva în drum spre casă?

— Mă ocup eu de asta. Ce zici de un platou de la Jimmie's?

Jimmie 's era un restaurant de familie unde se serveau platouri cu friptură și garnitură din trei tipuri de legume la prețul de cinci dolari și nouăzeci și cinci de cenți, sau mâncare din patru feluri de legume la prețul de patru dolari și optzeci și cinci de cenți, plus chiflă sau pâine din făină de mălai. Meniul săptămânal nu varia niciodată. Astăzi era marți – ziua de ruladă cu carne la Jimmie's.

— De acord. Doar legume pentru mine și pâine din mălai. Știi ce legume îmi plac.

Sigur că știa, doar fuseseră acolo de vreo șapte ori în ultimele două săptămâni.

— Cât mai stai?

— Termin acum. Oricum sunt aproape gata.

— Atunci ne vedem într-o jumătate de oră. Dacă ajungi înaintea mea, lasă-ți bagajele în mașină și le aduc eu în casă când vin.

Închise, iar Sarah se strâmbă spre telefon.

— L anaiba! mormăi ea.

Cahill credea că se muta cu el, deși de fiecare dată când pomenise de asta ea nu fusese de acord.

Poate că era demodată sau chiar fraieră, dar nu agrea ideea de a locui cu el. Una era să rămână la el peste noapte – și de fapt rămăsese la el aproape în fiecare noapte de când deveniseră amanți. Dar ca să se mute cu un bărbat trebuia să fie căsătorită sau cel puțin logodită cu el. Cahill îi ceruse o mulțime de lucruri, dar de căsătorie nu pomenise. Până când avea să o facă...

Până când avea să o facă? Tresări puternic. Își dorea să se mărite cu el? Uitase de pericolele de a se implica într-o relație serioasă cu un bărbat care trecuse printr-un divorț urât nu cu multă vreme în urmă? Era atât de îndrăgostită de el încât se gândea deja să își petreacă tot restul vieții împreună?

La naiba, se părea că da. Prostia ei era întrecută numai de optimismul de care dădea dovadă. Închise ochii, amuzată și disperată în același timp. Omul cât trăiește, speră. Nu îi rămânea decât să joace cartea pe care o trăsese și să aștepte să vadă ce avea să se mai întâmple.

Puse în mașină câteva dintre cutiile cu lucruri, se spală pe mâini și încuie casa, verificând ca de obicei ușile și ferestrele și având grijă să conecteze alarma. Nu mai trebuia să facă toate acestea decât o singură dată, după care avea să se concentreze exclusiv asupra soților Lankford, asupra confortului și rutinei lor.

Probabil că era aglomerație la Jimmie's, întrucât Cahill nu ajunsese acasă. Descuie cu cheia pe care i-o dăduse el și se duse direct la duș. Apoi se înfășură în halatul din velur pe care și-l lăsase acolo. Când ieși din dormitor, auzi ușa din spate deschizându-se.

— Iubito, am ajuns! strigă el, făcând-o să zâmbească în timp ce se îndrepta spre bucătărie.

— Și eu. De ce ai întârziat atât?

— O femeie și-a dus copilul de trei ani la pediatru, iar doctorul a observat că puștiul era plin de vânățai. Maică-sa pretinde că a căzut pe scări, dar doctorul nu a fost convins și ne-a anunțat pe noi. Am făcut câteva investigații și am constatat că nu au scări. Nenorociții! Pe lângă asta, mai avem de revizuit și câteva cazuri mai vechi.

Însemnând de fapt că încă mai cerneau probele luate din casa judecătorului, încercând să găsească vreun detaliu care le scăpase. Cazul era deja vechi și se învechea cu fiecare minut care trecea, dar ei încă se străduiau. Arăta obosit, dar cum să nu fii când ai de-a face cu oameni care maltratează copii de trei ani?

— Am mai fost la un interviu azi, îi spuse în timp ce se așezau la masă. Sonny și Marilyn Lankford, pe Brookwood; au o vilă mare în stil spaniol.

— Da, știu unde e. Cum a mers?

— Am acceptat postul.

El se opri în timp ce se pregătea să bage ceva în gură și îi aruncă o privire ascuțită.

— Același aranjament ca la judecător? Locuiești la ei?

— Da, am un bungalow separat. Week-end-urile sunt libere, cu excepția cazurilor când au o petrecere, iar atunci îmi iau liber în timpul săptămânii.

— Când începi?

Își luase expresia și vocea de polițist, rece și detașată. Se așteptase să se mute cu el și nu îi convenea că lucrurile nu ieșeau cum sperase el.

— Poimâine.

— Deci noaptea de mâine e ultima pe care o petreci aici.

Pofta de mâncare o părăsea rapid.

— De mâine nu voi mai petrece toate nopțile cu tine. Dacă va fi sau nu ultima depinde de tine.

— Adică?

— Adică am o slujbă și intenționez să mi-o fac bine. Dar când sunt liberă și dacă mă dorești, voi fi aici.

— Da, spuse el încet, te doresc.

— Dar ești furios că am acceptat postul.

— Nu, știam că trebuie să îți găsești un alt serviciu. Ceea ce nu îmi place e că nu vei mai fi aici. Sunt două lucruri diferite.

— M-am simțit extraordinar aici cu tine, Cahill. Dar am știut amândoi că e ceva provizoriu. Mă refer la nopțile noastre împreună.

— Bine, bine, zise el frustrat. O să ne descurcăm noi. Doar că nu-mi place. Oricum, vreau să îi verific pe oamenii ăștia înainte să te instalezi acolo. Așa am stabilit, ții mine, nu?

— Nu cred că Marilyn Lankford e teroristă sau spală bani pentru mafie, zise ea ușurată că nu încerca să o convingă să renunțe la post.

— Nu se știe niciodată. Oamenii pot ascunde tot felul de secrete murdare. Pentru liniștea mea, da?

Își scoase agenda din buzunarul hainei agățată pe spătarul scaunului.

— Mai spune-mi o dată numele lor complet și adresa.

I le spuse din nou oftând.

— Sonny e numele lui adevărat? Nu e o poreclă?

— Așa cred.

— O să aflu eu. Mă interesează tot, chiar și amenzile de circulație pe care le-au primit.

Își puse agenda la loc în buzunar și continuă să mănânce.

O deviere de la atmosfera de familie nu era de ajuns să îi alunge pofta de mâncare, observă ea amuzată începând și ea să mănânce.

Inevitabil, gândurile i se întoarseră la judecător; analogia era logică, dat fiind că uciderea lui era motivul pentru care Cahill ținea neapărat să îi verifice pe soții Lankford. Măine o să se împlinească patru săptămâni de la crimă; toate miercurile erau aniversări triste. Nu știa dacă avea să mai existe vreo zi de miercuri în viața ei în care să nu retrăiască cele întâmplare.

— N-a apărut nimic nou, nu-i așa? întrebă ea, deși era sigură că dacă ar fi apărut ceva i-ar fi spus.

Sau poate că nu i-ar fi spus; era un om destul de secretos.

— Nu, n-a apărut nimic. Dar nu ne dăm bătăuți. Trebuie să fi existat un mobil și mai devreme sau mai târziu îl vom afla. Cineva va vorbi până la urmă. Sau cineva se va supăra și ne va suna să ne spună ce știe. Încă mai arătăm poza în jur încercând să zgâlțâim memoria oamenilor. O să aflăm ce s-a întâmplat. Mai devreme sau mai târziu vom afla.

Capitolul 18

Nu îi veni să creadă când află și bineînțeles că află imediat; Mountain Brook e un oraș mic, în care toată lumea cunoaște pe luată lumea și toți vorbesc între ei. Începuse să lucreze pentru acea familie de parveniți, Lankford, care își construiseră casa aceea înfiorătoare ce stătea mărturie parvenirii lor. Primise o scrisoare de la ea anunțându-l politicos că acceptase o altă ofertă dar aflase vestea înainte să ajungă scrisoarea ei.

Ținea scrisoarea în mână privindu-i fix semnătura fermă. O citise de vreo douăzeci de ori de când o primise, dar mesajul rămânea același. I se părea că hârtia e impregnată cu mirosul ei discret și proaspăt, care îl lovea ca un cuțit, pentru că ar fi trebuit să fie aici. Ar fi trebuit să fie cu el. Cu fiecare zi, durerea absenței ei devenea mai acută, ca și cum ceva esențial lipsea din viața lui. Era intolerabil.

Își apăsă foaia de hârtie pe față, căutând alinare în gândul că degetele ei atinseseră hârtia, că i-o trimisese personal. Cum putea să îi facă așa ceva? Nu știa...? Nu, sigur că nu. Nu avea de unde să știe. Nu trebuia să se supere pe ea, fiindcă, la urma urmei, nu îl cunoștea. În clipa în care avea să îl cunoască, își va da seama cât de perfectă va fi viața lor împreună. Probabil că îi fusese milă de idiotii aceia și încerca să aducă o fărâmă de stil în viața lor mizerabilă. Efortul era inutil, dar Sarah a lui era o ființă curajoasă. Avea să încerce și să tot încerce, până când își va da seama că totul fusese zadarnic și inima i se va frânge.

De fapt, îi cunoștea pe soții Lankford. Afacerile sunt afaceri. Dar nu fusese niciodată la ei acasă. Poate că era timpul să le facă o vizită. Nu îi era greu să obțină o invitație. Dădeau petreceri peste petreceri, de parcă nu aveau nici cea mai vagă idee câtă plăcere poți găsi în singurătate și liniște.

O vizită la soții Lankford era o idee minunată; avea să o vadă pe Sarah, care supraveghea totul. Poate că îi va fi chiar prezentată. În mod normal personalul de serviciu nu este prezentat oaspeților, dar Merilyn era destul de necioplită ca să o facă. Nu că Sarah ar fi fost o servitoare în sensul obișnuit al cuvântului; în felul ei era o regină, însă regatul asupra căruia domnea se afla mereu în culise. Merita să domnească asupra lumii lui, și nu asupra lumii acelor monumente de grosolanie.

De dragul ei și, bineînțeles, pentru el însuși, trebuia să o scoată de acolo. Trebuia să acționeze și cu cât mai curând, cu atât mai bine. Dar cu multă prudență. Planul trebuia bine chibzuit și dus la capăt cu abilitate. Provocarea îl incita.

Oamenii sunt robii obișnuinței; se împotmolesc în rutină și rămân acolo pentru că e mai ușor decât să se zbată să iasă din ea. Psihologii spun că majoritatea oamenilor preferă situațiile cunoscute, chiar dacă sunt îngrozitoare, decât să dea piept cu nesiguranța necunoscutului. Femeile rămân lângă soți care le maltratează nu din speranța că aceștia se vor schimba, ci din teama de a înfrunța viața pe cont propriu. Numai sufletele îndrăznețe sau aflate la limita disperării au curajul să spargă rutina.

Oamenii tind să trăiască după același șablon zi după zi și săptămână după săptămână. Poți să fii sigur că vei găsi aceleași persoane în același loc și aproximativ la aceeași oră. Cahill nu se aștepta ca bărbatul din fotografie să utilizeze același telefon public la aceeași oră,

dar spera să găsească pe cineva care obișnuia să vină în Galleria la aceeași oră și care fusese acolo și în noaptea în care fusese ucis judecătorul Roberts și observase... ce anume? Ceva. Orice.

Nu găsisese nici un vânzător care să fi observat ceva, dar treaba lor e să fie cu ochii pe ceea ce se întâmplă în magazin, nu afară. Însă mai erau și oamenii care stau pe bănci sau se plimbă, grupurile de adolescenți chicotind și încercând să facă pe grozavii, tinerele mame împingând încoace și încolo cărucioare în timp ce mănâncă un corn cu scortişoară. Veneau toți aceștia în complexul comercial în fiecare seară? În fiecare miercuri seară? Oare făcuseră din asta o rutină?

Dintr-un impuls, Cahill se duse în Galleria cam la ora la care fusese dat telefonul și îi opri pe toți cei care treceau prin locul unde se afla telefonul arătându-le fotografia. Îl cunoașteți pe acest bărbat? Cunoașteți pe cineva care seamănă cu el? L-ați mai văzut cumva pe aici?

Primi o mulțime de priviri ciudate, răspunsuri negative și clătinări din cap. Unii de-abia aruncau o privire fotografiei, spuneau „nu” și plecau mai departe. Alții o studiau pe îndelete, după care i-o dădeau înapoi. Nu, îmi pare rău. Nu îl cunosc.

Cahill nu se lăsă. Nu apăruse nici un alt indiciu; nu existau nici un fel de zvonuri și nimeni nu dădea vreun telefon ca să își regleze conturile cu cineva. Zidul de care se loveau era înalt și lung. Aveau glonțul tras în judecător, dar nu și cartușul. Nu aveau nici o amprentă care să fie înregistrată în baza de date. Nu aveau arma crimei, nici martori, nici mobilul. Nu aveau absolut nimic.

Situația începea să îl înfurie. Nimeni n-ar trebui să poată comite o crimă și să scape basma curată. Nu. Se întâmpla pentru prima oară, dar pe el îl afecta profund în acea parte din sine care îl determinase să se facă polițist.

Opri un tip de vreo douăzeci și ceva de ani, de brațul căruia atârna ca o umbrelă o fată dată cu ruj negru. Niciunul nu părea prea binevoitor, dar se uită totuși la fotografie.

— Nu știi ce să zic, spuse tipul încruntându-se puțin. Îmi amintește de cineva, dar nu știi de unde să-l iau.

Cahill încercă să păstreze o atitudine neutră. La nevoie putea fi extrem de afurisit, dar în seara aceasta adoptase deliberat un comportament blajin pentru ca cei care ar fi avut ceva de spus să nu se intimideze.

— Cineva pe care l-ai mai văzut aici, în Galleria?

— Nu. Stai puțin, știi! Seamănă cu bancherul meu!

— Bancherul tău?

— Da... William Teller!

Se îndepărtară râzând.

— Foarte nostim, comentă Cahill în șoaptă.

Se întoarse și se abținu să îi dea vreo replică glumețului, dar să îl ferească Dumnezeu să îi apară în cale în caz că făcea ceva ce n-ar fi trebuit – și, de altfel, părea genul care putea să facă ceva împotriva legii.

Continuă să îi abordeze pe cei veniți la cumpărături până ce se auzi anunțul de închidere a complexului. Nu obținuse nimic, dar dacă persevera pe această linie poate că mai devreme sau mai târziu va apărea ceva.

Totul era cufundat în întuneric când ajunse acasă. Rămase o clipă pe alee privind spre ferestre.

— La dracu'! mormăi.

Nu îl mai deranjase până acum să se întoarcă într-o casă pustie, dar acum simțea nevoia să pocnească pe cineva. În numai două săptămâni se obișnuise atât de mult să o aibă pe Sarah aici, încât faptul de a nu o avea îl făcea să se simtă aproape la fel de trist ca atunci când se despărțise de Shannon.

Într-un fel era și mai rău. Nu îi dusesese dorul lui Shannon. Faptul că îl înșela ucisese în el orice urmă de sentiment, cu excepția furiei. Dar de Sarah îi era dor și asta îl făcea să simtă o durere surdă. Putea uita de ea cât timp lucra, dar își amintea din când în când că seara nu avea să o găsească acasă și simțea un gol în stomac.

Într-un târziu, coborî din mașină și intră în casă. Aprinse luminile, dădu drumul la televizor și își pregăti ceva de băut. Asta făcea în fiecare seară, dar acum nu mai era de ajuns. Pustietatea casei îl înfuria.

Sarah petrecuse noaptea de sâmbătă cu el, iar sexul fusese atât de plin de pasiune, încât simțise că era pe punctul de a exploda. Nu se mai sătura de ea, ceea ce era înfricoșător. Era plină de senzualitate, se dăruia cu totul și se bucura intens de fiecare clipă. Aproape că îl speria uneori cât de bine se potriveau, și în pat și în afara patului.

Orice lucru care părea perfect îi stârnea suspiciuni, însă potrivirea dintre el și Sarah părea... perfectă. Chiar și când se contraziceau, știa că nu o intimidă – și nici nu era sigur dacă putea fi intimidată. Iar asta era perfect. Nu trebuia să se poarte cu mânuși cu ea. Sexul era fierbinte și înfocat: perfect. Se făceau unul pe altul să râdă: perfect. Poate datorită faptului că se trăgea dintr-o familie de militari, părea să îl înțeleagă mai bine decât oricare altă femeie: perfect.

Singura imperfecțiune era că nu se afla lângă el. Ura faptul că locuia în bungaloul acela afurisit. Ura chestia asta cu intensitate, dar se ferea să i-o arate. Fusese rezonabil în legătură cu cariera ei; la naiba, fusese chiar înțelegător. Când îl anunțase că își găsise un post și că urma să locuiască acolo, se abținuse să urle: „Să crezi tu! Peste cadavrul meu!”, deși acestea fuseseră cuvintele care îi veniseră pe buze. Nu era deloc ușor să fii rezonabil.

Dar cel mai tare îl afecta faptul că nu avea nici un drept să se împotrivescă. Erau amanți, nimic mai mult. Nu îi spusese niciodată ceva mai mult decât: „Hai să vedem ce o să iasă”. Nu își luase nici un angajament și nu îi ceruse nici ei să o facă, spunându-și că era de la sine înțeles că niciunul dintre ei nu avea să se vadă cu altcineva. Iar lipsa oricărui angajament îl rodea acum. Ar fi trebuit să fi spus ceva, pentru că acum poate că era puțin cam târziu. Sarah își asumase niște obligații, semnase un contract și o cunoștea destul de bine ca să știe că nu avea nici măcar să încerce să modifice în vreun fel acel contract pentru cineva care nu îi era decât amant.

Asta îl deranja și mai tare. Nu voia să îi fie amant și nimic mai mult. Voia să fie centrul vieții ei.

Sarah era o persoană destul de flexibilă, dar știuse întotdeauna că are un set de standarde personale foarte bine precizate. Era unul dintre motivele pentru care se simțea atât de atras de ea. Dacă spunea că face ceva, nu se lăsa până nu își ducea până la capăt promisiunea. Când avea să se căsătorească, soțul ei putea fi sigur că nu va fi înșelat. Putea să îl părăsească și să divorțeze, dar coarne nu avea să îi pună niciodată – iar pe ea numai un prost ar fi înșelat-o.

Cele două săptămâni de sex intens și fără obligații fuseseră nemaipomenite, dar fusese un tâmpit să își închipuie că asta avea să o țină. Niciodată nu își neglijase treburile pe care le avea de făcut pentru familia Roberts și își văzuse mai departe de interviuri. Iar el presupusese că nu se va grăbi să se angajeze și că vor petrece mai mult timp împreună.

Dar până la urmă tot aici ar fi ajuns. Peste două săptămâni sau două luni, tot s-ar fi angajat în cele din urmă. Poate că trebuia să fie recunoscător că își găsisse un post atât de repede, pentru că dacă ar fi continuat să caute, putea găsi ceva departe, în Atlanta sau cine știe pe unde, iar asta ar fi fost mult mai neplăcut.

Dacă voia să o țină aici, ar fi trebuit să pună piciorul în prag și să își ia un angajament față de ea. Dar, Dumnezeu, singurul lucru care ar fi reținut-o ar fi fost o propunere de căsătorie și numai gândul de a se căsători din nou îl acoperea de o transpirație rece. Poate o logodnă lungă era mai potrivită.

Nu, cu așa ceva nu avea să o convingă. Și asta presupunând că era dispusă să se mărite cu el. Avea planul acela măreț de a călători prin toată lumea și făcea eforturi mari să și-l îndeplinească, își dorea foarte mult asta și își organizase viața în așa fel încât să rămână liberă și fără obligații. Nu își dădea seama cum s-ar potrivi un astfel de plan cu o căsătorie, sau dacă ea ar fi fost de acord să se mărite înainte, ori ar fi insistat să aștepte până după călătoria visată.

Îi dăduse de înțeles că îl iubește. Știa că îl iubește. Cu toate astea, el nu făcuse nimic ca să consolideze sau să pecetluiască relația lor. Se mulțumise să se lase dus de val având drept acoperire chestia cu „hai să vedem ce o să iasă”, iar asta îl costase. Îl costase scump.

Sarah nu era o femeie căreia să nu îi acorzi prea multă importanță sau cu care să îți permiți prea multe. Nu credea că se făcuse vinovat de vreuna dintre aceste crime, dar nici nu îi arătase cât de importantă devenise pentru el.

Ar fi putut să lase lucrurile cum erau acum; aveau să își petreacă week-end-urile împreună mulțumindu-se cu atât. Putea vorbi cu ea la telefon și uneori poate ieșeau să ia prânzul împreună dacă programul le permitea. Iar în week-end avea să fie numai a lui.

Dar nu era de ajuns. Voia să o aibă lângă el în fiecare noapte. Voia să stea împreună la masă și să discute despre ceea ce făcuseră în timpul zilei. Voia să împartă ziarul de dimineață cu ea, certându-se care avea să ia primul pagina întâi. Voia să se mai lupte împreună; deși era mult mai solid, ea era atât de rapidă, încât diferența aproape se compensa. Fie că se întreceau la karate, kick-boxing sau lupte pe dezbrăcate, finalul fusese întotdeauna același – sex exploziv. Acum nici măcar la serviciu nu se mai putea gândi la asta fără să capete o erecție. Subsolul era impregnai de mirosul ei, de mirosul sexului și de amintirile legate de meciurile lor de acolo.

La naiba, chiar și masa unde își lua micul dejun îi stârnea amintiri.

Îi era dor de ea.

Se uită repede la ceas, apoi ridică receptorul și formă numărul ei.

— Bună, îi zise când îi auzi vocea.

— Bună și ție, răspunse ea și aproape că îi simți zâmbetul.

— Te-am trezit?

Sarah trebuia mai tot timpul să se trezească devreme; nu era o pasăre de noapte, așa că cel târziu la zece era în pat, iar uneori chiar la nouă. Își asumase un risc telefonându-i.

— Nu. Sunt în pat, dar citeam.

— Cu ce ești îmbrăcată?

Ea izbucni în râs.

— E un telefon obscen?

— S-ar putea.

— Sunt îmbrăcată într-o pijama de bumbac. O știi.

— Serios?

Nu își amintea să fi purtat ceva în pat, nici măcar vreun tricou de-al lui.

— O purtam prima oară când ne-am văzut. Nu se poate să fi uitat. Stăteam pe scări, curentul era întrerupt și doi indivizi puși pe rele zăceau pe podea.

— A, da, îmi amintesc vag. M-am gândit atunci că ești pipița care îi încălzește patul judecătorului Roberts.

— Cum? întrebă ea indignată.

— O tipă tânără și superbă locuind cu un bătrân – ce altceva să creadă un polițist?

— Poate că tipa e majordom, exact așa cum îi spusese?

— Polițiștii nu cred tot ce li se spune. Dar după ce am stat de vorbă cu tine câteva minute, mi-am dat seama că așa era.

— Ai făcut bine că nu mi-ai spus atunci ce îți trecea prin cap.

— Sunt un băiat deștept. Mi-e dor de tine, Sarah.

Ea rămase tăcută o clipă.

— Și mie mi-e dor de tine. Dar nu avem ce face.

— Nu în clipa asta, dar putem să aducem câteva îmbunătățiri situației de față și să găsim o metodă să fim mai mult timp împreună. O să vorbim despre asta în week-end.

— Nu pot să vin la tine sâmbătă. Soții Lankford dau o petrecere și va trebui să fiu aici. Dar o să am duminică și luni liber.

El scrâșni din dinți. Pierdea o zi, pentru că luni lucra. Dar cel puțin avea să se trezească alături de ea.

— Bine, ne vedem duminică. Sau poate vii sâmbătă noaptea, după petrecere.

— O să se termine târziu. Foarte târziu. Spre dimineață probabil.

— Nu contează. Să mă trezești.

— S-a făcut, zise ea.

Capitolul 20

Aleea era plină de mașini și toate luminile vilei imense păreau să fie aprinse. Oaspeții se plimbau prin camere, prin curte și pe lângă piscină. Marilyn avea firma ei preferată furnizoare de alimente, așa că Sarah aranjă toate detaliile cu patroana, o femeie subțire și elegantă pe nume Brenda Nelson, care dirija cu aplomb nebunia din spatele scenei. Chelnerii circulau printre oaspeți ducând tăvi încărcate cu băuturi și aperitive. Un bufet uriaș fusese aranjat lângă piscină, gemând sub mulțimea mâncărurilor. Existau și două baruri, unul lângă piscină și altul în casă.

În mod inevitabil, mai cădeau farfurii și pahare. Sarah se strecura nevăzută încercând să detecteze astfel de incidente imediat ce se produceau, ca să le poată rezolva imediat și discret. Curățenia generală avea să se facă luni dimineața, când chemase deja o firmă specializată să se ocupe de treburile grele, dar lichidele și mâncarea căzută pe jos trebuia șterse imediat, ca nu cumva cineva să alunece și să cadă.

Brenda avusese grijă să aducă destule pahare și farfurii, însă mai existau nenumărate alte mărunțișuri de care trebuia să se ocupe Sarah, cum ar fi scrumiere suficiente pentru fumători, care nu erau totuși prea mulți și se duceau afară să fumeze, în ciuda asigurărilor vesele ale lui Marilyn: „Fumați aici, vă rog, nu mă deranjează deloc”. Scrumierele trebuia golite, spălate și aduse la loc. Mai trebuia avut grijă de șervetele de hârtie cu monogramă din baie pentru șters mâinile, lucrurile musafirilor trebuia supravegheate, giugiulele dintre o doamnă beată și un domn nu chiar atât de beat întrerupte până nu atingeau o fază jenantă, cheile pierdute trebuia găsite, iar când o doamnă pe tocuri înalte se împiedică și căzu în piscină, Sarah se asigură mai întâi că nu pățise nimic, apoi o ajută să se usuce, îi aduse farduri, un uscător de păr și haine în caz că voia să se aranjeze și să se alătore din nou petrecerii. Din fericire, doamna respectivă avea o fire veselă, dimensiuni normale și se distra prea bine, așa că nu plecă din cauza incidentului.

Marilyn era pretutindeni, stând de vorbă și râzând cu toată lumea. Făcea parte din gazdele care adoră petrecerile, iar plăcerea ei era contagioasă. La un moment dat se afla într-un grup de bărbați – flirtând nici mai mult nici mai puțin când o văzu pe Sarah și îi făcu semn să se apropie. Oftând în sinea ei, fiindcă se părea că urma să fie expusă privirilor, Sarah adoptă o expresie afabilă și profesională și se apropie.

— Sarah, tocmai am aflat că acești doi domni au încercat și ei să te angajeze după tragedia cu judecătorul Roberts, zise Marilyn. Carl Barnes, Trevor Densmore, ea e Sarah Stevens, specialist în administrarea gospodăriilor.

— Îmi pare bine, murmură ea cu o plecăciune scurtă.

Nu le întinse mâna – acesta era prerogativul unei femei, nu al unui majordom. Dacă cineva îi întindea mâna, avea să i-o strângă, dar aștepta ca ei să facă primii acest gest.

Trevor Densmore era un bărbat înalt și zvelt, cu păr cărunt și un zâmbet timid; chiar roși când Sarah îi zâmbi ușor. Dar Carl Barnes, un bărbat blond cu trăsături aspre și ochi reci, o măsură de sus până jos dus pe gânduri, de parcă se întreba dacă Sonny Lankford obișnuia să își facă drum noaptea spre bungaloul ei. Recunoscu ambele nume; Trevor Densmore era cel care îi trimisese două oferte de angajare. Carl Barnes îi trimisese o ofertă atât de generoasă, încât fusese nevoită să se întrebe ce îndatoriri se mai aștepta să îndeplinească pe lângă administrarea casei. Probabil că își închipuise că o astfel de propunere avea să o dea pe spate; în loc de asta, nu reușise decât să îi trezească suspiciuni.

— Mă bucur să vă cunosc, spuse domnul Densmore cu o voce la fel de moale și timidă ca și zâmbetul său.

Roși din nou și își privi pantofii.

— Merilyn, dacă aș fi în locul tău, nu l-aș scăpa din ochi pe Sonny, zise Carl Barnes pe un ton puțin cam ridicat. Nu poți ști ce idei îi vin unui bărbat când are așa o femeie prin preajmă.

Presupunând că femeia respectivă nu ar avea nimic împotriva, gândi Sarah ascunzându-și enervarea. În mod normal s-ar fi abținut de la orice fel de replică, dar văzând-o pe Merilyn încurcată și rămasă o clipă fără glas, răspunse cu subînțeles:

— Un gentleman nu ar face niciodată așa ceva.

Domnul Barnes roși și îi aruncă o privire piezișă. Merilyn își reveni și îi dădu o palmă peste braț.

— Carl, dacă ai de gând să fii nepoliticos, du-te și retrage-te singur într-un colț ca să nu îmi superi oaspeții. Nu ți-am prezentat-o pe Sarah ca să o insulti. Și nici pe Sonny sau pe mine.

Reuși să adopte un ton destul de ferm ca să arate că vorbește serios, dar fără să fie dezagreabilă.

— A fost doar o glumă, mormăi el ascunzându-se în spatele cunoscutei scuze pasiv-agresive.

— Sunt sigură de asta, spuse Merilyn și îl bătu ușor pe mână. Haide să o găsim pe Georgia. Vreau să îi spun ceva.

Îl trase după ea în căutarea soției lui. Sarah privi în urma lor ascunzându-și un zâmbet. Individul își închipuia că totul se aplanase, dar de fapt Merilyn îl ducea în custodia soției sale.

— Îmi pare rău, zise domnul Densmore. Carl poate să devină grosolan când bea prea mult.

— Nu m-am simțit deloc afectată, minți Sarah fără scrupule. Mă bucur să vă cunosc, domnule Densmore. Îmi amintesc scrisorile dumneavoastră; mi-ați făcut o ofertă extrem de atrăgătoare.

— Mulțumesc, zise el și zâmbi timid. Nu știam dacă ar trebui... vreau să spun că nu știam cum să vă contactez. Sper că nu v-am supărat.

Cum să o supere o ofertă de serviciu?

— Am fost flatată, îl asigură ea și privi în jur. Mă scuzați, domnule Densmore, am o mulțime de treburi de făcut.

— Înțeleg. Și eu mă bucur că v-am cunoscut, domnișoară Stevens. Sarah fu ușurată să scape și să se întoarcă pe un teritoriu mai familiar. Avu totuși grijă să păstreze distanța de Cali Barnes.

Era frumoasă. Se întrebese cum avea să fie îmbrăcată, dacă va purta pantaloni, sau poate un smoching în versiune mai feminină, deși petrecerea soților Lankford nu era formală. Însă alegerea ei era mult mai potrivită: fustă lungă neagră, îngustă dar fără să fie exagerat de strâmtă, la care asortase o bluză albă și o jachetă neagră scurtă. Costumul era vag militar, dar fără fireturi sau nasturi de alamă. Părul negru și des era

strâns într-un coc perfect și în urechi avea cercei mici și rotunzi din aur. Nu purta pandantivul.

La început se simți jignit, dar apoi își dădu seama că nu se potrivea cu poziția pe care o ocupa. Cum o numise soția lui Lankford? A, da, specialist în administrarea gospodăriei. Nu putea să poarte diamante și rubine în această postură când îndeplinea o astfel de funcție. Pandantivul era destinat clipelor când aveau să fie singuri.

Dar poate că dăduse dovadă de zgârcenie când cumpărase pandantivul. Comparat cu inelul cu diamant imens purtat de Marilyn Lankford, pandantivul devenea insignifiant. Nu obișnuia să cumpere bijuterii, așa că se putea să fi greșit. Ce umilitor ar fi gândi el, ca Sarah să nu își fi pus bijuteria nu pentru că nu ar fi fost potrivit, ci pentru că era meschină!

Nu, nu era genul acela de femeie. Era o adevărată doamnă. Uite, ca dovadă, felul în care îl pusese la punct pe bădăranul acela infect de Carl Barnes. Nici măcar nu clipise când îi dăduse replica aceea în șoaptă despre felul în care s-ar purta un „gentleman” – ceea ce Barnes, în mod evident, nu era. Fusesse foarte mândru de ea.

O urmărise toată seara. Era rezervată, discretă și acorda o permanentă atenție tuturor detaliilor. Orice incident, oricât de mărunț, era rezolvat imediat, discret și fără complicații. Devotamentul ei îți încălzea inima pe vremurile acestea când angajații consideră o adevărată pedeapsă obligația de a-și servi patronii.

Cum să fie Marilyn Lankford în stare să aprecieze onoarea pe care i-o făcea Sarah aflându-se aici? Bineînțeles că nu putea. Marilyn nu avea nici cea mai mică idee ce comoară avea sau că nu se va bucura de ea prea mult timp.

Situația era și mai intolerabilă decât presupusese. Sarah a lui era expusă unor remarce vulgare ca cea făcută de Carl Barnes. În casa lui avea să fie ferită de așa ceva. O va proteja de lumea întregă. Totul era aproape gata; mai erau câteva pregătiri de făcut, după care avea să vină clipa să o aducă la el acasă.

Petrecerea se sparse pe la unu și jumătate, deci nu foarte târziu. Invitații erau oameni de afaceri, stâlpi ai comunității și majoritatea mergeau regulat la biserică; trebuia să se scoale devreme dimineață ca să meargă la slujbă.

Merilyn arăta la fel de proaspătă ca la începutul petrecerii, iar ochii verzi îi străluceau.

— Ei bine, a fost un succes! declară ea privind dezordinea din camera ei de zi de mărimea unei săli de bal.

Nu era nimic distrus, dar nici un lucru nu mai părea să se afle la locul lui.

— N-a vomitat nimeni, nu a ars nimic și nu s-a luat nimeni la bătaie. A fost foarte bine, chiar dacă o spun chiar eu!

Sonny își privi soția cu indulgență și dragoste. Era un bărbat cărunt, scund, îndesat și glumeț.

— Poți să o spui în drum spre dormitor, zise el deschizând brațele larg, făcând gestul de a o conduce spre scări. Sunt frânt. Mai la culcare.

— Dar mai sunt atâtea...

— Eu și Brenda o să avem grijă de toate, o asigură Sarah zâmbind. O să încui și o să programez alarma când plec.

Merilyn nu suporta să plece la culcare câtă vreme în casă se mai afla cineva care nu dormea, temându-se să nu piardă ceva, chiar dacă acel ceva nu însemna decât strângerea unor teancuri de farfurii și nenumărate pahare.

— Dar...

— Nici un dar, replică Sonny, de data aceasta chiar împingând-o spre scări. Toate astea pot aștepta până dimineată.

Ea se supuse, aruncând priviri în spate ca un copil care era tras cu forța de pe terenul de joacă. Când soțul ei reuși să o facă să urce scările, Sarah flutură mâna în semn de noapte bună, apoi se alătură Brendei și echipei ei în bucătărie.

Lucrurile stăteau bine, pentru că Brenda pusese pe cineva să spele vesela încă de la început. În felul acesta exista în orice moment o rezervă ce putea fi folosită la nevoie, iar la sfârșitul petrecerii nu se adunase o avalanșă de vase ce trebuia spălate pentru a fi puse în cutii și duse înapoi la firmă. Drept rezultat, ultima serie de farfurii și pahare murdare fusese deja spălată, iar membrii echipei împachetau repede vesela caldă încă și împătureau un mic munte de fețe de masă.

Convingându-se că totul era în regulă pe acel front, Sarah începu un tur al casei, așezând câte un ghiveci răsturnat, ridicând câte o linguriță rătăcită pe jos, adunând prosoape și – hopa! – lenjeria intimă a cuiva. Ori cineva fusese foarte uituc, ori în baie avusese loc un rendez-vous.

Aruncă chiloții, goli coșurile de gunoi, dădu peste tot cu deodorant de cameră și aranjă pernele și scaunele. Brenda veni să îi spună că încărcaseră totul în furgonete și erau gata de plecare. După ce îi conduse, Sarah mai făcu o dată turul casei verificând ferestrele și ușile. În final, puțin după ora trei, fixă alarma, ieși în curte închizând ușa în urma ei, trecu pe lângă piscină și o luă pe poteca scurtă spre bungaloul ei.

Era atât de obosită, că o durea întreg corpul, dar nu îi era somn deloc. Făcu un duș să se învioneze; de obicei un duș fierbinte o relaxa, dar în noaptea asta o făcu să se simtă și mai trează decât înainte. Se gândi să se așeze în pat și să citească, dar Cahill îi spusese să vină la el indiferent de ora la care se termina petrecerea.

Avea liber până marți, tocmai făcuse duș și nu îi era somn deloc, iar bărbatul care îi plăcea la nebunie nu se afla prea departe.

— Decizii, decizii, spuse cu voce tare.

Sigur. Ca și cum ar fi existat vreo îndoială. Ridică receptorul. Avea cheia lui, dar numai un prost dă buzna neanunțat peste un bărbat care doarme cu pistolul încărcat pe noptieră.

— Cahill.

Își dădu seama că îl trezise, dar vocea îi era clară și sigură; dat fiind că un detectiv e de fapt de serviciu douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, era obișnuit cu telefoanele în toiul nopții.

— Petrecerea s-a terminat. Vin spre tine.

— Te aștept.

Fredonând, își luă repede geanta pregătită din timp, cu câteva schimburi, fardurile, obiectele de toaletă și o carte sau două. Nu că ar fi avut timp de citit când era împreună cu el, dar nu se știe niciodată. Încuie casa, își puse lucrurile în TrailBlazer și în douăzeci de minute oprea pe alea din fața casei lui. Lumina din bucătărie ora aprinsă.

Aproape că zbură pe trepte până la ușa de la intrare, care se deschise înainte să ajungă acolo. Cahill stătea în cadrul ușii cu silueta conturată în lumina ce venea dinăuntru, înalt, cu umerii lați și purtând doar o pereche de pantaloni scurți sexy, pe care și-i pusese numai pentru că știa că va trebui să îi deschidă ușa.

— Bună, frumosule, spuse ea îngroșându-și vocea, apoi dădu drumul poșetei și sacoșei de voiaj și se aruncă în brațele lui.

El o prinse și o ridică astfel încât ea îi încolăci mijlocul cu picioarele și se lăsară pradă unui sărut lung și infometat.

Când reușiră să se smulgă din transă, îi linse buza de jos în stilul lui specific de a o gusta.

— Planul tău are multe lipsuri, spuse mușcându-i buzele ușor.

— Da? se miră ea trăgându-se puțin înapoi. Unde am greșit?

— În primul rând, ești în blugi.

O sărută din nou, băgându-i bagajele înăuntru cu o lovitură de picior și încuind ușa pe băjbăite.

— Dacă ai fi gândit lucrurile așa cum trebuie, te-ai fi îmbrăcat în fustă și fără chiloți.

— Puteam să răcesc, zise ea și se aplecă să îl sărute din nou.

O prinse de umeri, o lipi de el și porniră pe hol spre dormitor.

— Dar așa fi fost deja în tine, șopti el.

— Ai dreptate, a fost o greșeală incredibilă din partea mea.

Se mișcă frecându-se în sus și în jos de el și i se tăie respirația când valul bine cunoscut de căldură începu să o cuprindă.

— Poți să te revanșezi față de mine.

O trânti pe pat, îi desfăcu blugii și începu să i-i tragă în jos

— Serios? Cum anume?
— Există mai multe modalități.
— Sunt legale în statul ăsta?
— Nu.
— Sunt șocată. Pur și simplu șocată. Ai făcut un jurământ să veghezi la respectarea legii.
— Ai dreptul ca cetățean să mă arestezi, dar după aceea.
Îi trase bluza tricotată peste cap și o aruncă într-o parte. Nu purta sutien și rămase goală. Când venea vorba să o dezbrace, viteza lui stabilea adevărate recorduri mondiale.
— Să te arestez, murmură ea visătoare. Asta înseamnă că pot să-ți pun cătușe?
— Vrei să spui că îți plac și ție perversitățile?
Își scoase pantalonii scurți, o trase spre marginea patului și îi puse mâinile sub coapse ridicându-le și îndepărtându-le. Ea își ținu respirația când îi simți penisul alunecând ușor dincolo de intrarea strâmtă în ea. Se aplecă peste ea împingând ușor și adânc, iar ea începu să respire din nou. Își arcui soldurile primindu-l înăuntru cu totul.
Lumina din hol rămăsese aprinsă desenându-i silueta aplecată peste ea, cu umerii largi blocând lumina. Nu mai spuseră nimic, concentrându-se asupra ritmului și senzațiilor, asupra căldurii și umezelii, ea asupra plenitudinii pe care o simțea, iar el asupra strânsorii pe care o simțea. Degetul lui mare îi masă ușor clitorisul, făcând-o să își arcuiască trupul. Sarah gâfâi și întinse mâinile spre el, dorind să îi simtă greutatea corpului. Îi dădu ceea ce dorea, lăsându-se pe ea și strivind-o de saltea cu forța împingerilor sale, ridicându-i coapsele cu mâinile și lipind-o și mai tare de el. Ajunse la orgasm zvârcolindu-se sub el, înfigându-și călcâiele în coapsele lui și unghiile în umerii lui. Prima oară se întâmpla totdeauna repede, repede și extraordinar de intens. El termină imediat după ea și rămaseră întinși unul lângă altul. Sarah simți cum o cuprinde somnul, simțindu-se satisfăcută până la ultima celulă a corpului ei. Locul ei era chiar aici, lângă el. De fapt „aici” putea fi oriunde câtă vreme era alături de Cahill.

Capitolul 21

Sarah fu trezită de aroma cafelei proaspete. Se rostogoli pe o parte căscând și întinzându-se. Nu dormise prea bine de când se mutase în bungalou, dar acasă la Cahill dormea întotdeauna dusă... cât o lăsa să doarmă mai bine zis.

Îi fusese dor de el, și afectiv, și fizic. Nu era numai sexul, oricât de pătimaș și de extraordinar ar fi fost. Mai mult decât asta, îi lipsea prezența lui lângă ea în pat, căldura, forța și protecția. Mai tot timpul dormea cu capul pe umărul lui sau lipită de spatele lui. Dacă nu îl

atingea ea, o atingea el, ca un fel de semnal subconștient că erau împreună.

Cahill intră în dormitor îmbrăcat doar în blugi și cu o cană de cafea în mână. Ea se ridică și își dădu părul din ochi.

— Dacă e pentru mine, voi fi sclava ta pentru totdeauna.

— E pentru tine, așa că va trebui să discutăm condițiile.

Îi întinse cana, iar ea sorbi, savurând cu ochii închiși prima înghițitură. Salteaua se lăsă când se așeză lângă ea. Sarah mai luă o înghițitură.

— Pentru început, nu sunt eliberată pentru conduită ireproșabilă.

— În nici un caz, conveni el mângâind-o pe braț. Fără eliberare temporară, deși cred că ai putea obține... privilegii speciale dacă te dai bine pe lângă gardian.

— Desigur, murmură ea trecându-și un deget peste umflătura din blugii lui. Când încep?

Colțurile gurii lui se începură să se ridice într-un zâmbet în fața îndrăznelii ei.

— Cred că ai început deja. Dacă nu te oprești și nu îți dai fundul jos din pat, o să ți se răcească micul dejun.

— Ai pregătit deja micul dejun? Ce bine! Sunt moartă de foame.

Renunță să îl mai tachineze, coborî din pat ținând în echilibru cana de cafea și o luă spre baie.

— Ce e de mâncare?

— Cereale.

— Trișorule! Alea sunt deja reci! strigă ea după el și îl auzi râzând încet în drum spre bucătărie.

Imaginea ei în oglinda din baie nu era aceea a unei femei care lucrase aproape toată noaptea și care nu dormise cele opt ore de somn recomandate. Avea părul ciufulit, pleoapele puțin umflate, dar arăta odihnită... și strălucitoare. Datora toate astea sexului cu Cahill, gândi ea zâmbind în timp ce își peria părul.

Cahill îi adusese în dormitor geanta de voiaj și poșeta. Se spală pe față și pe dinți și se îmbracă. În blugi și desculță ca și el – însă își pusese și o cămașă – își luă cafeaua și se duse în bucătărie.

Micul dejun consta într-adevăr din cereale, dar îi pusese alături și piersici proaspete tăiate felii, plus iaurtul ei preferat cu vanilie. Pregătise același lucru și pentru el, numai că în porții duble.

— Bun, zise ea așezându-se. Numai că e târziu și n-ar fi trebuit să mă aștepți. Cred că ți-e chiar mai foame decât mie.

— Am mâncat un corn pe la opt.

— La ce oră te-ai trezit?

— Pe la șapte. Am ieșit să alerg, am mâncat cornul, am citit ziarul și m-am învățat pe aici fără nici un rost.

— Bietul de tine, îl căină ea ridicând lingura și începând să mănânce. Și ce altceva ai mai făcut?
— Nu te treziseși, așa că am făcut dragoste cu trupul tău adormit.
— Ba n-ai făcut așa ceva!
— Ba da!
— Probabil că ai ațipit și ai visat. La ce oră te-ai trezit?
— La nouă jumate, zise el ducând la gură o felie de piersică, eram obosit. Somnul mi-a fost întrerupt azi-noapte.

— Și acum cum te simți?
— În formă perfectă.
— Bun, pentru că și eu mă simt excelent.
Se opri din mâncat ca să se întindă, ridicându-și brațele deasupra capului. Privirea lui Cahill se aținti asupra mișcării sânilor ei.
— După ce mi se mai așază micul dejun, cred că o să mă duc și eu să alerg. Te simți în stare să mai faci și tu încă o tură?
— Mă simt în stare de multe lucruri. O cursă în plus nu va fi o problemă.

Îi aruncă o privire admirativă. Îi spusese că se apucase de sport când se despărțise de fosta soție, exercițiile fizice fiind excelente pentru eliberarea de stres. Era și înainte într-o bună formă fizică, dar nu ca acum. Abdomenul și pectoralii îi erau tari ca piatra. Era un bărbat solid, dar nu se dezvoltase prea mult, ci doar își întărise și își definise mai bine liniile. Să îl atingi era o savoare tactilă – pielea netedă și caldă îi învelea mușchii atât de puternici, încât aveai impresia că nu mai e loc pentru carne.

Se ridică să ducă vasele la chiuvetă. Sarah își propti bărbia în palmă urmărindu-l cu ochii pe jumătate închiși și o urmă de zâmbet pe față.

— Fosta ta soție a fost cea mai mare fraieră de pe fața pământului. El o privi uimit, apoi dădu din umeri.
— Proastă, trădătoare și răzbunătoare. Dar ce te-a făcut să te gândești la ea?
— Tu. Ești un bărbat îngrijit, civilizată, inteligent...
— Continuă, continuă, o îndemnă el.
— ... arătos, plin de umor, sexy...
— Și sunt al tău.
Ea amuți simțind un gol în stomac.
— Chiar ești? întrebă ea în șoaptă.
Cahill puse laptele în frigider și îi zâmbi.
— Da.
Sarah respiră adânc.
— Uau!
— Exact asta simt și eu.

Turnă din nou cafea în căni și se așază.

— Și despre asta trebuie să discutăm. Vreau mai mult decât avem acum. Dacă și tu simți la fel, trebuie să găsim o modalitate să rezolvăm problema.

Ea dădu din cap aprobator.

— Sarah, vreau să te aud că o spui.

— Vreau mai mult, reuși ea să spună.

Nu îi venea să creadă că lucrurile începeau să se miște cu o astfel de viteză, într-o dimineață însoțită de duminică la masa unde își luau micul dejun.

— Bun. Pentru moment, postul tău îți cere să locuiești acolo. Iar programul meu de lucru e mai lung ca de obicei în clipa de față. Dacă nu ne putem vedea deocamdată decât în week-end, o să ne descurcăm și așa, dar... până la ce oră lucrezi seara?

— Până când se duc la culcare, sau îmi spun că nu mai au nevoie de serviciile mele. Până acum mi-au spus că pot să mă retrag imediat după cină. Cred că le place să își petreacă serile în intimitate, cu excepția cazurilor când dau petreceri.

— Ai voie să primești vizite? Doamne, parcă am fi în Anglia victoriană.

Ea izbucni în râs.

— Bineînțeles că pot primi vizite în timpul meu liber. Dar nu cred că aş putea să te opresc acolo peste noapte...

El dădu din mână.

— Sexul e pe planul doi. Mă rog, aproape pe planul doi. Ideea e că trebuie să ne vedem mai des decât am reușit să o facem de când ai început să lucrezi acolo. Nu suport să nu te văd. Hai să încercăm să rezolvăm chestia asta acum și vom discuta mai târziu despre turul pe care vrei să-l faci în jurul lumii. Nu am să îți cer să renunți la asta, fiindcă știu cât de mult îți dorești să-l faci. Numai că o să mă lamentez fără încetare.

Își dorea într-adevăr foarte mult să aibă un an în care să călătorească, dar îl voia și pe Cahill.

— Sunt o femeie rezonabilă, spuse ea. Știu să fac compromisuri.

Reușise să își păstreze inima neatinsă și liberă pentru că nu întâlnise niciodată pe cineva suficient de important ca să-i schimbe planurile. Dar Cahill era important. Avea să călătorească, dar un an departe de el? Imposibil.

El își dres glasul.

— A... probabil că ne vom căsători?

— Crezi? întrebă ea și nu se putu abține să nu izbucnească în râs.

Dacă toți bărbații ar fi atât de lipsiți de romantism, Ziua îndrăgostiților s-ar desființa. El o prinse în brațe și o trase pe genunchi.

— Asta înseamnă da sau nu?

— Nu mi-ai pus o întrebare. Ai exprimat doar o probabilitate.

— Și ești de acord cu această probabilitate?

Se putea să nu îl audă niciodată rostind întrebarea, se gândi ea amuzată. Va trebui să îl convingă să o facă. Intenționa să se mărite o singură dată în viață, așa că ținea neapărat să audă întrebarea.

— Sunt de acord cu această probabilitate.

Îi zâmbi și îl sărută pe obraz.

— Când o să ai opinii mai hotărâte asupra acestui subiect, vom relua discuția.

El gemu și își lăsă capul pe umărul ei.

— Ai de gând să mă chinui ca pe hoții de cai, nu?

— Bineînțeles, iubitele. Pentru asta sunt făcute femeile.

Nu știa unde e Sarah. Când trecuse pe acolo duminica dimineață devreme, mașina ei nu mai era acolo și nici până acum nu se întorsese. În timpul petrecerii reușise să afle de la Marilyn că Sarah avea week-end-urile libere prin contract, cu excepția cazurilor când dădeau petreceri și când își lua liber în altă zi. În cazul de față, urma să aibă liber până marți dimineață.

Gândindu-se că putea pleca undeva, se trezise devreme și trecuse cu mașina prin fața monstrului de casă; știa dinainte că locul unde își parca mașina se vedea din stradă – doar spatele, dar destul ca să identifice vehiculul. Însă mașina nu mai era când trecu pe acolo în zori, așa că probabil plecase foarte devreme.

Avea oare rude în zonă? Îi veni să își dea palme pentru că nu întrebuse. Nu era neapărată nevoie să aibă rude în zonă; putea să ia avionul ca să îi viziteze și să fi prins primul zbor din dimineața aceea.

O clipă, îi trecu prin cap că putea avea un iubit, dar își alungă repede ideea din minte. Sarah avea prea mult stil ca să-și petreacă week-end-ul cu un țărănoi local. De fiecare dată când o urmărise, se dusese la cumpărături și făcuse tot felul de comisioane, dar nu se întâlnise niciodată cu vreun bărbat. Problema era că existaseră intervale mari când nu reușise să dea de ea, așa că nu știa ce cunoștințe are în zonă. Probabil că plecase în vizită la familie sau prieteni, dar ar fi vrut să știe exact unde; detesta să nu fie informat.

După ce îl aranjase pe Roberts, nu rămăsese prin preajmă să urmărească spectacolul, întrucât, fiind cunoscut că în general criminalii nu rezistă să nu asiste la spectacol, poliția îi filmează pe privitori. Dimineața, când toată tevatura se potolise, trecuse cu mașina prin fața casei și văzuse că aleea fusese baricadată și casa înconjurată cu o bandă galbenă. Nu avea idee unde se dusese Sarah. Acasă la un prieten, la un hotel? Hotelul Wynfrey era locul cel mai probabil și se dusese direct

acolo, dar nu îi văzuse mașina. Ploua și nu îi plăcea să conducă prin ploaie, așa că se dusesse acasă.

După înmormântare, ea se întorsese acasă la judecător. Își petrecea acolo toată ziua, așa că se relaxase și nu mai trecuse cu mașina atât de des. După câte se zvonea, pregătea casa pentru vânzare, împachetând toate lucrurile la cererea familiei. Apoi trecuse pe acolo într-o seară și nu o găsisese acasă. Toate luminile erau stinse. Unde fusese?

O altă problemă era faptul că nu exista nici un loc prin împrejurimi unde să poată să parcheze și să o aștepte. Orice mașină necunoscută care oprea acolo era observată imediat. Și nici nu putea trece tot timpul prin fața casei, pentru că avea afaceri de pus la punct, întruniri și telefoane. Era nevoit să se ocupe singur de chestiunea aceasta pentru că nu-și permitea să implice vreun străin care să vorbească mai târziu, așa că până la urmă trebui să accepte ideea că nu o putea urmări tot timpul. Nu îi plăcea situația, dar era un om rezonabil și răbdător, care știa să aștepte.

Cel mai important lucru era că aflase că nu avea să se întoarcă până marți dimineța.

Data trecută mersese ca pe roate, așa că duminică seara urmă aceași rutină. Merse la Galleria în Fordul albastru închis pe care îl cumpăraseră cu o lună și ceva în urmă. Jaguarul bătea prea tare la ochi. Fordul era mult mai comun, deci aproape do neobservat. Bineînțeles că nu se compara cu Jaguarul, dar servea perfect țelului de față. Dădu telefon, dar nu îi răspunse nimeni. Mai încercă de câteva ori, după care renunță enervat.

Seara următoare însă știu că soții Lankford sunt acasă pentru că verificase și nici nu mai erau alte mașinii pe alee. Erau singuri. Telefonă și bineînțeles că Sonny se arătă bucuros să îl primească. Sonny era tot timpul dispus să discute despre afaceri, iar când interlocutorul era proprietarul unei bănci... ei bine, oamenilor le plăcea să fie vizitați de acesta. Sonny era prea prost să i se pară ceva ciudat în faptul că venea el să îl vadă în loc să fie invers. Dobitocul se simțea probabil flatat.

Când Sonny îi deschise ușa, avea pistolul sub curea la spalc, acoperit de haină. Individul nu se obosise nici măcar să îmbrace și el o haină, observă cu dispreț. Purta pantaloni largi, pulover și papuci de casă, pentru numele lui Dumnezeu! Nu avea nici pic de clasă.

— Unde e Marilyn? îl întrebă pe un ton ușor.

Oamenii se simțeau la largul lor să îi vorbească și să îi facă destăinuiri. Le inspira încredere. Și de ce nu?

— E sus. Coboară și ea imediat. Spuneai că vrei să vorbești cu amândoi?

— Da. Mulțumesc că m-ai primit în seara asta. N-am să vă rețin mult.

Sonny nu avea cum să priceapă semnificația acestor cuvinte.

— Nici o problemă, e o plăcere. Vrei să bei ceva? Avem tot felul de băuturi.

Îl conduse în birou. Slavă Domnului că nu îl dusesse în camera aceea oribilă cu televizorul cât toate zilele. Există un televizor și în birou, dar de dimensiuni normale.

— Un pahar de vin, te rog.

Nu avea nici o intenție să îl bea, dar Sonny avea să se simtă mai la largul lui dacă îi accepta ospitalitatea. Discutară o vreme pe teme lipsite de importanță, dar Marilyn întârzia să își facă apariția. Începu să se îngrijoreze. Nu voia să stea prea mult în această casă; cu cât întârzia mai mult, cu atât creșteau șansele ca cineva să îi observe mașina, chiar dacă era un model atât de comun, sau ca telefonul să sune și Sonny sau Marilyn să zică: ne pare rău, dar nu putem vorbi acum, îl avem pe bancherul nostru în vizită. Ar fi fost un dezastru.

Se uită la ceas, iar Sonny zise:

— Nu știu de ce întârzie Marilyn. Mă duc să văd...

— Nu, nu e nevoie, zise el ridicându-se în picioare.

Cu o mișcare agilă, duse mâna la spate, scoase pistolul și îl îndreptă spre capul lui Sonny. Erau atât de aproape, încât Sonny ar fi putut să îl plesnească peste mână – dacă ar fi avut timp, însă reacțiile lui fură prea încete. Ghinion.

Calm, apăsă pe trăgaci.

Glonțul pătrunse în cap chiar deasupra sprâncenei stângi, deviind spre dreapta și atingându-i astfel ambele emisfere ale creierului. Rămânea de fiecare dată uimit de cât de mic era orificiul de intrare; însă la ieșire glonțul era turtit și antrenat o bucată mare din creier și din craniu. Splendid.

Împușcătura de-abia făcu un zgomot ca o tuse ușoară; nu putea fi auzită nici măcar din camera alăturată.

Se întoarse să plece în căutarea lui Marilyn și îngheță. Ea stătea chiar în pragul ușii, albă la față, cu ochii mari și plini de groază. Ridică pistolul din nou, dar femeia o luă la fugă.

Nu avu timp să tragă. Întunecat la față, porni în urmărirea ei; nu își putea permite să o lase în viață nici măcar câteva secunde. Putea să alerge țipând în stradă, ceea ce ar fi atras atenția. Dar, nu, amărâta fugi în altă cameră și trânti ușa în urma ei; auzi declicul încuietorii.

Clătină din cap și trase un glonț în încuietore; ușa se deschise imediat. Marilyn se răsuci pe călcâie cu telefonul în mână. El clătină iar din cap.

— Ce fetiță rea, spuse încet și apăsă pe trăgaci.

Femeia se prăbuși pe covor cu ochii ieșiți din orbite de forța cu care glonțul pătrunsese drept între sprâncene. Se duse lângă ea și îi luă telefonul din mână. Duse receptorul la ureche, dar nu era nimeni pe fir. Ori nu avusese timp să formeze 911, ori fusese prea năucită și nu mai știuse ce să facă. Șterse calm receptorul cu batista și îl puse la locul lui.

Mâna lui Marilyn zăcea într-o parte, de parcă o întinsese spre el. Diamantul galben canar sclipi spre el și îi veni o idee – una strălucită, după părerea lui. Dacă îi lua inelul, avea să arate ca un jaf. Iar bijuteria valora probabil o avere; făcuse cercetări mai amănunțite astăzi și constatase că o piatră bună era îngrozitor de scumpă. Inelul acesta, de exemplu, îl făcuse pe Sonny să scoată din buzunar în jur de un sfert de milion de dolari.

Se jena la gândul că el îi oferise lui Sarah o bijuterie ce părea atât de meschină prin comparație. Diamantul acesta era deosebit de frumos și avea să arate minunat purtat de ea, dat fiind coloritul atât de cald al pielii ei. Dar nu într-o astfel de montură, bineînțeles; era prea vulgară pentru ea. După o vreme, când poliția avea să înceteze să mai caute un inel cu diamant galben mare, putea să scoată piatra și să o ducă la un bijutier din Atlanta, spre exemplu, unde avea să comande o bijuterie superbă pentru ea, cu diamantul galben canar ca piesă principală. Exact, parcă o vedea!

Se aplecă și trase inelul de pe degetul lui Marilyn. Trebui să facă un efort ca să îl scoată; biata de ea, probabil că se îngrășase câteva kilograme în ultimul timp. O scutise de grija de a-l da la lărgit.

Mulțumit de sine, o luă înapoi și șterse cu grijă toate obiectele pe care le-ar fi putut atinge. După ce ieși din casă, șterse clanța și butonul soneriei. În timp ce se îndepărta la volanul mașinii, zâmbi mulțumit.

Totul mersese ca pe roate.

Capitolul 22

Luni dimineată după ce Cahill plecă la serviciu, Sarah își făcu exercițiile, se programă la manichiură și pedichiură pentru după-amiază, apoi petrecu câteva ore binecuvântate fără să facă absolut nimic. Se duse la salonul de cosmetică, apoi la cumpărături și pregăti o cină cu spaghete. Cahill era la a treia felie de pâine cu usturoi și unt, când îi sună telefonul mobil. Se uită la numărul afișat și oftă.

— Da, Cahill, zise el și ascultă un minut. Vin imediat.

Oftă și se ridică. Nu își scosese tocul pistolului, așa că nu trebui decât să își înnoade cravata și să își pună haina.

— Trebuie să plec, preciză el inutil.

— Mi-am dat seama, îl asigură ea și se ridică să îl sărute. E ceva ce poți termina repede sau va dura?

El oftă din nou.

— O să-mi ia probabil vreo câteva ore, poate și mai mult.

— Bine. Mă găsești aici când te întorci.

O privi cu ochii albaștri plini de senzualitate, cu pleoapele coborâte pe jumătate.

— Îmi place să aud așa ceva, spuse el, se aplecă și o sărută atât de lung, că îi acceleră bătăile inimii.

La naiba, omul ăsta se pricepea să sărute ca nimeni altul!

După ce plecă, făcu ordine în bucătărie, apoi se uită o vreme la televizor. Reclama unui restaurant prezenta o imagine savuroasă a unei înghețate cu banane și simți că îi lasă gura apă. Știa că așa ceva are un milion de calorii și că va trebui să alerge peste o sută de kilometri ca să le ardă.

Știa toate acestea, dar îi era poftă, iar ea rareori avea poftă. Dieta ei era sănătoasă și echilibrată și în general nu se gândea prea mult la mâncare. Însă acum era înainte de ciclu și în astfel de perioade i se făcea poftă de înghețată.

Rezistă mai mult de o oră, apoi cedă. Se ridică și se uită în congelator. Aha! Înăuntru era o cutie mare de înghețată de vanilie. O scoase, dar avu parte de o dezamăgire. Cutia era prea ușoară. Scoase capacul și gemu: înăuntru de-abia dacă mai era o lingură de înghețată. De ce naiba nu mâncase și ultima lingură și nu aruncase cutia? Și de ce nu cumpărase încă o cutie?

Bombănind, își luă geanta și se întoarse la supermarket. Dacă ar fi știut că o să i se facă poftă de înghețată, ar fi cumpărat când fusese acolo mai devreme.

Hotărî că, dacă tot se lăsase pradă tentației, măcar să o facă așa cum trebuie și să cumpere ingrediente pentru o înghețată cu banane ca la carte. O dată pofta potolită, se putea întoarce la mâncăruri sănătoase și raționale. Iar dacă adaugi banane înghețatei, înseamnă că e oarecum un desert mai sănătos, nu?

Se puse pe treabă și alese cele mai frumoase banane pe care le găsi. Apoi cumpără cireșe în lichior. Suc de ananas. Sirop de ciocolată. Nuci în sirop de caramel și, dacă tot ajunsese aici, sirop de caramel simplu. Apoi luă înghețată de vanilie, de căpșuni și de ciocolată, pentru că era nevoie de trei arome. Ce mai trebuia? A, da, frișcă. Și napolitane de vanilie ca să închege tot ansamblul.

Doamne, de-abia aștepta să guste!

Spre surpriza ei, Cahill era acasă când se întoarse. Intră cu brațele încărcate de cumpărături.

— Ce cauți acasă așa repede? Credeam că nu te întorci mai devreme de zece.

El dădu din umeri.

— A mers mai repede decât am crezut. Unde ai fost?

— La supermarket. Ți-aș fi lăsat un bilet, dar nu mi-am închipuit că te întorci înaintea mea.

El se rezemă de bufet și o privi cum scoate cumpărăturile din pungi.

— Ce se întâmplă? Dă-mi o petrecere cu înghețată?

— Fac înghețată cu banane. Am văzut o reclamă la televizor și mi-a plouat în gură. Tu nu ai înghețată în casă, zise ea acuzator.

— Ba am!

— O linguriță de înghețată aproape uscată nu înseamnă nimic.

El se uită spre cele trei cutii.

— Se pare că acum am din belșug.

— Cam așa ceva.

Cahill rămase tăcut un minut.

— Îmi dai și mie?

— Vrei să participi și tu la această orgie a înghețatei cu banane?

— Normal. Dacă e vorba de o orgie, sunt primul pe listă. Pun pariu că pentru siropul de ciocolată pot găsi mai multe utilizări decât tine.

— Nu te atingi de siropul meu de ciocolată. Am alte planuri cu el.

— Cu tot?

Ea îi făcu cu ochiul.

— Poate nu chiar cu tot.

Scoase două boluri adânci din dulap, își alinie toate ingredientele, curăță bananele și le tăie pe lungime. Le puse în boluri împreună cu napolitanele, apoi veni rândul înghețatei.

— Eu vreau doar de vanilie, zise Cahill privind fascinat. Am gusturi precise la înghețată.

— Ratezi o mare experiență culinară.

— O să te gust pe tine după aceea.

Trei linguri de înghețată de vanilie pentru el și câte una de vanilie, căpșuni și ciocolată pentru ea.

— Ananas și nuci? întrebă ea ridicând borcănașele.

El consimți din cap și Sarah adăugă cantități generoase în ambele boluri. Urmă sosul de caramel, apoi siropul de ciocolată. Deasupra mormanelor din ce în ce mai mari puse frișcă din belșug și desăvârși totul cu cireșe din lichior. Pe al ei puse două, pentru că îi plăceau mult.

— La naiba, zise Cahill când luă bolul. Ți-are cel puțin un kilogram.

— Poftă bună, îi ură ea așezându-se la masă și începând să mănânce.

— Dumnezeu! gemu el o jumătate de oră mai târziu. Nu pot să cred că ai mâncat tot ce era acolo.

— Și tu ai mâncat la fel, replică ea uitându-se cu înțeles la bolul lui gol.

— Eu sunt mai mare decât tine. Și sunt plin până la refuz.

— Și eu la fel, recunosc eu ea. Dar a fost bună și mi-am făcut pofta. Duse bolurile la chiuvetă, le clăti și le puse în mașina de spălat vase. Era atât de plină, încât simțea că plesnește și nu mai voia să vadă înghețată în fața ochilor pentru un mileniu... sau cel puțin o lună.

— Acum, zise el... în legătură cu siropul acela de ciocolată...

— Să nu îndrăznești!

Dar el îndrăzni, așa că peste câteva ore chiar îl încercară. Sirop de ciocolată pe el, sirop de ciocolată pe ea... Mare păcat că risipise atât de mult pe înghețată. Îi venea amețală când se gândea ce ar fi putut face o sticlă plină.

Încă mai zâmbea a doua zi dimineață conducând spre casa familiei Lankford. Nu era nici șase, dar voia să ajungă devreme și să se apuce de treabă. Se opri la poartă, luă ziarul de dimineață din cutia de scrisori, apoi introduse codul și porțile se deschiseră fără zgomot. Intră și parcă în locul obișnuit de lângă bungalow. Își duse lucrurile înăuntru, se schimbă repede, traversă curtea spre vilă și deschise ușa cu cheia ei.

Se întoarse să introducă codul pe panoul de siguranță și se opri văzând că lumina de avertizare nu clipea cum ar fi trebuit atunci când se deschidea o ușă. Se încruntă și verifică butoanele. Normal că nu se auzea semnalul de avertizare – alarma nu fusese programată. Probabil că Marilyn uitase. Pentru că proprietatea era înconjurată de ziduri și porți înalte, ea și Sonny nu dădeau prea multă importanță sistemului de securitate al casei. Se gândeau că dacă nimeni nu putea pătrunde în curte nici casa nu era în pericol.

Se duse în bucătărie și puse de cafea, apoi luă ziarul și porni prin hățișul de holuri și camere să-l ducă în biroul lui Sonny, unde obișnuia să îl citească în timp ce se uita la știrile de dimineață. Nu îi plăcea să se grăbească și cobora de obicei la șase jumătate ca să aibă destul timp pentru ziar și micul dejun până la nouă fără douăzeci când pleca la birou.

În hol erau aprinse luminile. Asta îi aminti că și lumina de deasupra ușii de la intrare fusese aprinsă. Ceva nu era în regulă; poate că unuia dintre ei i se făcuse rău în timpul nopții, pentru că i se păru că simte...

Mirosul.

Un val uriaș de panică o cuprinse și dădu înapoi câțiva pași clătinându-se. Mirosul acela! Nu putea însemna ceea ce credea ea, doar că asocia mirosul cu ceva îngrozitor. Orice miros asemănător o făcea să retrăiască coșmarul. Sonny sau Marilyn avea vreun virus digestiv și asta era tot. Ar fi trebuit să o sune pe mobil și s-ar fi întors imediat să aibă grijă de tot.

Înghiți greu nodul care i se urcase în gât.

— Domnule Lankford? strigă ea. Sunteți aici?

Nu primi nici un răspuns. Casa era cufundată în tăcere, cu excepția zumzăitului aproape imperceptibil al aparatelor electrice, ceea ce indica faptul că totul funcționa.

— Hei! strigă ea din nou.

Nu avea pistolul, pentru că nu îi fusese înapoiat. Nu își făcuse probleme în legătură cu asta, dat fiind că nu avea de îndeplinit îndatoriri de bodyguard pentru soții Lankford. Poliția avea să i-l dea în cele din urmă. Însă acum, când părul i se făcea măciucă, regreta că nu îl are.

Poate că trebuia să bată în retragere și să în cheme pe Cahill. Dar casa părea... pustie, exact cum i se păruse casa judecătorului – de parcă era complet lipsită de viață. Mai făcu câțiva pași pe hol, apoi se opri simțind că îi vine să vomite.

Mirosul. Mirosul acela blestemat!

Nu mai pot să trec prin asta încă o dată. Gândul acesta îi ardea creierul. Nu putea să se întâmple din nou. Mai mult ca sigur că imaginația i-o luase razna. Poate că mirosul era același, dar nu trebuia să se lase copleșită de panică. Trebuia să afle ce se întâmplase, cine era bolnav. Să fie calmă și stăpână pe situație. Rezolvarea momentelor de criză făcea parte dintre îndatoririle ei.

Mai făcu doi pași. Mai erau cam trei până la ușa biroului. Făcu un efort să ajungă mai repede, aruncându-se practic înainte ca cineva care reușise în sfârșit să își adune curajul și să facă un salt cu parașuta. Mirosul era aproape uleios, lipindu-i-se de gât și de limbă. Avu din nou un spasm de vomă și își acoperi nasul și gura cu mâna, apoi se uită înăuntru.

Era prăbușit pe podea în poziție aproape șezândă, cu capul și umerii rezemați de măsuța masivă de cafea. Capul îi era înclinat într-un unghi ciudat, iar rana era...

Nu se uită după Merilyn. Dădu înapoi tremurând, cum făcuse și prima oară, și scoțând scâncete slabe. Era într-un fel șocată că din gâtul ei ieșeau astfel de sunete. Păreau atât de neajutorate, iar ea era puternică. Întotdeauna fusese puternică.

Însă acum nu se mai simțea astfel. Îi venea să fugă țipând din casa aceea, să găsească un loc întunecat în care să se ghemuiască și din care să nu mai iasă până nu trecea toată grozăvia.

Voia... îl voia pe Cahill. Da. Alături de el nu avea să se mai simtă atât de neajutorată, atât de distrusă. Trebuia să îl sune pe Cahill.

Continuă să meargă cu spatele pe hol apoi, ca și prima oară, se trezi în bucătărie. Tremura violent acum și era conștientă că se află în pragul unei crize de nervi.

Dar nu! Nu avea să cedeze. Nu putea. Avea multe de făcut și câteva telefoane de dat.

Nu lui Cahill. Nu lui întâi. Primul apel trebuia să fie la 911. Trebuia să procedeze ca la carte. Poate că Marilyn trăia încă și putea fi salvată dacă doctorii ajungeau la timp.

Mâna îi tremura așa de tare că nu putea forma numărul, întrerupse și încercă din nou cu același rezultat. Plângând și blestemând, începu să dea cu telefonul în masă.

— Ce naiba ai? Mergi odată!

Telefonul i se făcu bucăți în mână și fragmentele de plastic săriră în toate părțile. Aruncă de perete ce mai rămăsese din el. Avea nevoie de alt telefon. Avea nevoie... de alt... la dracu telefon!

Se strădui să gândească. Existau telefoane prin toată casa, dar unde anume? Nu lucra aici de prea multă vreme pentru ca răspunsul să îi vină automat, mai ales acum când în minte nu i se mai lega nici un gând coerent.

Și nici nu putea să se ducă să caute. Îi era teamă să nu dea peste Marilyn.

Nu putea să suporte ideea că femeia aceea plină de energie, veselă și cumsecade zăcea undeva într-o baltă de sânge. Concentrează-te. Găsește un telefon.

Bungaloul. Știa exact unde se afla telefonul acolo.

Dădu să o ia la fugă, dar picioarele i se înmuiară, se clătină și căzu într-un genunchi pe dalele din curte. Nu simți nici o durere, se ridică repede și merse clătinându-se până la bungalou.

Telefonul era în camera de zi. Luă repede receptorul și începu să apese butoanele dezordonat, dar se opri și reuși să respire dc câteva ori adânc. Trebuia să se calmeze; nu era de folos nimănui dacă ceda psihic.

Mâinile îi tremurau încă, dar reuși să formeze 911, apoi așteptă.

Lui Cahill nu îi venea să creadă. Ce dracu' însemna asta? La început crezu că nu auzise bine, că raportul era o farsă sau adresa greșită. Orice. O crimă în Mountain Brook era destul de neobișnuită, dar o crimă dublă la doar câteva săptămâni de la prima? Și descoperită de aceeași femeie care îi sunase să le-o anunțe și pe prima? De necrezut.

Își simți stomacul făcut ghem și îl străbătu un fior de gheață ce nu avea nimic de-a face cu teama pentru siguranța lui Sarah – ea sunase să anunțe crima, așa că nu pățise nimic – ci ținea de instinctul lui de polițist. Era un polițist foarte bun, combinând experiența și intuiția cu talentul de a analiza faptele concrete, având grijă ca sentimentele să nu-i întunece judecata. Intuiția îi spunea acum că ceea ce se întâmpla depășise orice coincidență.

Când ajunse la casa soților Lankford, scena care îl întâmpină punea mult în umbră ceea ce văzuse acasă la judecătorul Roberts. Mașini de poliție, alte mașini fără însemne, furgonete, medici și o mașină de pompieri blocau aleea din fața casei și strada, dar prezența acestora

era explicabilă. Mulțimea de curioși, furgonetele canalelor de știri și reporterii întrerupseseră complet circulația. La naiba, era chiar și un elicopter care survola zona.

Își prinse insigna de curea la vedere, își făcu loc prin mulțimea de curioși, trecu pe sub banda galbenă și îl abordă pe primul polițist care îi apără în cale:

— L-ai văzut cumva pe locotenent?

— E înăuntru.

— Mulțumesc.

Sarah era și ea undeva înăuntru, sau în căsuța din spatele piscinei. Nu se duse să o caute; trebuia să vorbească mai întâi cu locotenentul.

Casa era un adevărat labirint, de parcă arhitectul suferise și de schizofrenie și de dislexie. Îl găsi în cele din urmă pe locotenent stând pe un hol și uiându-se într-o cameră, fără să intre și având grijă să nu atingă nimic. Camera constituia probabil scena crimei, sau una dintre ele.

— Trebuie să vorbim, îi spuse, făcându-i semn cu capul într-o parte.

— E o adevărată mizerie, mormăi locotenentul continuând să privească spre interiorul camerei.

Părea obosit, deși ziua de-abia începuse.

— Da, ce este?

— Cred că cel mai bine ar fi să nu lucrez la cazul ăsta. Conflict de interese. Am o relație cu Sarah Stevens.

— Cu femeia majordom? întrebă locotenentul Wester pe ton răstit. Ce fel de relație? Ați ieșit împreună de câteva ori?

— Aproape că locuim împreună.

Exagera puțin, dar nu prea mult.

— Am înțeles că locuiește în căsuța din spate.

— Stă acolo când e de serviciu. Restul timpului și-l petrece la mine acasă.

— La dracu'!

Locotenentul își trecu mâna peste cap. Nu mai avea prea mult păr, iar pe cel care îi rămăsese îl tundeau foarte scurt, așa că nu avea ce deranja.

— De când durează chestia asta?

— De când a fost eliminată de pe lista suspectilor în cazul Roberts.

— Ce porcărie! Am o presimțire proastă în legătură cu toate astea, doctore. Poate că am absolvit-o prea repede în celălalt caz. Cum se poate așa ceva? întrebă el într-o șoaptă furioasă. Ani de zile nu am avut nici o crimă, dar cum apare ea în oraș, toți cei pentru care lucrează sunt împușcați în cap cu o lovitură curată, de profesionist. Primul i-a lăsat o

sută de mii prin testament. Acum a dispărut un diamant în valoare de un sfert de milion de dolari. Chiar ea a observat chestia asta când a identificat cadavrul. Coincidență? Pe dracu'! Nu există astfel de coincidențe. Instinctul îmi spune că nu miroase-a bine cu prietena ta.

— Da, zise Cahill întunecat. Știu.

Capitolul 23

Locotenentul Wester era într-un mare impas. Avea nevoie de toți detectivii din departament, dar nu voia să pună cazul în pericol tulburând apele cu un conflict de interese. Conflictul intervenea doar dacă Cahill amesteca sentimentele cu treaba pe care o avea de făcut. După părerea lui, detectivul s-ar fi descurcat. Cahill însuși era sigur de asta. Avea să fie dureros, dar putea să o facă. Cu toate astea, era mai bine ca altcineva să preia cazul.

Și el știa că asta era cea mai bună soluție, dar situația tot îl călca pe nervi. Locotenentul îl lăsă să hotărască singur, însă decizia se impunea de la sine. Cahill era sigur că dăduse greș undeva și că ceva îi scăpase. Dacă Sarah comisese toate crimele – sau angajase pe cineva să le comită, o posibilitate pe care nu o putea trece cu vederea – concluzia era că se făcuse vinovat de o mare eroare nedând curs impulsului său inițial și, drept rezultat, încă doi oameni muriseră.

Dacă Sarah era nevinovată – o posibilitate care părea din ce în ce mai neverosimilă atunci existau și mai multe lucruri care îi scăpaseră. Cum ar fi chestia cu pandantivul: chiar exista un ciudat care o urmărea, sau și-l trimisese singură ca să îi îndrepte pe o pistă falsă?

Cu toate că nu mai lucra la caz, în mintea lui se perindau toate scenariile posibile. Ceru permisiunea să o vadă. În parte voia să se asigure că era bine, dar polițistul din el voia să vadă cum arăta și cum se comporta. Limbajul trupului și reacțiile fizice spun multe.

Sarah era în bungalow, stând pe canapeaua confortabilă din camera de zi, în timp ce un doctor îi pansa genunchiul drept și un polițist supraveghea totul din prag. Avea pantalonul rupt și i se vedea sângele uscat, ca niște pete de rugină, pe picior. Era albă ca varul.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el fără să se apropie.

— A căzut în curte și s-a lovit la genunchi, spuse doctorul calm, înfășurându-i cu un bandaj rana vineție care încă sângera. O să vă doară mâine, îi spuse lui Sarah.

Ea dădu din cap absentă.

— Când ai căzut? o întrebă el. Și cum?

— Nu am căzut.

Vocea ei de-abia se auzea și nu avea nici o inflexiune. Nu se uita la el.

— M-am împiedicat și m-am proptit într-un genunchi.

— Când? repetă el.

Ea făcu un gest vag.

— Când căutam un telefon.

— De ce căutai un telefon?

Din câte văzuse, casa era plină de telefoane, inclusiv unul făcut bucăți în bucătărie.

— Ca să sun. Să anunț...

Făcu încă un gest nedeslușit, de data asta spre casă.

— Există telefoane în casă. De ce a trebuit să ieși?

— Nu știam unde este ea. Nu... voiam să o văd.

Se opri și îl privi pentru prima oară.

— Dar tot a trebuit să o văd. M-au pus să o identific. Tot a trebuit s-o văd.

Simptomele șocului erau foarte bune, foarte convingătoare. La naiba, poate erau reale. Mișcărilor erau și ele ale unei persoane în stare de șoc. Stătea încremenită și nu se mișca decât dacă i se cerea să facă ceva, iar atunci o făcea cu mare încetineală. Era foarte palidă. Machiaj? Pupilele îi erau dilatate, dar picăturile de ochi pot produce acest efect.

Se ura pe sine pentru gândurile care îi treceau prin minte, dar nu își putea permite să se lase orbit. Nu mai lucra la caz, dar asta nu însemna că observațiile lui nu puteau fi de folos.

Brusc, îi veni un alt gând: oare intrase într-o relație cu el doar ca să abată suspiciunile de la ea, sau poate ca să fie la curent cu investigația asupra uciderii judecătorului Roberts? Dacă lucrurile stăteau așa, putea să se felicite, pentru că ancheta nu dusese absolut nicăieri.

Ar fi dorit să îi mai pună și alte întrebări, dar poate era mai bine să îi lase pe detectivii cărora le fusese repartizat cazul să se ocupe de asta. În plus, mai voia să verifice ceva.

Dădu din cap spre polițist și ieși din bungalou respirând adânc aerul proaspăt. Plecă din nou în căutarea locotenentului Wester.

— Avem ora estimativă a decesului?

— Cei de la criminalistică nu au făcut încă o determinare precisă, dar am văzut și eu cadavrele și rigor mortis e destul de avansată. Aș zice că au trecut vreo douăsprezece ore. Cam așa ceva.

La dracu! Asta plasa crima în intervalul în care fusese chemat la serviciu, iar ea se dusese pe nepusă masă la supermarket, deși îi spusese că fusese la cumpărături mai devreme. Se justificase prin faptul că i se făcuse brusc poftă de înghețată de banane. Avea oare atâta sânge rece încât să vină încoace, să omoare doi oameni, apoi să treacă pe la magazin să cumpere înghețată în drum spre casă? Sau cumpărase înghețată doar ca să aibă o justificare pentru că plecase de acasă? Un alibi care îi permitea să arate bonul și să zică: „Vezi? Am fost acolo. Nu puteam să fiu în partea cealaltă.”

Era exact cum se întâmplase și îând fusese ucis judecătorul Roberts. Nu avea nici un martor care să ateste că se afla în altă parte în momentul crimei, doar bonurile din locurile în care fusese la cumpărături.

Pe de altă parte, nu avea de unde să știe că avea să fie chemat la serviciu în seara trecută. Deci nu avusese cum să plănuiască nimic dinainte. Așteptase pur și simplu, știind că la un moment dat va fi chemat la datorie noaptea, și trecuse la fapte când acest lucru se întâmplase? Nu avea de ce să se grăbească și își putea permite să aștepte momentul cel mai potrivit. La urma urmei, încasa un salariu mare, iar diamantul galben nu pleca nicăieri în caz că pusese ochii pe el.

Nu păstrase bonul de la supermarket. Își amintea perfect că aruncase pungile de plastic și bonul la gunoi. Dacă era o criminală atât de deșteaptă și de organizată, aruncarea bonului era o neglijență crasă. Sau o mișcare inteligentă. Putea spune: „Dacă știam că o să am nevoie de un alibi, de ce aș fi aruncat bonul?”

Doamne, Dumnezeuule, simțea că înnebunește! Din orice unghi ar fi privit lucrurile, exista ceva care îi puneia faptele în cu totul altă lumină.

Se duse acasă și căută prin gunoiul din bucătărie. Pungile de plastic erau acolo, de fapt deasupra, neavând peste ele decât cojile de fructe și cutia goală de iaurt de la micul dejun. Scoase pungile – erau două le îndreptă și se uită înăuntru. Bonul era acolo, mototolit, dar uscat și fără pete.

Se uită la ora trecută pe el. Opt și cincizeci și șapte de minute seara. Cam la ora aceea ajunsese și el acasă. Unde fusese în restul timpului cât lipsise el?

Camera pentru interogatorii era mică, mobilată doar cu strictul necesar și fără să aibă nimic amenințător; în tavan era fixată o cameră de luat vederi pentru înregistrarea discuțiilor.

Detectivul Rusty Ahem se pricepea foarte bine să conducă un interogatoriu. Avea spre un metru optzeci, păr de culoarea nisipului, pistrui și o expresie deschisă care te îndemna la confesiune. Foarte cumsecade și foarte înțelegător. Oricât de neutre ar fi fost expresia și tonul lui Cahill, nu reușea niciodată să pară nonagresiv ca Rusty. Era prea înalt și prea solid, cum spusese o dată și Rusty: „Ochii tăi seamănă tot timpul cu ai unui rechin”.

Rusty era bun cu deosebire la interogarea femeilor; tuturor le inspira încredere expresia lui de băiat bun.

Cahill, împreună cu locotenentul și alți doi detectivi, urmăreau interviul pe un monitor. Sarah stătea practic nemișcată, nescoțând aproape nici o vorbă, de parcă se închisese cu totul în sine. Cahill își aminti că se comportase la fel și după prima crimă. O reacție de

protecție, probabil? O modalitate de a se distanța? Sau avea actoria în sânge?

— Unde ați fost aseară?

— Acasă la Cahill.

— La detectivul Cahill?

— Da.

— De ce ați fost acolo?

— Am petrecut week-end-ul împreună.

— Tot week-end-ul?

— În afară de sâmbătă. Au avut o petrecere sâmbătă și am lucrat.

— La ce oră ați ajuns acasă la detectivul Cahill? Sâmbătă, după petrecere.

— Pe la patru dimineața? transformă ea răspunsul într-o întrebare. Nu-mi amintesc exact. Devreme. Înainte să se lumineze.

— De ce v-ați dus acolo la ora aceea?

— Ca să fim împreună.

Rusty nu îi puse nici o întrebare despre relația lor, slavă Domnului! Trecu direct la stabilirea locului unde se afla în momentul crimei.

— Ați fost împreună duminică toată ziua?

— Da.

— Și noaptea de duminică spre luni ați petrecut-o cu detectivul Cahill?

— Da.

— Dar ieri? Luni. Ce ați făcut după ce detectivul Cahill a plecat la serviciu?

— Rusty se crede avocat, bombăni detectivul Nolan. Ia uite ce întrebări pune!

Chestionarea era neobișnuit de amănunțită, luând totul pas cu pas. De obicei interogatoriile sunt mai puțin structurate, îndemnându-l pe suspect doar să vorbească. Dar Sarah nu avea chef de vorbă; răspundea doar la întrebările care i se puneau, cât mai concis posibil. Rusty trebuia să îi scoată informațiile cu cleștele.

— Am făcut exerciții fizice. Am făcut aprovizionarea.

— Asta e tot?

— Mi-am făcut manichiura.

— Unde v-ați făcut exercițiile fizice?

— În subsol.

— Care subsol?

— Subsolul casei lui Cahill.

Și așa mai departe, stabilind când și unde își făcuse manichiura, unde făcuse cumpărăturile și la ce oră. Ce făcuse după aceea? Pregătise

cina. Spaghete. Era gata când Cahill ajunsese acasă. După aceea el a primit un telefon și a trebuit să plece. A spus că va lipsi câteva ore.

Rusty se uită peste notițe. Avea ora exactă la care Cahill primise apelul, ca și ora la care se întorsese acasă. Avea ora înregistrată pe bonul de la magazinul unde cumpărase înghețata. Dacă ea încerca să îi dea altele, avea să își dea seama imediat.

— Ce ați făcut după aceea?

— Am făcut curat în bucătărie și m-am uitat la televizor.

— Asta e tot ce ați făcut?

— M-am dus să cumpăr înghețată.

— La ce oră s-a întâmplat asta?

— Nu știu. După opt.

— De unde ați cumpărat-o?

Îi dădu numele supermarketului.

— La ce oră ați plecat de la supermarket?

— Nu știu.

— Nu puteți estima cât ați stat acolo?

Ea ridică dintr-un umăr.

— Cincisprezece minute.

— Unde v-ați dus după ce ați plecat de la supermarket?

— Înapoi acasă la Cahill.

— Era acasă?

— Da. Se întorsese mai devreme decât se așteptase.

— La ce oră s-a întâmplat asta?

— Nu știu. Nu m-am uitat la ceas.

— V-ați oprit undeva de la supermarket până acasă la detectivul

Cahill?

— Nu.

— Ați spus că ați fost la cumpărături în timpul zilei. De ce nu ați cumpărat atunci înghețată?

— Nu mi-a fost poftă în momentul acela.

— Vi s-a făcut brusc poftă de înghețată?

— Da.

— Vi se face poftă des de înghețată?

— O dată pe lună.

Rusty o privi ușor nedumerit.

— De ce numai o dată pe lună?

— Înainte de ciclu. Atunci mi se face poftă de înghețată.

— Ah! șopti Nolan în urechea lui Cahill. PMI. Prea multe informații. Nu voia să audă de așa ceva.

Rusty păru și el puțin dezorientat, ca și cum nu știa ce să facă cu acea informație. Cahill își păstră o expresie impasibilă. Îi era greu să își

vadă viața particulară supusă interogatoriului. Ce gândea ea? Ce se petrecea în spatele ochilor ei negri?

La naiba, de unde să știe? Când venea vorba de femei, se pare că era și orb, și prost; deși era detectiv, i-a trebuit mai mult de un an până să-și dea seama că Shannon îl înșală. Dar una era să îți pună coarne nevasta și cu totul alta să te încurci cu o criminală. Făcuse dragoste cu femeia asta. Dormise lângă ea. Răsese împreună cu ea. Ar fi fost în stare să jure pe orice că era cea mai cumsecade femeie pe care o întâlnise vreodată și de aceea îi era greu să reconcilieze ceea ce știa despre ea ca femeie cu circumstanțele care indicau că putea fi o criminală cu sânge rece.

— Nevastă-mea are poftă de ciocolată, zise locotenentul Wester. Știu totdeauna când trebuie să-i vină ciclul după felul în care se îndoapă cu ciocolată ca o veveriță care își face provizii pentru iarnă.

— Doamne, nu putem să vorbim despre altceva? gemu Nolan.

Rusty o conduse spre momentul în care ajunsese la casa familiei Lankford.

— Ce ați făcut după ce ați ajuns?

— M-am dus în casa mare să pun de cafea.

— Ați observat ceva neobișnuit?

— Alarma nu era programată. Nu am auzit semnalul de avertizare când am deschis ușa bucătăriei și am intrat.

— Asta era ceva neobișnuit?

— Eu programez întotdeauna alarma când sunt acolo. Doamna Lankford mai uita uneori.

— Deci nu era ceva ieșit din comun.

— Nu chiar.

— Ce ați făcut după aceea?

— Am dat drumul filtrului, apoi am luat ziarul... am luat ziarul să îl duc în birou. Domnului Lankford îi plăcea să îl citească acolo în timp ce se uita la știri. Luminile erau aprinse, zise ea și vocea i se stinse.

— Luminile?

— Luminile din hol. Erau aprinse. La fel și veiozele. Nu ar fi trebuit să fie aprinse la ora aceea.

— De ce nu?

— Eu sunt singura care mă trezesc atât de devreme și de-abia ajunseseam acolo.

— Ce ați crezut că s-a întâmplat?

— Am crezut... am crezut că unuia dintre ei îi era rău.

— De ce v-ați gândit la asta?

— Din cauza mirosului. Am sesizat mirosul.

Se cuprinse strâns cu brațele și începu să se legene înainte și înapoi. Legănarea e semn de mare suferință – încercarea automată a

trupului de a găsi alinare. Cineva ar trebui să o ia în brațe, gândi Cahill și stomacul i se strânse și mai tare.

— Ce miros?

Ea îl privi cu ochii goi, apoi se opri brusc din legănat și își duse mâna la gură. Rusty sări să ia coșul de gunoi și i-l dădu chiar la țanc. Sarah se aplecă deasupra coșului și începu să verse violent, deși nu ieși nimic decât lichid. Cahill încleștă din dinți. Probabil că nu mâncase nimic de la micul dejun, iar de atunci trecuseră multe ore. Ea continuă să icnească spasmodic, chiar și după ce stomacul i se goli complet, iar sunetele pe care le scotea erau dureros de ascultat.

— Vă aduc un șervet imediat, zise Rusty luând-o spre ușă.

Sarah rămase aplecată peste coșul de gunoi, iar trupul i se scutura din când în când de convulsii. Cei din camera de monitorizare o priveau în tăcere. Cahill se lupta să își înfrâneze nevoia de a se duce la ea, de a avea grijă de ea. Nu putea să se amestece. Trebuia să îl lase pe Rusty să își facă treaba.

Rusty se întoarse cu un prosop ud. Sarah îl luă cu mâinile care îi tremurau violent și se șterse pe față.

— Vă rog să mă scuzați, zise ea cu vocea înăbușită.

Apoi își luă fața în mâini și începu să plângă cu suspine lungi ce o cutremurau din cap până în picioare, amintindu-i lui Cahill de felul în care plânsese după uciderea judecătorului Roberts.

Dumnezeule, nu se mai putea uita! Se ridică și se plimbă de colo-colo prin cameră masându-și ceafa care îl înjunghia. Dacă ea comisese crimele, însemna că este cea mai bună actriță din lume. Pe ecranul monitorului vedea o femeie în suferință și în stare de șoc. Unii oameni reacționează în felul acesta dacă au ucis într-un impuls de moment și apoi își dau seama cu oroare ce au făcut. Ucigașii care își execută victimele cu sânge rece împușcându-i în cap cu precizie nu jelesc după aceea. Circumstanțele păreau să indice că Sarah era neagră de păcate, dar detaliile nu se potriveau. Ea nu se potrivea cu restul ansamblului.

Nu, nu se potrivea deloc. Indiferent care erau circumstanțele, nu era vinovată.

— Nu a făcut-o ea, zise el brusc, dintr-o dată foarte sigur.

Într-adevăr, se putea dovedi orb atunci când era vorba de chestiuni romantice și luase lovituri puternice în părțile sensibile din cauza asta; dar ca polițist vedea lucrurile foarte clar, iar ea nu era vinovată.

Locotenentul Wester îi aruncă o privire plină de înțelegere.

— Doctore, te-ai culcat cu ea. Nu-ți lăsa capul cel mic să gândească în locul capului cel mare.

— Poți să mă crezi pe cuvânt, îl asigură Cahill. O cunosc. Nu putea să facă așa ceva.

— Ești prea implicat, zise Nolan. Lasă-ne să ne facem treaba
— Dacă nu e vinovată, vom afla. Iar dacă ea a făcut-o, vom afla și asta.

Își îndreptară cu toții privirile spre monitor. Rusty așteptase în tăcere ca avalanșa de suspine să se potolească, iar acum o întreba încet:

— Doriți ceva de băut? Cafea? Apă? O Coca-Cola?

— Apă, reuși ea să spună cu vocea răgușită. Mulțumesc.

Îi aduse o cană cu apă, iar Cahill privi cum ia câteva înghițituri cu mare grijă, de parcă îi era teamă că avea să le vomite imediat. Ce s-a întâmplat după ce ați simțit mirosul?

Începu din nou să se legene încet de ți se frângea inima să o privești.

— Am... aproape că am luat-o la fugă. Știam ce înseamnă mirosul acela. Când l-am descoperit pe judecător mort, am simțit... același miros. Am simțit că nu pot să intru. Am vrut să o iau la fugă.

— Ați fugit?

Ea clătină din cap.

— Mi-am repetat că nu putea fi vorba de așa ceva, că îi era cuiva rău și nimic altceva. Că era vorba de un virus la stomac. Treaba mea era să mă ocup de astfel de lucruri, să curăț mizeria. Vocea i se stinse din nou.

— Cum ați procedat?

— M-am dus în ușa biroului și m-am uitat înăuntru. L-am văzut... zăcând acolo. Avea gâtul îndoit.

Involuntar, își lăsă capul pe umăr să arate poziția în care se afla Sonny Lankford. Rusty așteptă să continue, dar ea se cufundă în tăcere.

— Ce ați făcut apoi?

— Am mers cu spatele până în bucătărie și am încercat să sun la 911. Am vrut să îl sun pe Cahill mai întâi. Voiam să vină lângă mine. Dar la 911... medicii... poate mai era nevoie de ajutorul lor.

— Ați încercat să sunați?

— Nu am reușit... Tremuram atât de tare, că n-am nimerit tastele. Telefonul nu voia să funcționeze. Am dat cu el de masă și s-a spart. Telefonul s-a spart.

— Ați dat cu telefonul de masă?

— Da.

— De ce?

— Nu funcționa. Nu avea ton!

— Și pe urmă?

— L-am aruncat de perete.

Sarah era cea mai stăpânită femeie pe care o cunoștea, gândi Cahill. Dacă își pierduse controlul într-o asemenea măsură, însemna că era în pragul isteriei. Era îngrozită și suferea cumplit, iar el nici măcar

nu îi atinsese mâna când se duse să o vadă în bungalow. Nu era de mirare că se cuprinsese singură cu brațele; cineva trebuia să o facă.

— Aveam nevoie de alt telefon, continuă ea vorbind prima oară fără să fie întrebată. Nu mai eram în stare să gândesc, nu îmi mai aminteam unde se află celelalte telefoane din casă. Nu lucrez acolo de multă vreme și casa e complicată. Nu am vrut să mă duc să caut, fiindcă nu știam unde e doamna Lankford și nu voiam să o găesc, să o văd.

Lacrimile începură să îi curgă din nou pe obraji.

— Așa că m-am dus în bungalowul unde stăteam eu. Acolo știu unde se află telefonul. Nu a trebuit să îl caut. Am sunat la 911 și ei m-au ținut la telefon. Am vrut să închid, dar nu m-au lăsat. M-au ținut la telefon.

— De ce ați vrut să închideți?

— Cahill, zise ea cu vocea tremurată și ochii orbiți de lacrimi. Voiam să îl sun pe el. Aveam nevoie de el.

Cahill ieși brusc din cameră. Se duse la toaletă, încuie ușa, se aplecă peste toaletă și începu să vomite.

Capitolul 24

Trecu ceva timp până începu să gândească din nou coerent, logic, iar Sarah avea acum destul timp la dispoziție. Rămase singură în camera de interogatoriu perioade lungi de timp, întrerupte de cele în care detectivul cu pistrui venea să îi pună o mulțime de întrebări. Dacă avea nevoie să meargă la toaletă, era însoțită. Dacă voia să bea ceva, i se aducea.

Se întrebă dacă ar lăsa-o să plece în cazul în care încerca. Nu fusese arestată, nu i se puseseră cătușe, venise aici de bună voie. Pe lângă asta, nu avea unde să se ducă. Nu mai putea sta în bungalow și nu îi trecuse prin cap să ceară să i se strângă hainele și alte obiecte de care avea nevoie ca să se mute din nou la hotel, iar acasă la Cahill nu se mai putea duce. Când începu să gândească din nou, acesta fu primul lucru pe care îl înțelese cu claritate.

O credea vinovată. Credea că ea comisese crimele.

Nu se apropiase de ea mai devreme în bungalow, ci rămăsese la distanță, privind-o cu ochi reci. Nu mai era aceeași situație ca atunci când fusese ucis judecătorul; o suspectase și atunci până ce îi verificase alibiul, dar atunci nu era nimic personal. Îl înțelesese atunci. Dar acum... acum o cunoștea ca nimeni altul. Noaptea trecută, de exemplu, cu excepția orelor cât fusese chemat la serviciu, și-o petrecuseră împreună. Făcuseră dragoste de câteva ori. Și cu toate acestea credea că plecase imediat după el, condusese până la casa familiei Lankford, îi împușcase pe amândoi în cap, după care se oprise la magazin și cumpărase înghețată în drum spre casă.

L-ar fi înțeles dacă și-ar fi făcut doar meseria. Ar fi durut-o, dar ar fi înțeles. Însă faptul că era convins că e vinovată nu îl putea înțelege.

Asta o durea atât de tare, încât nu era sigură că se va vindeca vreodată. Dintr-o singură lovitură tăiasse toate legăturile dintre ei, lăsând-o să plutească în derivă. Se simțea ca un astronaut căruia i s-a desprins cablul de siguranță și nimeni de pe nava-mamă nu face nici un efort să îl recupereze. Era pierdută, plutea din ce în ce mai departe, dar nu îi mai păsa.

Durerea pe care o simțise când murise judecătorul nu era nimic în comparație cu ceea ce simțea acum. Nu suferea numai din cauza morții violente a soților Lankford, acei oameni prietenoși și cu picioarele pe pământ pe care ajunsese să îi îndrăgească atât de mult; suferea și pentru că îl pierduse pe Cahill, vraja aceea care crezuse că există între ei. Îl iubise, dar el nu îi împărtășise sentimentele, pentru că nu poți iubi o persoană dacă nu o cunoști cu adevărat, dacă nu știi exact de ce este și de ce nu este în stare. Cahill nu o cunoscuse absolut deloc. Dacă ar fi cunoscut-o, ar fi venit la ea și i-ar fi spus: „Știu că situația arată foarte rău, dar cred în tine. Sunt alături de tine.”

În loc de asta, se uitase la ea ca la un gunoi, iar apoi plecase. Asta nu e dragoste. Voise să o aibă în patul lui, doar atât. Și reușise peste așteptări, probabil.

Înțelegea acum de ce devenise atât de otrăvit și neîncrezător după ce aflase că soția lui îl înșela. Nici ea nu credea că va mai putea avea încredere în cineva vreodată. În familia ei, sigur; pe ei se va putea baza oricând și orice s-ar fi întâmplat. Dar în altcineva? Imposibil. Lecțiile pe care le înveți pe pielea ta nu le mai uiți niciodată.

Pentru moment, făcu ceva total străin firii ei: se resemnă. Făcuse întotdeauna parte dintre acei oameni care, atunci când nu le place ceva, se zbat, se dau de ceasul morții și nu se lasă până nu îndreaptă lucrurile. Dar în situația de față nu era nimic de făcut. Nu putea schimba trecutul. Cahill o părăsise când avusese cea mai mare nevoie de el și nu putea schimba asta oricât s-ar fi zbatut.

E foarte amuzant ca un bărbat să îți vorbească de căsătorie într-o zi, iar a doua zi să îți întoarcă spatele. Dar nu îi venea deloc să râdă.

Rămase pe scaunul cu spătar în camera mică de interogatoriu fără de ferestre și lăsă timpul să treacă pe lângă ea. Nu avea de ce să se grăbească. Nu avea nimic de făcut și nici unde să se ducă.

Locotenentul Wester își trecu mâna peste țeasta aproape cheală.

— Bine, zise el obosit. Ce avem până acum? O mai reținem, o arestăm sau o lăsăm să plece?

Erau epuizați cu toții. Presa vuia, primarul tuna și fulgera, primăria clocotea, iar cetățenii din Mountain Brook erau înspăimântați. În ultima lună, trei dintre ei fuseseră uciși în casele lor, ceea ce ar fi fost

o știre de prima pagină în orice comunitate, dar în Mountain Brook era înfiorător. Victimele crimelor se crezuseră în siguranță cu sistemele lor de securitate și proprietățile înconjurate de ziduri, cu reflectoarele și porțile lor electrice. Dar nu fuseseră mai în siguranță decât o tânără mamă care locuiește într-un cartier unde se face trafic intens de droguri și care se ghemuiește noaptea cu copiii ei în cadă pentru că pereții sunt prea subțiri și nu ar putea opri gloanțele care șuieră permanent pe stradă.

Oamenii plăteau bani grei să locuiască în Mountain Brook, unde impozitele pe proprietate sunt zdrobitoare. Plăteau prețuri astronomice pentru terenuri, pentru școlile excelente și pentru iluzia siguranței. Impozitele mari le asigurau un oraș fără străzi murdare și un Departament de poliție de la care așteptau să păstreze activitatea infracțională în limite minune și să rezolve prompt cazurile apărute. Când oamenii care locuiesc în case de milioane de dolari pierd iluzia siguranței, nu se sfiesc să își arate nemulțumirea. Asta îl supăra pe primar, ceea ce îl supăra pe căpitan la rândul lui etc., etc. Iar presiunea se răsfrângea asupra diviziei de detectivi, care trebuia să producă rezultate, altfel...

Rusty Ahern consultă hârtiile din fața lui.

— Bun. Uite care e părerea mea: avem trei cartușe folosite, care după testele preliminare par să se potrivească cu glonțul care l-a ucis pe judecătorul Roberts. Nu avem amprente edificatoare în niciunul dintre cazuri. Nu avem nici o probă concretă, în afară de cele trei cartușe. Nu avem nici un indiciu de intrare forțată în niciuna dintre cele două case, ceea ce arată că victimele îl cunoșteau pe criminal și că i-au deschis ușa. Avem o încuietore asupra căreia s-a tras un glonț. Printre apelurile primite la telefonul soților Lankford se numără și unul dat de la un telefon public din Galleria, același de unde s-a dat ultimul telefon primit de judecătorul Roberts. Nu știu ce părere aveți voi, dar mie toate astea îmi indică faptul că domnișoara Stevens nu a comis niciuna dintre crime.

— Cum ai ajuns la concluzia asta? întrebă Nolan. N-am înțeles.

— Nu avea nici un motiv să sune dinainte ca să se asigure că porțile electrice i se vor deschide, că victimele erau acasă ori alte chestii de genul ăsta, explică Cahill. Avea acces deplin în ambele case. Putea intra oricând nestingherită.

— Bun. Și care ar fi mobilul? întrebă Ahern. Asta mă înnebunește. Din casa judecătorului nu s-a luat nimic. Domnișoara Stevens primește o sumă considerabilă prin testament, dar va dura destul până când acesta va fi autentificat. Nu-i același lucru ca atunci când primești un cec imediat după înmormântare. Și, cum ai subliniat și tu, doctore, nu duce lipsă de bani.

— Asta nu înseamnă nimic, zise Nolan. Sunt unii care vor tot timpul mai mult. Și nu uitați de inelul cu diamant care a dispărut. O piatră care valorează un sfert de milion poate atrage atenția multora. În plus, există și destui nebuni pe lume.

Cahill făcu eforturi să se stăpânească.

— Dar ea nu e nebună. E mai sănătoasă și mai echilibrată decât oricine. Nolan, dacă mai spui o dată că m-a amețit cu farmecele ei, îți bag dinții pe gât.

Își săriseră deja la gât de câteva ori în ziua aceea. Erau amândoi obosiți și nervoși, iar Nolan avea obiceiul de a merge prea departe cu tachinarea.

— Potoliți-vă, băieți, îi calmă Wester. Doctore, ce e cu fotografia pe care ai obținut-o în cazul judecătorului? A fost arătată vecinilor familiei Lankford?

— Nu încă. Ne-am concentrat cu toții asupra lui Sarah.

— Bun, atunci fă-o să circule. Ultimul apel primit de soții Lankford a venit de la același telefon public, așa că individul ăla trebuie să fie omul nostru.

— Dar tot nu are nici o logică, se împotrivi Nolan. Nimic nu a fost luat din casa judecătorului, așa că singurul motiv ar fi banii lăsați prin testament. Ce dacă durează până va fi autentificat? Tot îi va obține în cele din urmă. A lucrat pentru Roberts, iar acesta a fost împușcat. A lucrat pentru soții Lankford și au fost și ei împușcați. Nu vi se pare că există un anumit șablon aici?

— Și care ar fi teoria ta în legătură cu individul din fotografie? întrebă Wester.

— E simplu. Lucrează împreună. E singura explicație. Ea pătrunde înăuntru și obține toate informațiile – codurile alarmelor, cheile, tot ce trebuie. Nu știu cum hotărăsc când – adică, pentru judecător a lucrat aproape trei ani; de ce a așteptat atât până să îl elimine? După care lucrează în casa Lankford doar puțin mai mult de o săptămână și cei doi sunt asasinați. Poate că o fac atunci când au nevoie stringentă de bani. Cine știe? Oricum, ea se asigură de fiecare dată că are un alibi, iar el se strecoară înăuntru și rezolvă treaba. Victimele nu au habar de prezența lui până nu le apare în față și apasă pe trăgaci. Nu are nici un fel de legătură cu victimele și din cauza asta cazurile sunt atât de greu de rezolvat.

— Ai cumva sistem de alarmă în casă? întrebă Cahill.

— Da, sub formă de câine.

— Atunci țin să te anunț că victimele nu aveau cum să nu îl audă pe ucigaș intrând. În ambele case, de câte ori se deschide o ușă sau o fereastră, se declanșează un semnal de alarmă. Dacă nu te aștepți să

intre nimeni, te duci să verifici ce se întâmplă, nu? Nu stai liniștit în fotoliu și aștepti.

— Poate credeau că era ea.

— Soții Lankford știau că e plecată până marți dimineață.

Wester se încruntă.

— Vrei să spui că în ambele cazuri victimele l-au cunoscut pe criminal.

— Mie așa mi se pare.

— Și că avem același ucigaș în ambele cazuri.

Se uitară cu toții unul la altul.

— Tot ne lipsește o piesă esențială, zise Ahern. Mobilul.

— Banii, cum v-am tot spus.

— Iar eu ți-am tot spus, zise Cahill pierzându-și răbdarea, că banii nu reprezintă un mobil decât dacă ucigașa e Sarah.

— Sau dacă ea a comandat crimele.

— Dar victimele l-au cunoscut pe ucigaș, care cel mai probabil e bărbatul care a sunat de la telefonul public. Chiar tu ai spus că așa-zisul ei partener nu trebuia să aibă nici o legătură cu victimele. Așa că ori l-au cunoscut, ori nu l-au cunoscut. Dacă nu-l cunoșteau, cum l-au lăsat să intre în casă? De ce s-ar fi așezat judecătorul Roberts comod în fotoliu ca să stea de vorbă cu el? Criminalul era un cunoscut și al lui Robert, și al soților Lankford.

— La dracu'! exclamă Nolan încruntându-se cu ochii la tăblia mesei și gândind intens.

— Deci omul nostru e o persoană cu care aveau legături de afaceri sau care se învârtea în aceleași cercuri. Presupunerea men e că aveau legături de afaceri, zise Cahill. Judecătorul Roberts era trecut de optzeci de ani și nu mai mergea la petreceri. Avea cercul lui de prieteni cu care juca pocher și asta era tot. Însă continua să aibă interese de afaceri, iar de Sonny Lankford nici nu mai vorbesc.

— Privind situația din unghiul ăsta, s-ar putea ca mobilul să fie tot banii până la urmă, remarcă Ahern. Trebuie să aflăm ce afaceri sau interese financiare aveau în comun și dacă nu a existat vreo tranzacție care a mers prost și din care ei au ieșit cu bine, însă o altă persoană a pierdut tot.

— În cazul ăsta ar fi o pură coincidență că Sarah Stevens s-a întâmplat să lucreze pentru Roberts și pentru Lankford în momentul în care au fost uciși, zise Wester. Iar asta e o prostie. Astfel de coincidențe sunt practic imposibile.

— Poate că nu e chiar atât de imposibil cum crezi, spuse Ahern mâzgăind cu furie în agendă în timp ce își puna gândurile în ordine. Câți oameni își pot permite un majordom, în special unul cu salariul pe care îl cere Sarah Stevens? Nu prea mulți. Cercul trebuie să fie restrâns,

chiar și în Mountain Brook. Majoritatea celor de pe-aici lucrează din greu să își plătească impozitele și ipotecile și să își țină copiii în școală. Cei cu adevărat bogați care își pot permite s-o angajeze se cunosc probabil între ei, de la reuniuni sau prin contacte de afaceri. Trebuie să își scoată banii de undeva, nu? Eu zic că afacerile sunt veriga de legătură.

— Multe companii au avut probleme anul trecut. E posibil ca cineva să fi luat vreo plasă și acum vrea să-și plătească polițele, dezvoltă Wester scenariul.

Până acum era singurul ce părea mai verosimil decât toate celelalte teorii pe care le luaseră în considerare.

— Bun, am să merg la căpitan cu chestia asta. O să dăm o declarație de presă destul de vagă ca să nu îl sperie pe individul asta. A ucis deja trei oameni și s-ar putea să fi prins gustul. Nu mai vrem alte cadavre în orașul ăsta.

Se uită la Ahern.

— Poți să îi dai drumul domnișoarei Stevens. Du-o cu mașina la un motel și pune pe cineva să îi aducă niște haine. Și în nici un caz nu poate să stea la tine, i se adresează direct lui Cahill. Vreau să păstrezi distanța față de ea deocamdată. Presa o să ne sară în cap pentru că i-am dat drumul și dacă vreun reporter o urmărește și descoperă că stă cu un detectiv al poliției din Mountain Brook, ne-am ars cu toții. E clar?

Cahill știa că e mai înțelept ca Sarah să nu stea acum la el, dar nu avea de gând să se țină la distanță de ea. Avea niște greșeli majore de îndreptat și nu putea să aștepte până la rezolvarea cazului. Felul în care plânsese spunând câtă nevoie avusese de el îi arsese sufletul toată ziua. Intrase în plin coșmar azi-dimineață, cu atât mai cumplit cu cât fusese o repetare a scenei cu judecătorul Roberts. Era la pământ, iar el nu se apropiase de ea, nu o luase în brațe. Fusese singură toată ziua, legănându-se încet înainte și înapoi, cuprinzându-se singură cu brațele. Mai rău decât atât, știa că el o crezuse vinovată.

Nu se putea justifica prin faptul că își făcuse doar meseria; era vorba de o lipsă de încredere atât de flagrantă, încât nu știa dacă va putea să recâștige ceva din terenul pierdut. Dar avea de gând să își dea sufletul încercând. Dacă trebuia să se târască în coate și în genunchi, la propriu și la figurat, ca să îi obțină iertarea, atunci avea să își tocească la genunchi toți pantalonii din garderobă.

Sarah era foarte fragilă acum. Își amintea cum nu putuse să mănânce nimic după ce fusese ucis judecătorul; astăzi era sigur că nu mâncase nimic de la micul dejun, iar asta i se părea că fusese cu o mie de ani în urmă. I se oferise de mâncare, dar refuzase clătînând tăcută din cap. De obicei ea era cea puternică în momente de criză, însă acum avea nevoie de cineva să îi poarte de grijă.

Primul lucru care trebuia făcut era să i se aducă lucrurile de la bungalow și să i se rețină o cameră la hotel sub un nume fals, ca să se poată odihni în liniște. Ahern avea să se ocupe de asta.

Dar în nici un caz nu avea să o lase să plece fără să își ceară scuze, chiar dacă nu va fi dispusă să îl asculte. Străbătu holul scurt și deschise ușa camerei de interogatoriu. Ea ridică privirea, apoi își feri iute ochii. Era încă palidă, cu fața trasă și ochii opaci. Venind atât de repede după uciderea judecătorului, ceea ce se întâmplase o lovise din plin.

Intră în cameră și închise ușa. Camera fixată în tavan era închisă pentru moment, așa că nu îi urmărea nimeni. Dacă simțea nevoia să îl plesnească, putea să o facă. Dacă voia să îi dea un picior în boașe, putea face și asta. Putea suporta orice din partea ei, numai să îl ierte. Dar rămase împietrită, chiar și când se așeza pe vine lângă scaunul ei ca să îi vadă fața.

— Ahern o să te ducă la un hotel ca să te poți odihni, zise el încet. O să îți strângem lucrurile și o să ți le aducem acolo. O să îți ia o cameră sub un nume fals ca să nu te găsească reporterii.

— Nu mă arestați? întrebă ea cu vocea slabă și lipsită de orice expresie.

— Sarah... știm că nu tu ai făcut-o.

— De unde știți? Au apărut probe noi? Azi-dimineață erai sigur că sunt vinovată.

Nu îl acuza, nu exista nici un fel de resentiment în cuvintele ei; enunța doar o situație de fapt. Simți că pusese sute de kilometri între ei, între ea și restul lumii. Era singurul mod în care putea face față.

— M-am înșelat, zise el simplu. Îmi pare rău. Nu am cuvinte să îți spun cât de rău îmi pare. Coincidența m-a lovit în plin și nu m-am putut gândi decât că ai plecat de acasă azi-noapte după ce ara fost chemat la serviciu.

— Înțeleg.

Lipsa oricărei inflexiuni în vocea ei îl lovi ca un cuțit.

— Dar mă și ierți?

— Nu.

— Sarah...

Întinse mâna spre ea, dar se trase brusc înapoi.

— Nu mă atinge.

El își lăsă mâna să cadă.

— Bine. Deocamdată. Știu că am făcut-o de oaie, dar nu renunț la tine. Nu mai avem mult și rezolvăm cazul ăsta și atunci...

— Nu depinde de tine, îl întrerupse ea.

— Ce anume? Ce nu depinde de mine?

— Dacă renunți la mine sau nu. Nu vei avea de ales.

Simți că i se cască pământul sub picioare. Dacă o pierdea... dar nu, asta nu avea să se întâmple. Refuza să se dea bătut. După ce va trece peste șocul inițial, îl va asculta. Sarah era cea mai rezonabilă persoană pe care o cunoștea. Și dacă nu va fi dispusă să îl asculte, va apela la alte metode. Avea să facă orice ca să rămână a lui.

— O să vorbim mai târziu, spuse el făcând un pas înapoi ca să îi dea spațiul de care avea nevoie acum.

— Nu mai are nici un rost.

— Ba are tot rostul din lume. O să-ți dau un pic de spațiu și de timp acum, dar să nu crezi vreodată că am renunțat. Niciodată.

— Ar trebui să o faci, replică ea, continuând să privească fix spre perete.

Un sfert de oră mai târziu, Ahern o scoase pe ieșirea din spate și o conduse prin parcare la mașina lui. Reporterii de presă și de televiziune strânși în față îi văzură și operatorii reușiră să filmeze ceva, dar asta fu tot. Un tip mai întreprinzător sări în mașina sa și începu să îi urmărească, dar drumul îi fu blocat de un Jaguar alb care îi apără brusc în față și, până să se înscrie în trafic, atât mașina fără însemne a poliției, cât și Jaguarul alb dispăruseră.

Capitolul 25

Trevor Densmore avu cel mai mare șoc din viața lui auzind la știri că poliția o reținuse pe Sarah ca suspectă. Era îngrozitor. Cum puteau... ei bine, nu exista nici urmă de dovadă împotriva ei. Absolut niciuna. Cum ar fi putut să existe? Fusese neglijent seara trecută și lăsase acolo cartușele, fapt care l-a îngrijorat într-o oarecare măsură, dar între acestea și Sarah nu se putea stabili nici o legătură. Cât despre el, tot ce trebuia să facă era să scape de pistol – după ce ștergea mai întâi seria, bineînțeles. Ura să se preocupe de astfel de amănunte minore, dar nu putea să îi ceară secretarei să se ocupe de asta, nu-i așa?

Cel mai important lucru era să se asigure că totul era în regulă cu Sarah. Arăta atât de palidă în imaginile prezentate la știri. Ea fusese cea care descoperise și cadavrul judecătorului Lowell Roberts, fostul ei patron, și pe cele ale soților Lankford, ceea ce o puna în postura acelor infractori care provocau incendii, apoi tot ei anunță poliția ca să înlătore orice bănuială ce ar fi putut fi îndreptată asupra lor. Poliția nu putea fi dusă de nas cu asemenea tactici și asta probabil că explica de ce era suspectată, dar, Dumnezeuule mare... îi făcuse atâta rău!

Nici o clipă nu îi trecuse prin cap că ea avea să descopere cadavrele. Nici măcar o clipă. Ar fi trebuit să își dea seama, pentru că era logic că așa se va întâmpla; era foarte conștiincioasă, ceea ce însemna că se va prezenta la serviciu dis-de-dimineată. O făcuse să treacă prin niște șocuri îngrozitoare. Nu avea cum să fi aranjat ca altcineva să descopere cadavrele, dar ar fi putut să arunce o pătură sau ceva peste ele. Oamenii

în ziua de astăzi folosesc tot felul de huse, ca niște cuverturi pentru mobilă, pe care el personal nu le suporta. Dar s-ar fi putut folosi de ele ca să o scutească pe Sarah de șoc, măcar în parte.

Fu atât de tulburat de nesocotința sa, că o puse pe secretară să îi anuleze toate întâlnirile și plecă de la birou devreme. Ce era de făcut, ce era de făcut?

În primul rând trebuia să o scoată de la poliție, dar cum? Nu putea să se apuce pur și simplu să sune la poliție și să le ceară să fie eliberată fără să dea anumite explicații pe care nu avea chef să le dea. Brusc, îi veni o idee strălucită. Era riscantă, dar merita dacă se solda cu eliberarea lui Sarah.

Cu toată eficiența lui, îi luă câteva ore să își ducă la îndeplinire ideea. După aceea, neștiind ce altceva să mai facă, se duse la primărie, opri în parcare a băncii din vecinătate și așteptă. Nu voia să stea printre șacalii care pândeau în furgonetele lor echipate cu antene satelit și videocamere și nici nu avea idee cât va dura până ce efectele planului său aveau să fie descoperite. Dar în clipa în care Sarah avea să fie eliberată, voia să fie acolo și să își ofere sprijinul.

Ei bine, analizând totul, lucrurile nu ar fi putut ieși mai bine. Avea să fie tulburată, în căutarea unui refugiu sigur pe care el i-l putea oferi, dar și mult... mult mai multe.

Își alesese cu grijă locul, iar când trebuia să își schimbe unghiul de observație ca să vadă mai bine ce se petrecea – era atât de frustrant să nu știe exact ce se întâmplă – putea să se plimbe pur și simplu pe trotuar, ca și când s-ar fi dus la curățătorie sau ceva de genul ăsta.

Norocul era de partea lui, ca întotdeauna. Așteptarea îl exasperă din ce în ce mai tare – cretini incompetenți! De ce le lua atât de mult? Chiar în clipa când răbdarea lui ajunsese la limită și se hotărî să plece acasă – la urma urmelor nu putea să prindă rădăcini acolo o văzu pe Sarah ieșind din departamentul de poliție pe o ușă laterală din spatele clădirii. Era însoțită de un bărbat, probabil un detectiv, care o conducea spre parcare a polițiștilor. Bineînțeles că și reporterii îi observară imediat când se urcară într-o mașină fără însemnele poliției. Unul dintre ei alergă la mașina sa și urcă în grabă, dar Trevor sincroniză totul perfect, înscriindu-și la țanc Jaguarul în trafic ca să îl blocheze. Din spate mai veneau și alte mașini, așa că blocajul fu complet.

Trevor se luă după mașina fără însemne, lăsând cel puțin o mașină între ei. Începea să se priceapă foarte bine la asta.

Oare unde o ducea? Înapoi la casa familiei Lankford? Imposibil. Dar ea nu avea unde să stea în altă parte. Probabil că acasă la un prieten, sau la un hotel. Vestea bună era că în mod evident nu fusese arestată, doar reținută și interogată, iar acum ajunseseră la concluzia că nu aveau nici un motiv să o mai rețină. Nu avea prea multe cunoștințe

despre procedurile poliției, dar știa că în cazul unei arestări ar fi fost reținută până la audiere, unde s-ar fi hotărât dacă se aprobă eliberarea pe cauțiune sau nu.

Acum trebuia să îi urmărească și să afle unde o duceau, apoi avea să decidă cum să o abordeze. De data aceasta avea să vină la el. Era sigur de asta.

— Aveți vreo preferință? o întrebă detectivul Ahern. În privința hotelului, vreau să spun.

— Mi-e indiferent.

Ahern îi aruncă o privire încurcat. Intrase în camera de interogatoriu încredințat, ca toți ceilalți, că era vinovată. Reacțiile ei din timpul interogatoriului, ca și gândirea logică, îl convinseseră că, de fapt, nu era. În mod normal nu avea timp să se preocupe de tulburarea oamenilor; în meseria lui, asta era normal și, dacă nu făceau crize de isterie începând să arunce cu obiecte și să dea cu pumnii, îi lăsa să își rezolve problemele singuri. Acum însă lucrurile stăteau altfel; datorită relației pe care o avea cu Cahill, era una de-a lor. Situația era mult mai subiectivă.

— Locotenentul i-a spus doctorului să păstreze distanța de dumneavoastră până se liniștesc lucrurile. Presa ar înnebuni dacă ar afla că locuiți cu el.

— Nu locuiesc cu el, zise ea sec.

Avea să intre în rahat până la genunchi, era conștient de asta, dar îi dădu înainte.

— Dacă nu vine să te vadă prea des, ăsta e motivul. Deși ar vrea să vină. Apropo, toată ziua ne-a pisat la cap că ești nevinovată. Crede în tine, Sarah. Ne luptăm din toate puterile să rezolvăm cazul ăsta, iar el...

— Domnule detectiv Ahern!

— Ce este?

— Mai taci odată. Își rezemă capul de scaun și închise ochii.

Ce-o fi având? se întrebă Ahern. Fu salvat de telefon. Ascultă nevenindu-i să creadă, făcând ochii mari.

— Pe toți dracii! explodează el.

Sarah tresări puternic, iar el avu impresia că ațipise în acele câteva secunde.

— Ce este?

— A mai avut loc o crimă, zise el și apăsă acceleratorul. Dacă n-ai nimic împotriva, te duc la Mountain Brook Inn. E aproape, iar eu trebuie să ajung cât mai repede la locul faptei.

— În regulă.

— Pare același modus operandi, Sarah, zise el agitat. O să aflăm mai multe după primele investigații, dar dacă lucrurile stau așa, ești complet absolvită. Presa nu te va mai deranja.

— De ce? clătină ea din cap. Cine?
— Nu știu, am doar adresa. Dar se pare că crima a fost comisă recent, acum câteva ore. Nu aveai cum s-o faci tu.
Mâinile i se încleștară pe volan.
— La dracu'! Avem de-a face cu un maniac.
Când ajunseră la hotel, ea îi spuse:
— Lasă-mă în față. Îmi iau singură o cameră, adăugă ea ridicând din umeri. Acum nu mai contează dacă se află că stau aici, nu? S-ar putea să primesc câteva telefoane, dar n-or să dea năvală la ușa mea.
Dat fiind ultimul incident, trecuse de la suspect la... ce anume? Martor? Ghinionistă incredibilă?
— Fă-mi un serviciu, zise Ahern. Înregistrează-te sub un nume fals oricum. Spune că ești Geraldine Ahern – asta e numele mamei mele. Așa te vom putea găsi.
— Bine, conveni ea.
Nu îi păsa prea mult. În clipa aceasta, chiar nu îi păsa de nimic. Voia doar să fie singură și să doarmă. Își luă poșeta și coborî din mașină. Înainte să închidă ușa, Ahern se aplecă și îi spuse:
— O să trimitem pe cineva să îți aducă hainele. Stai liniștită.
Va trebui să stea liniștită, gândi ea privind în urma mașinii, pentru că nu avea cum să plece nicăieri, decât dacă chema un taxi. TrailBlazer-ul era încă acasă la familia Lankford.
Era atât de sleită, că rămase câteva clipe lungi încălzindu-se la soarele sfârșitului de după-amiază, încercând să scape de frigul care părea că îi pătrunsese în oase. Ce va face dacă cei de la recepție refuzau să o lase să stea acolo? Figura și numele ei apăruseră probabil la știri toată ziua. Puteau chiar să creadă că a fugit din arest, deși dacă lucrurile ar fi stat așa nu ar fi avut nici un sens să încerce să își ia o cameră la un hotel din apropiere.
Evenimentele zile o copleșiră dintr-o dată, zdruncinându-i și puțină putere care îi mai rămăsese și făcând-o să se clatine pe picioare. Închise ochii încercând să își recapete controlul.
— Domnișoară Stevens? auzi ea o voce ezitantă. Sarah?
Amețită, deschise ochii și se trezi față în față cu un bărbat care i se păru cunoscut, deși nu își dădea seama exact de unde. Stătea la câțiva metri distanță, privind-o îngrijorat. Nu îl auzise apropiindu-se.
— Te simți bine? întrebă el timid.
Își aduse aminte de unde îl știa. Sâmbătă seara. La petrecere.
— Domnul Densmore, spuse ea.
Păru încântat că îl ținuse minte.
— Te rog, spune-mi Trevor. M-am gândit la tine toată ziua, draga mea. E îngrozitor ce s-a întâmplat. Cât de speriată trebuie să fii!

I se puse un nod în gât și îl privi fix. După felul în care fusese tratată toată ziua, compătimirea și blândețea lui aproape că o dădură gata.

— La știri au lăsat să se înțeleagă că poliția te suspectează, dar asta e ridicol. Cum să faci tu așa ceva?! Ai de gând să stai aici pentru moment?

— Eu... înghiți greu. Nu mi-am luată încă o cameră.

— Atunci hai să intrăm și să îți reținem o cameră ca să te poți odihni. Ai mâncat ceva azi? Mi se pare că e o cafenea prin apropiere. Aș fi onorat dacă ai accepta să iei masa cu mine.

Era practic un străin, nu o văzuse decât o dată și avea mai multă încredere în ea decât Cahill. Resimți diferența dintre ei ca o lovitură peste față și se clătină. Nu își dădu seama de asta până nu simți mâna domnului Densmore pe braț.

— Draga mea, de-abia te mai ții pe picioare. Vino cu mine. O să fie mai bine după ce mănânci ceva, îți promit.

Era atât de bine să îl lase pe el să preia frâiele. Și cele mai mici acțiuni i se păreau imposibil de îndeplinit în clipa asta; era o ușurare să nu fie nevoită să hotărască nimic, nici măcar ce avea să mănânce. Se trezi în cafenea, iar el comanda pe un ton scăzut ceai fierbinte și supă pentru ea, făcând comentarii amabile care nu cereau un răspuns, dar creau în jurul ei o zonă tampon și îi îndepărtau gândurile negre. Toată ziua în mintea ei se perindaseră aceleași scene și aceleași gânduri oribile, iar el i le alungă. Îl ascultă pentru puțină vreme și își permise să uite de tot.

Insistă cu blândețe, dar asiduu să mănânce. După o zi în care se simțise asaltată din toate părțile, era bine să aibă cineva grija de ea. Se sili să mănânce jumătate din bolul de supă și să soarbă din ceaiul fierbinte. Se mai încălzi puțin, dar mintea îi era tot încețoșată și fu surprinsă când auzi dintr-o dată ce îi spunea domnul Densmore.

— Tot mai vreți să mă angajați? întrebă ea năucită.

El roși și își făcu de lucru cu lingurița învârtind-o în ceașca de ceai, apoi o așeză pe marginea farfurioarei.

— Știu că nu e deloc momentul, spuse el. Îmi cer scuze. E jenant.

— Nu, nu e vorba de asta, zise ea repede. Doar că... îmi pare rău, dar sunt atât de obosită că nu mă pot concentra. Vă mulțumesc foarte mult pentru ofertă, domnule Densmore, dar... s-ar putea să fie periculos. Toți cei pentru care lucrez par să...

Se opri brusc cu buzele tremurându-i, incapabilă să continue.

— Nu are nici un fel de legătură cu tine, zise el cu fermitate. E doar o coincidență îngrozitoare. S-a anunțat la știri că a mai fost încă un incident, ceea ce dovedește că nu ești implicată în nici un fel.

Presa se mișca repede azi dacă ultima crimă apăruse deja la știri, gândi ea obosită. Erau în stare de alertă maximă, monitorizând aparatele de emisie-recepție ale poliției și apelurile la 911, deci era posibil să fi ajuns acolo chiar înaintea poliției.

Încă o persoană își pierduse viața. Ar fi trebuit să se cutremure pentru victimă și pentru familia acesteia, dar nu putea simți decât ușurare că nu fusese acolo.

— Oferta mea rămâne în picioare, insistă el zâmbind în felul lui plin de timiditate. Am fost impresionat de abilitățile tale când te-am văzut la televizor și convingerea mi s-a confirmat din nou sâmbăta trecută. Gândește-te la asta te rog. Proprietatea mea e vastă; m-am descurcat cu personal angajat cu jumătate de normă, dar ar beneficia mult de pe urma unei supravegheri experte și permanente. E un loc foarte liniștit și am un excelent sistem de securitate.

Își simțea capul de parcă era umplut cu vată, dar un lucru îi era clar: de data aceasta ofertele de serviciu nu aveau să mai curgă cum se întâmplase după moartea judecătorului. După uciderea soților Lankford avea să fie privită ca un fel de piațarea, deși ultima crimă dovedea că nu ea era vinovata. Nu mulți aveau să își dorească pe cineva ca ea în casă. Probabil că nici domnul Densmore nu ar fi vrut-o dacă nu ar fi cunoscut-o deja și nu ar fi avut ocazia să își formeze o părere despre caracterul ei.

Ar fi trebuit să își acorde timp și să caute pe îndelete un alt post. Să dea anunțuri în ziarele din Atlanta și Palm Beach, poate chiar și în cele de New Orleans. Putea sta la părinții ei în timpul acesta, presupunând că poliția avea să îi permită să părăsească zona. În momentul acesta, chiar cu noua turnură pe care o luase situația, nu era deloc sigură de asta.

Cel mai simplu era să accepte oferta aceasta care îi pica din cer. Îi va asigura o locuință și îi va ocupa mintea. Când avea să își revină și să se simtă mai bine, putea lua o decizie definitivă.

— Trebuie să fiu sinceră cu dumneavoastră, domnule Densmore. După cele întâmplate, nu cred că vreau să rămân în zona acesta. Vă sunt recunoscătoare pentru ofertă și dacă vă mai interesează să mă angajați știind că poate fi doar ceva temporar...

— Mă interesează, zise el repede. Înțeleg perfect ce simți. După ce lucrurile se vor liniști și te vei familiariza cu proprietatea mea, sper că te vei răzgândi în legătură cu plecarea.

Ea respiră adânc.

— În cazul acesta, vă accept oferta.

Capitolul 26

Numele victimei era Jacob Wanetta, cincizeci și șase de ani, președinte și director general al firmei Wanetta Advertising. Locuia pe Cherokee Road, iar el și soția lui erau pasionați de golf. Lucra acasă în

ziua aceea și era sănătos și plin de viață când soția lui plecase împreună cu o prietenă imediat după prânz să joace o partidă de golf la Mountain Brook Country Club, urmată de un cocteil. Le făcuse cu mâna din ușă, așa că nu numai soția lui susținea că îl lăsase în viață, ci și prietena ei îl văzuse. Când se întorsese acasă după o după-amiază plăcută de golf și gin, își găsisse soțul prăbușit lângă șemineul din birou, cu un glonț în cap.

Tehnicienii criminaliști găsiră cartușul care se rostogolise sub canapea și fu imediat comparat cu cele trei găsite în casa familiei Lankford. Judecând după urma lăsată, glonțul părea să fie de același calibru ca celelalte, dar trebuia să îi determine mai întâi greutatea ca să fie siguri. Metoda de împușcare părea să fie aceeași. Cu excepția doamnei Lankford, care fusese împușcată între ochi, celelalte gloanțe intraseră prin stânga, indicând faptul că ucigașul stătuse în partea stângă a victimei și că era dreptaci. Asta putea fi o coincidență sau nu. Fiind dreptaci, se așezase deliberat în partea stângă a victimei ca să aibă o țintă precisă. Dacă ar fi stat în dreapta, ar fi trebuit să se răsucescă înainte să tragă, iar asta i-ar fi dat victimei timp să reacționeze.

În situația de față, niciuna dintre victime nu avusese nici o șansă. De-abia dacă avuseseră timp să clipească. Excepție făcea Marilyn Lankford, care după cele constatate încercase să sune după ajutor.

Jacob Wanetta fusese un bărbat voinic și athletic. Dacă vreunul dintre ei ar fi putut să se lupte, el era acela. Însă murise la fel ca ceilalți – fără să opună nici un fel de rezistență. Nu existau scaune răsturnate, veioze trântite, nimic... doar aceleași semne ale unui criminal extrem de eficient.

Wanetta fusese ucis în timp ce Sarah se afla la poliție. Nevinovăția ei nu putea fi pusă la îndoială și, cum toate dovezile indicau că Wanetta și soții Lankford fuseseră uciși de aceeași persoană, asta o scotea efectiv din vizorul presei. Șeful poliției dădu o declarație în legătură cu reținerea ei în sediu fiind preocupați de siguranța domnișoarei Stevens, dar nu o consideraseră nici o clipă suspectă. Ceea ce era o minciună sfruntată, dar cui îi mai păsa, dacă prin asta interesul presei era stins?

Ahern spuse că o lăsase la Mountain Brook Inn, cu instrucțiuni să își rețină camera sub numele Geraldine Ahern, numele mamei lui. Cahill ar fi vrut ca Ahern să fi intrat cu ea și să se fi ocupat el de asta, dar înțelegea că fusese mai mult decât necesar să ajungă la locul crimei. Când apelul isteric al doamnei Wanetta fusese primit la 911, toată lumea din departament o rupsese la fugă ca piloții înaintea sosirii iminente a unui val de bombardiere.

De-abia făceau față încercând să rezolve problemele obișnuite ce apăreau, plus trei crime într-o singură zi. După ultimul incident, locotenentul Wester hotărî că nu mai există nici un motiv să îl țină pe

Cahill deoparte în cazul Lankford; nu avea decât cinci detectivi, așa că avea nevoie ca toți să lucreze la caz. Cahill consideră că asta îi ridicase și restricțiile referitoare la Sarah, nu că ar fi intenționat să le respecte întru totul, dar oricum, avea restricții. Era bine să știe că nu va avea de înfruntat nici un fel de consecințe negative.

Aproape de miezul nopții, Wester decise că erau toți prea obosiți ca să mai dea randament. Trebuia să aștepte să vadă dacă tehnicienii criminaliști mai descoperă vreo probă concretă. Stătuseră deja de vorbă cu câți vecini și prieteni putuseră – că doar nu aveau cum să scoale oamenii din pat – și, după cum pe exprimase Nolan, la ora aceasta târzie începuseră să se „prostească”.

Cahill se gândise la Sarah toată ziua și dintr-o dată își amint ceva.

— Ahern, ai trimis pe cineva să îi ducă hainele?

Ahern îi aruncă o privire inexpresivă, apoi gemu.

— La naiba, am uitat!

Se uită la ceas. Își sunase soția cu două ore în urmă și îi spusese că va ajunge acasă curând.

— Mă ocup eu de asta, zise Cahill.

Wester asculta și, când nu zise nimic, Cahill își dădu seama că era liber să o facă.

— Ești sigur? îl întrebă Ahern aruncându-i o privire atotștiutoare. Poate ar fi bine să o lași în pace câteva zile.

— Nu, exact asta nu ar fi bine să fac.

Dormise la fel de puțin ca ceilalți – poate și mai puțin având în vedere ce făcuseră el și Sarah cu siropul de ciocolată noaptea trecută – dar nu voia să se ducă acasă până nu o vedea. Probabil că nu avea nici un fel de chef să îl vadă, cu atât mai puțin la ora asta.

Era o misiune grea.

Trecu să îi ia hainele mai întâi, gândindu-se că nu putea să refuze să îl primească dacă îi aducea lucrurile. I le strânse pe toate, golindu-i debaraua și punând totul în valize, presupunând că nu avea să se mai întoarcă acolo. Cu toate că locuise în bungalow un timp foarte scurt, își pusese deja amprenta asupra casei, cu cărțile, fotografiile și colecția ei muzicală. Se gândi să le strângă și pe acelea, dar poate că nu avea loc pentru ele în camera de hotel și, în plus, se grăbea să ajungă cât mai repede la ea. Avea nevoie de haine; celelalte lucruri puteau aștepta.

Se mișcă repede, dar meticolos, neuitând să îi ia și articolele de toaletă și fardurile din baie, nici lenjeria intimă pe care o pusese în sertarele din debara. Nu i-a fost greu să îi împacheteze lucrurile; era foarte ordonată și asta îi ușură treaba. Sau poate că nu stătuse aici destul pentru ca lucrurile să capete o viață a lor. Spera cu încăpățănare că într-o bună zi lucrurile ei aveau să le împingă pe ale lui de prin dulapuri, făcându-l să se plângă că le trebuie o casă cu mai multe

debarale. Spera cu încăpățânare mai multe lucruri și toate se învăteau în jurul ei.

Într-un târziu, totul fu încărcat în mașina lui și, în timp ce străbătea autostrada 280, o sună pe mobil, dar auzi imediat mesajul înregistrat care îl informă că abonatul nu putea fi contactat în acel moment. Era obișnuit să îl țină deschis tot timpul cât se afla la el acasă, punându-l la încărcat în fiecare noapte, dar acum nu avea nici un motiv să ușureze sarcina cuiva de a o contacta. Mormăind, ceru la Informații numărul hotelului, iar după ce i se făcu legătura, ceru cu Geraldine Ahern.

Sarah făcea parte dintre oamenii care se trezesc cu ușurință, sărind imediat din pat gata să se lupte cu hoții sau să pregătească micul dejun. Începu să se îngrijoreze când nu răspunse după al patrulea apel. Dar răspunse după al șaselea și vocea ei i se păru seacă.

— Alo?

— Ți aduc hainele, o anunță el. La ce cameră stai?

Ea nu îi răspunse imediat.

— Lasă-le la recepție.

— Nu.

— Poftim?

Da, așa era mai bine; în vocea ei pătrunsese un pic de viață.

— Dacă vrei hainele, va trebui să dai ochii cu mine.

— Îmi ții hainele ostatice?

Un pic mai multă viață, chiar dacă scânteia fusese aprinsă de indignare.

— Dacă nu le vrei acum, le iau cum mine acasă și va trebui să vii să le iei de acolo.

— La naiba, Cahill... Se opri și pufni pe nas enervată. Bine.

Îi dădu numărul camerei, după care îi trânti receptorul.

Bun. Se făceau progrese. Putea să suporte o ceartă. Ceea ce nu putea să suporte era să nu îi vorbească deloc. Câtă vreme era de acord să stea de vorbă cu el, chiar dacă obținuse asta prin presiuni, încă mai avea o șansă.

Ajuns la hotel, luă un cărucior pentru bagaj e, încărcă totul în el și îl împinse spre lift sub ochii atenți ai recepționarului. Își desfăcu puțin haina, arătându-i insigna, și recepționarul își găsi imediat altceva de făcut.

Sarah stătuse probabil lângă ușă, pentru că o deschise cu o smucitură înainte să apuce să bată. Auzise probabil scârțâitul făcut de roțile căruciorului. Întinsese deja mâna așteptându-se la o valiză când observă cât de plin era căruciorul.

— Ți-am adus tot, zise el cu vocea coborâtă să nu îi trezească pe ocupanții celorlalte camere.

Se miră singur că își amintise de bunele maniere, pentru că Sarah era goală, strângând un cearșaf în jurul trupului.

— M-am gândit că nu vrei să te mai întorci acolo.

— Nu, zise ea cutremurându-se. Dar celelalte...

— Putem să le luam mai târziu.

Avea de gând să se folosească de orice mijloace ca să obțină ce dorea; luă repede două valize și intră, silind-o să se dea din ușă. Le puse jos dincolo de prag și se răsuci să le ia și pe celelalte.

Sarah de-abia apucă să le tragă într-o parte, că el le adusesese și pe celelalte și închisese ușa în urma lui. Aprinsese toate luminile din cameră, alungând orice urmă de intimitate și întinsese chiar și cuvertura pe pat după ce scosese cearșaful în care era înfășurată acum.

Dar nu se îmbrăcase, deși ar fi avut timp să o facă. În loc de asta, era înfășurată într-un cearșaf, cu nimic pe dedesubt. Se întrebă dacă își dădea măcar seama ce dezvăluia acest lucru în legătură cu sentimentele ei. În mod normal ar fi spus că da, însă după ziua pe care o avusese, cel mai probabil nu își dădea seama.

Își strânse cearșaful și mai tare în jurul ei și ridică bărbia.

— Mulțumesc. Acum poți să pleci.

— Arăți ca o fecioară victoriană protejându-și virtutea, zise el mutând valizele.

Era încă palidă, dar ochii nu mai erau umflați și obrajii i se coloraseră puțin. Era însă un bun strateg; probabil că își dăduse seama că el căuta o ceartă bună care să limpezească aerul, pentru că se abținu să îi dea replica și se dădu câțiva pași înapoi.

— Pleacă!

Veni mai aproape. Poate reușea să o enerveze destul cât să îi tragă un pumn; în felul acesta ar fi trebuit să dea drumul cearșafului.

— Fă-mă să plec, o invită el.

— Nu mă interesează jocul ăsta, îl preveni ea, închizând o clipă ochii și clătinând din cap. Dacă nu înțelegi de vorbă bună, îl sun pe șeful tău și te acuz de hărțuire. S-a terminat. Nu a mers între noi. Și cu asta basta.

— Nu, se împotrivi el.

Shannon îl acuzase o dată că poate să dea lecții de încăpățănare unui măgar și intenționa să își păstreze reputația.

— Sarah, te iubesc.

Capul ei zvâcni în sus și ochii îi erau plini de furie.

— Nu e adevărat!

Ochii lui se îngustară.

— Ba este!

Făcu un pas spre el ținând cearșaful cu o mână și ațintind un deget de la cealaltă spre el.

— Nici măcar nu mă cunoști, izbucni ea scoțând flăcări pe nări. Dacă m-ai fi cunoscut, dacă mi-ai fi dat cea mai mică atenție, cu excepția momentelor când voiai să te culci cu mine, nu te-ai fi putut gândi niciodată, nici măcar pentru o secundă, că aș fi capabilă să ucid pe cineva, cu atât mai puțin pe o persoană care mi-a fost atât de dragă ca M-Merilyn.

Bărbia începu să îi tremure și fața i se încreți.

— Și... și l-am iubit pe judecător, articulă cu vocea tremurată, forțându-se să își rețină lacrimile. Nu poți iubi o persoană dacă nu o cunoști, iar tu nu mă cunoști.

Nu numai vocea, ci întreg corpul îi tremura. Cahill simți un junghi în piept. L-a durut când îl acuzase că îi dădea atenție doar ca să se culce cu ea. Nu îi plăceau implicațiile cuvintelor ei. Ei doi făcuseră dragoste – cu frenezie și pasiune. Nu fusese niciodată mai puțin de-atât.

O vedea cum se prăbușește sub ochii lui. Blestemă în șoaptă și o luă în brațe, domolindu-i cu ușurință loviturile pe care i le dădea în piept cu pumnii; apoi se ghemui pur și simplu la pieptul lui și începu să plângă ca mai înainte, cu suspine lungi care o cutremurau din cap până în picioare.

O ridică și se așeză cu ea în poală pe pat, murmurându-i cuvinte de alinare, făcând ceea ce ar fi trebuit să facă de dimineață. Dăduse drumul cearșafului și își încleștase mâinile pe haina lui, iar cearșaful începu să alunece de pe trupul ei zvelt. Încrâncenat, își smulse haina din mâinile ei și și-o scoase, trăgând în același timp de cearșaf și dând la iveală din ce în ce mai mult din pielea ei caldă.

Se întinse pe pat, apoi se răsuci și veni deasupra ei trăgând cearșaful cu totul. Ea continua să plângă și făcu o încercare slabă de a-l recupera, însă o prinse de mână și își coborî capul să o sărute, plimbându-și mâna liberă peste sânii ei, apoi mai jos peste abdomenul ei plat și în sfârșit ajunse între coapse.

Gura ei era sărată de lacrimi. Scânci un protest slab, dar se arcuise deja spre el și, când îi eliberă o mână, ea îi înconjură gâtul. Se mișcă rapid, își desfăcu pantalonii și se urcă peste ea, desfăcându-i picioarele și așezându-se acolo. Își conduse penisul spre intrarea în ea și împinse. Nu era destul de umedă și reuși să pătrundă cu totul după câteva balansări.

Scânci din nou și rămase nemișcată ridicând spre el ochii plânși, cu o expresie sfâșietoare.

— Șșșș, murmură el mișcându-se încet înainte și înapoi.

De obicei ținea pasul cu el fie că se luptau sau făceau dragoste și vulnerabilitatea de acum îl îndureră profund. Poate că nu era bine să o iubească acum când nu îi putea opune rezistență, dar era cel mai rapid mod pe care îl știa de a restabili legătura dintre ei. Legătura carnală... nu

doar sex, ci uniunea a două trupuri, cea mai primitivă metodă de a căuta alinare și de a nu te mai simți singur.

Ar fi continuat toată noaptea dacă ar fi putut. Se oprea de fiecare dată când simțea începutul orgasmului, rămânând nemișcat până ce valul trecea, apoi reîncepea mișcările ritmice cât mai lent. Tot timpul acesta o săruta, o mângâia și îi spunea că o iubește, încercând să obțină de la ea o reacție de răspuns. Nu se concentrase niciodată asupra unei femei cum se concentra acum asupra lui Sarah, atent la fiecare nuanță, la fiecare respirație și la fiecare mișcare a picioarelor ei. Simțea întotdeauna ce se întâmpla cu ea în timp ce făceau dragoste, dar acum mai mult ca oricând. Avea senzația că întreaga lui viață depinde de actul de acum, de refacerea legăturii rupte de bănuielile lui.

Dură multă vreme, dar într-un târziu coapsele ei începură să se miște în întâmpinarea lui, iar degetele ei i se înfipseră în umeri. Își păstră ritmul lent, adorând felul în care se contracta în jurul lui de parcă ar fi vrut să îl păstreze înăuntru. Îi simțea pulsul bătându-i cu putere la baza gâtului, iar sfârcurile i se întăriseră și i se înroșiseră. Tensiunea creștea în corpul ei athletic, se arcuia la fiecare mișcare a lui și îi încercui mijlocul cu picioarele strângându-l cu putere în felul ei propriu, ca și cum nu se mai sătura de el.

Dădu capul pe spate și scoase un geamăt adânc. El împinse cu putere, rămase acolo și o simți cum ajunge la orgasm. Se abținuse atâta vreme, încât își dădu drumul și el imediat ce îi simți primele convulsii. Încercă să nu mai împingă, să rămână nemișcat adânc în interiorul ei ca să îi sporească plăcerea și simți cum voluptatea se scurge și prin el ca un val de ceară fierbinte.

Rămase nemișcată sub el respirând greu și lacrimile începură să îi curgă din nou pe la colțurile ochilor, prelingându-i-se pe tâmpile în păr.

— Nu pot să cred că am făcut asta, zise ea înecat.

Fortându-se să își calmeze respirația, el se ridică într-un cot și își plimbă degetul mare peste obrazul ei ud.

— Aș face să dispară ziua asta dacă aș putea, spuse el răgușit.

Doamne, îmi pare atât de rău! Nu pot să zic că de vină este meseria mea de polițist. După ce m-am dovedit așa un dobitoc având încredere în Shannon, n-am mai...

— Eu nu sunt fosta ta soție! strigă ea cu furie și începu să îl lovească cu pumnii în umeri. Nu mă interesează ce a făcut. Dă-te... dă-te de pe mine, insigna ta mă zgârie pe burtă!

La naiba! Se rostogoli într-o parte și rămase culcat pe spate. Nici tocul pistolului nu și-l scosese. Avusese noroc că nu îi smulsese pistolul ca să-l împuște.

Ea se ridică în fund și îi aruncă o privire veninoasă, cu fața încă udă de lacrimi.

— Pot să-ți spun un singur lucru, îi zise cu amărăciune. Mi-ai dat o lecție dură. Niciodată în viața mea n-o să mai am încredere...

Se opri brusc și oftă din adâncul pieptului.

— Doamne, Dumnezeule, încep să vorbesc exact ca tine!

Cahill se ridică și se duse în baie, unde se spală și își băgă cămașa în pantaloni. Sarah se ridică, veni lângă el și începu să se spele fără să îi pese că era goală. Ochii lor se întâlniră în oglindă.

— Te iubesc, zise el. Asta nu se va schimba niciodată.

Umerii ei se prăbușiră.

— Nenorocirea e că și eu te iubesc. Dar deocamdată nu pot să trec peste ce s-a întâmplat.

— O să aștept, șopti el și îi dădu părul pe spate, apoi o mângâie pe obraz. Oricât e nevoie. Dar nu renunța la noi doi. Nu lua decizii pripite. Ai răbdare și vom vedea ce se întâmplă.

Ea îl privi fix în oglindă și oftă parcă a înfrângere.

— Bine. Deocamdată. Îmi închipui că nu te-aș fi lăsat să faci dragoste cu mine dacă n-ar mai fi rămas nimic, așa că probabil mai există speranță. Doar că... dă-mi un pic de timp, da? Lasă-mă să îmi revin.

El respiră adânc. Se simțea de parcă ar fi câștigat la loterie, sau de parcă urma să fie executat și executarea sentinței tocmai i se amânase. Ceva de genul ăsta.

Ea se strâmbă.

— Nu știu cât a fost de pripită, dar am luat deja o decizie. M-am angajat din nou.

Asta îl șocă.

— Ce? Cum? Aici?

— Da, aici. O persoană pe care o cunoșteam mi-a făcut o ofertă de angajare. Venea spre hotel după-amiază, m-a văzut și mi-a făcut oferta pe loc. Am acceptat-o.

— Cum se numește?

— Trevor Densmore.

Vocea îi sună brusc obosită, toată energia recâștigată temporar părăsind-o rapid. Lui Cahill numele nu îi spunea nimic.

— L-am verificat deja?

— Nu, numele lui nu era pe lista mea de preferințe.

— Atunci de ce ai acceptat acum, dacă înainte nu voiai?

— Îmi oferă un refugiu, zise ea simplu.

Capitolul 27

Sarah se trezi dimineața următoare cu dureri în tot trupul.

Rămase întinsă încercând să găsească un motiv pentru care să se dea jos din pat. Deși dormise adânc, se simțea la fel de epuizată ca atunci

când se culcase noaptea trecută. Vizita lui Cahill în miezul nopții avea și ea o parte de vină.

Îl trimisese acasă după aceea. Nu ar fi vrut să plece, dar până la urmă o făcuse, gândindu-se probabil că alte victorii nu mai avea de câștigat în acea noapte. Îi ceruse cheile mașinii ca să i-o poată trimite prin cineva. Bănuia că avea să i-o aducă chiar el. Ar fi făcut orice ca să îi câștige bunăvoința, iar ea nu știa dacă asta o făcea fericită sau o făcea să izbucnească în plâns. Poate ambele.

Tot nu îi venea să creadă că îl lăsase să facă dragoste cu ea după ceea ce se întâmplase între ei. Însă fusese atât de blând, iar ea avusese atâta nevoie să fie în brațele lui. Mirosul trupului lui era cald, familiar și excitant de masculin; îi cunoștea fiecare părțică atât de bine, de la textura aspră a maxilarului la forma degetelor de la picioare. Nu voise decât să se ghemuiască în brațele lui și să uite de tot, așa că atunci când o luase în brațe cedase stânjenitor de repede.

Nu mai fusese niciodată atât de blând sau de lent. Adormise simțind încă furnicături înăuntru. Dar acum o durea tot trupul și simțea crampe în toți mușchii.

— La naiba, mormăi ea dorind să se întoarcă și să își îngroape fața în pernă din nou.

Îi venise ciclul; de aceea avea crampe și dureri. Chiar astăzi trebuia să îi vină, așa că nu ar fi trebuit să o ia prin surprindere, dar trauma zilei precedente îi ștersese totul din minte.

Se dădu jos din pat gemând. Slavă Domnului că avea toate lucrurile aduse de Cahill, altfel nu știa ce ar fi făcut. Căută prin valize până găsi ce îi trebuia, apoi se duse clătinându-se în baie să își facă un duș fierbinte și prelungit.

Simțea că ar fi trebuit să facă ceva, dar n-avea ce. Situația nu era aceeași ca în cazul familiei judecătorului Roberts; pe ei îi cunoscuse, se atașase de ei, aveau nevoie de ea. Pe Bethany și Merrill, fiicele soților Lankford, nici măcar nu le cunoscuse. O durea sufletul când se gândea la ele, dar era o străină și, chiar dacă i-ar fi solicitat ajutorul, nu știa dacă mai poate face ceva. Nu și de data asta. Era epuizată, distrusă emoțional.

După ce își termină dușul, tremura de oboseală, dar nu avea atâta nevoie de somn cât avea de cineva care să o iubească necondiționat, de cineva care să-i fie tot timpul alături. Scoase telefonul mobil din geantă, îl deschise și o sună pe mama ei.

— Oh, bună, iubito, o auzi.

Părea neobișnuit de agitată. Mama lui Sarah era în mod normal un monument de calm, o maestră a organizării. Sarah se îngrijoră imediat.

— Mamă? Ce s-a întâmplat?

Spre groaza ei, o auzi izbucnind în plâns, dar se controlează imediat. Sări în picioare alarmată.

— Mamă?

— Nu voiam să vă sun pe niciunul încă. Tatăl vostru a avut niște dureri în piept aseară. Am stat toată noaptea la camera de gardă; i-au făcut niște analize și au zis că nu e vorba de infarct...

Lui Sarah i se tăie respirația și se așeză din nou.

— Atunci ce e cu el?

— Nu știm. Încă mai are dureri ușoare, dar știi cum e el, are tot mentalitatea aceea de infanterist marin și spune că va ieși din asta fără probleme. I-am făcut programare la un doctor internist pentru după-amiaza asta să îl consulte și să îl mai programeze și pentru alte analize, spuse mama ei și respiră adânc. M-am speriat foarte tare pentru că întotdeauna a fost atât de sănătos. Nu l-am văzut niciodată suferind ca azi-noapte.

— Pot să iau un avion după-amiază... încep Sarah, dar se opri întrebându-se dacă putea să plece.

Ce îi spusese Cahill data trecută, după moartea judecătorului? Nu părăsi orașul. Însă acum fusese absolvită de orice bănuială, așa că nu ar fi trebuit să fie o problemă. Apoi își aminti de domnul Densmore și gemu; trebuia să înceapă serviciul acolo.

— Nu, nu e nevoie, o întrerupse mama ei pe un ton mai vioi. Nu a fost infarct; toate enzimele, sau ce-or fi alea, au ieșit normale. Nu are nici un rost să vii încoace pentru ceva care poate fi doar o indigestie. Dacă doctorul îmi spune că există motive de îngrijorare, te sun.

— Ești sigură?

— Bineînțeles că sunt sigură. Dar destul despre asta. Cum îți merge în noul serviciu?

Sarah simțise nevoia imperioasă să plângă pe umărul mamei ei, vorbind la figurat, dar acum nu putea să o împovăreze mai tare cu problemele ei.

— Nu a mers, zise ea. De fapt mi-am găsit deja un nou post și am vrut să-ți dau numărul de telefon.

— Parcă spuneai că îți plac mult oamenii aceia, soții Lankford.

Îi plăcuseră. Gâtul i se strânse și trebui să înghită.

— N-a fost vorba de asta. A intervenit ceva neașteptat și au trebuit să se mute în altă parte.

Regretă că nu găsisse o altă minciună, pentru că ceea ce spusese era oribilul adevăr; nu era deloc o minciună.

— Se mai întâmplă.

Ca nevastă de militar, mama ei fusese expertă în mutat.

— Bine, am luat un pix. Care e noul număr?

Sarah și-l notase seara trecută. Își scoase carnetelul și îi dădu numărul.

— Mă poți suna oricând și pe mobil, dar voiam să te țin la curent.

— Concentrează-te asupra noului post. Sunt sigură că tatăl tău va fi bine, deja și-a mai revenit și a început să bombăne că n-are nevoie de doctor. Va trebui să îl târăsc până la clinică după-amiază.

— Sună-mă dacă ceva e în neregulă, da?

— Sigur.

Sarah închise și rămase pe marginea patului multă vreme, copleșită de această nouă problemă. Dar nu putea face nimic, cel puțin pentru moment; trebuia să își poarte de grijă ca să poată acționa în cazul în care mama ei avea nevoie de ea.

Căută o aspirină printre lucrurile ei împrăștiate, găsi flaconul și luă două. Apoi se prăbuși pe pat și adormi în câteva minute.

Era aproape două când sună telefonul. Se întoarse și se uită la ceas fără să îi vină să creadă, apoi căută telefonul.

— Vin să îți aduc mașina, zise Cahill. M-a adus un polițist până la locuința familiei Lankford, așa că va trebui să mă duci înapoi la secție.

Clipi somnoroasă.

— Bine, îi zise ea pe un ton nesigur.

— Te-am trezit cumva?

— Da. Am avut o noapte grea, îi răspunse, lăsându-l să înțeleagă ce vrea.

— Ajung cam în trei minute, spuse el și închise.

Se ridică cu greu din pat și se duse în baie. Toate hainele ei erau în valize, deci mototolite. Ea însăși arăta ca o sperietoare. Cahill va trebui să aștepte până ce se va aranja puțin.

Așteptă, dar nu răbdător. Refuză să îl lase să intre în cameră, așa că trebuia să se întoarcă în holul hotelului. Când fu gata și ieși din cameră, descoperi de ce nu fusese trezită de menajeră: plăcuța cu NU DERANJAȚI atârna de clanță. Probabil că îl pusese Cahill când plecase. Lăsă semnul acolo și coborî cu liftul în hol.

— Ați mai descoperit ceva azi? îl întrebă în drum spre secția de poliție.

— Nimic, decât că toate patru victimele au fost ucise cu aceeași armă. Te-ai uitat la știri azi, sau ai citit ziarul?

— Nu, de ce?

— Mă întrebam dacă l-ai văzut vreodată pe un anume Jacob Wanetta pe undeva.

— El e cea de-a patra victimă?

— Da.

— Numele nu mi-e cunoscut.

O clipă mai târziu, el opri la o stație service, băgă câteva monede într-un automat de ziare și scoase ultimul exemplar rămas al ziarului de dimineață. Urcă din nou la volan și i-l aruncă pe genunchi.

Sarah nu citi articolul și nici nu se concentrează asupra titlurilor. Se uită doar la fotografia alb-negru neclară înfățișând un bărbat cu părul negru, fălci pătrate și părând solid ca un taur. Nu îl cunoștea.

— Nu îmi amintesc să-l fi văzut vreodată, zise ea punând ziarul deoparte.

Se simți ușurată; cel puțin cu crima aceasta nu avea nici o legătură.

El trase într-o parcare înainte să ajungă la primărie și opri motorul.

— Reporterii continuă să se învârtă pe aici, îi spuse. Mă duc pe jos restul drumului ca să nu te vadă.

Se răsuci în scaun și o mângâie pe obraz cu dosul palmei.

— Te sun diseară. Aș trece să te văd, dar avem enorm de lucru și nu știu când terminăm.

— Nu trebuie să vii să mă vezi. Sunt bine.

Mințea, pentru că acum nu era bine, dar avea să fie în viitor. Trebuia doar să își recapete forțele, să doarmă mult și să lase timpul să pună o anumită distanță între ea și crime. Avea nevoie să pună o anumită distanță și între ea și Cahill. Nu voia să reflecteze acum asupra situației; nu voia să se gândească la nimic.

— Pentru liniștea mea, da? șopti el. Știu că lucrurile încă nu s-au îndreptat între noi, așa că am nevoie să te văd din când în când ca să mă asigur că nu ai dispărut.

— Nu am de gând să fug, Cahill, îl asigură ea mirată că își închipuia că ar putea să o facă. Dacă plec, vei ști dinainte. Și am acceptat deja să lucrez pentru domnul Densmore, ai uitat?

El mârâi. Deși avea un milion de treburi pe cap, își făcuse timp să îl verifice pe Trevor Densmore.

— Nu știu cât contează, dar n-are nici un fel de cazier.

— Nici nu credeam că ar putea să aibă. Va trebui să-l sun și să aranjez să mă mut acolo.

El îi aruncă o privire îngrijorată.

— De ce nu aștepți încă o zi? Pari la fel de epuizată.

Știa cum arată: albă ca varul, cu cearcăne negre sub ochi. Se simțea epuizată, chiar și după atâtea ore de somn. Nu era oboseală fizică, povara stresului o sleia.

— Poate o să-mi facă bine să am ceva de făcut. Nu are ce să strice.

Mutarea în casa domnului Densmore se făcu repede și cu minimum de efort. Casă nu era tocmai termenul potrivit; era mai degrabă un conac, o fortăreață, cu cinci pogoane de teren de primă

calitate izolat de un gard înalt din piatră cenușie. Intrarea era protejată de porți uriașe din fier forjat cu acționare automată dotate cu camere de luat vederi poziționate la intervale regulate.

Vila avea trei etaje și era construită din aceeași piatră cenușie, dându-i o înfățișare medievală. Dincolo de garduri, terenul era extrem de îngrijit, nici un tufiș sau vreo frunză nelalocul lor și nici un fir de iarbă mai înalt decât cele din jur.

Înăuntru lucrurile stăteau la fel. Ori domnul Densmore avea o pasiune pentru gri, ori arhitectul fusese lipsit de imaginație. Totul era în tonuri de gri. Marmura din băile elegante era cenușie. Covoarele luxoase erau de un gri pal, ca de gheață. Mobila toată era gri cu alb, cu nuanțe mai închise de cenușiu pe alocuri, pentru contrast. Efectul era că te simțeai ca într-o peșteră înghețată.

Însă el era mândru de casa lui, aproape copilăros în nerăbdarea de a i-o arăta, așa că trebui să îl absolve pe decorator, îi plăcea cu adevărat atmosfera sterilă care îl înconjura. Ea scoase exclamațiile convenite de admirație, întrebându-se de ce îi păsa de părerea ei. Era majordom, nu un potențial cumpărător.

Se bucură când îi spusese de la început că avea să fie un aranjament temporar, pentru că nu îi plăcea deloc locuința ei. Prefera să stea separat, să aibă o mică oază care să fie numai a ei și unde să poată avea o viață proprie. Camera în care o conduse era prea mare și mobilată somptuos, ca o cameră scumpă de hotel. Era prea mare, ceea ce o făcea să semene cu o peșteră. Avea un pat imens cu patru stâlpi și o zonă cu canapele și fotolii, dar mobila nu reușea nici pe departe să umple spațiul. Simți că i se face frig numai privind în jur. Baia alăturată era stilată, din marmură gri închis, aproape negru, cu robinete și mânere din crom strălucitor. Chiar și prosoapele groase erau gri închis. Îi dispăcu de la prima vedere.

El era roșu de emoție.

— O să fac niște ceai, zise el frecându-și mâinile agitat. Putem să-l bem în timp ce trecem în revistă îndatoririle pe care le vei avea.

Spera ca îndatoririle să fie multiple și să o țină ocupată. O reședință de asemenea dimensiuni avea nevoie de mai mult personal; casa judecătorului nu fusese nici pe jumătate atât de mare, dar pulsa de viață. Mausoleul acesta din piatră părea pustiu.

Își aduse valizele înăuntru, dar nu se apucă să despacheteze, îi dăduse instrucțiuni să își parcheze TrailBlazer-ul în garajul cu patru locuri atașat casei, în locul gol de lângă un Ford albastru închis surprinzător de comun. Jaguarul alb parcat pe locul dinspre casă părea mult mai potrivit cu stilul domnului Densmore, ca și Mercedesul S-Class de lângă el. Când intră în bucătărie – tot marmură gri închis și

aparatură din inox – el turna ceai fierbinte în două cești așezate una lângă alta.

— Așa, exclamă el agitându-se cu bolul de zahăr și vasul mic cu lapte, ca o fată bătrână tratând un pețitor.

Se gândi că probabil se simțea singur în casa aceasta uriașă, iar lucrul acesta o făcu să se simtă nelalocul ei. Era instruită să conducă gospodăria, nu să asigure companie. De-a lungul timpului, între ea și judecător se stabilise o relație apropiată și plină de afecțiune, dar circumstanțele fuseseră cu totul altele. Domnul Densmore nu era un simplu bancher, ci proprietarul unei bănci și, cu toate că nu îi cunoștea vârsta, presupunea că nu avea mai mult de șaiszeci de ani. Era încă tânăr, deci mergea la birou în fiecare zi; tranzacțiile bancare sunt o afacere complicată și, chiar cu un personal de conducere competent, rămâneau destule de supravegheat și multe decizii de luat. Știa că merge la reuniuni mondene, pentru că îl întâlnise la o petrecere. În consecință, această casă sterilă și pustie era cumva discordantă, de parcă viața lui profesională era complet separată de cea particulară – de parcă nici nu avea o viață particulară. Făcând turul casei, nu văzuse nici măcar o fotografie de familie, sau vreun alt obiect care să dea căldură și să individualizeze casa.

Nu putea lucra aici. Îi părea rău să îl dezamăgească, dar simțea că nu era nevoie de ea aici, sau cel puțin nu în felul la care se așteptase. Epuizarea și disperarea o făcuseră să ia o hotărâre proastă, dar din fericire nu era una definitivă.

— Ceaiul e gata, zise el venind cu tava și așezând-o pe masă.

Îi puse în față o ceașcă pe farfurioară.

— Sper să-ți placă. E un amestec pe care îl comand din Anglia. Gustul e puțin neobișnuit, dar o dată ce îl încerci, devii dependent.

Sarah sorbi din ceai; avea într-adevăr un gust neobișnuit, dar nu neplăcut. Era un pic mai amar decât era obișnuită și adăugă o felie subțire de lămâie ca să îi mai schimbe gustul. O privea cu o expresie nerăbdătoare și în expectativă, așa că îi spuse:

— E foarte bun.

El se luminează.

— Știam că o să-ți placă.

Duse și el ceașca la gură, iar ea sorbi din nou încercând să găsească cuvintele potrivite.

După câteva momente, își dădu seama că nu existau nici un fel de cuvinte potrivite, doar unele sincere.

— Domnule Densmore, am făcut o greșală.

El puse ceașca pe masă clipind des spre ea.

— Cum adică, draga mea?

— N-ar fi trebuit să accept oferta dumneavoastră. Vă sunt foarte recunoscătoare, dar a fost o decizie pripită și există câțiva factori pe care nu i-am luat în considerare. Îmi pare foarte rău, dar nu pot să accept postul.

El începu să clipească și mai repede.

— Dar ți-ai adus bagajul!

— Știu, îmi pare rău, repetă. Dacă v-am adus vreun inconvenient, dacă v-ați făcut planuri bazându-vă pe prezența mea, desigur că o să rămân și am să le duc la capăt și, date fiind împrejurările, n-am să vă cer nici un fel de salariu pentru asta. Nu gândeam clar, altfel nu aș fi luat niciodată o astfel de decizie pripită.

Își bău ceaiul în tăcere cu capul plecat. Apoi oftă.

— Nu trebuie să îți faci probleme. Cu toții facem greșeli și te-ai purtat cu demnitate. Însă, da, am făcut planuri pentru week-end-ul următor. Poți să rămâi până atunci?

— Sigur că da. E vorba de o petrecere?

Urmă o scurtă pauză.

— Da, cunoști genul, îmi rezolv obligațiile. Mâncarea, bineînțeles, va fi asigurată de furnizori. Vor fi în jur de cincizeci de persoane.

Se putea descurca. Fiind deja miercuri după-amiază, erau destule de făcut. Spera doar să aibă furnizorul lui de alimente dispus să îl servească, chiar dacă însemna să aducă personal suplimentar. Dacă nu, va trebui să mute cerul și pământul ca să găsească un furnizor atât de târziu.

— Am să mă ocup de tot, zise ea.

El suspină.

— Regret nespus că s-a întâmplat așa.

Capitolul 28

Era teribil de dezamăgit de Sarah, deși probabil că trebuia să îi acorde circumstanțe atenuante pentru necazurile prin care trecuse, cu atât mai mult cu cât în parte el era de vină. Dar pur și simplu nu se așteptase să fie atât de... nestatornică, cu toate că nu era poate cel mai potrivit cuvânt. Indecisă – da, asta era un calificativ mai potrivit.

Nu putea să se supere prea tare pe ea după câte suferise în ultimele zile, dar era totuși nemulțumit. Cum putea să îi treacă prin cap să plece de aici? Nu vedea oare cât de potrivită era această casă pentru ea – un decor minunat pentru perfecțiunea ei austeră? Bineînțeles că nu va pleca; nu putea permite asta. Visase atât de mult cum o să fie îngrijit de ea, dar deocamdată se părea că el va trebui să o îngrijească.

Hmm... Asta era problema. Sarah nu era ea însăși. Era foarte palidă și strălucirea senină care îl atrăsese la ea dispăruse. Avea să o țină aici și să o îngrijească, iar când își va reveni, va fi mai rațională.

Din fericire, luase măsuri pentru orice fel de împrejurări neprevăzute. Planificarea minuțioasă și atenția acordată detaliilor reprezintă cheia succesului și în afaceri, și în chestiuni personale. Nu crezuse că lui Sarah nu avea să îi placă aici, dar luase în calcul și această posibilitate și, în consecință, nu era luat pe nepregătite. Dar ieri, când văzuse cât de tulburată era, nu prevăzuse cu nici un chip că va avea o astfel de reacție. În curând avea să se simtă mai bine și orice discuții nesăbuite despre plecare vor înceta.

Desfășurătorul obținut de la compania de telefoane indica trei apeluri primite de familia Lankford de la același telefon public din Galleria – date duminică seara. Exista și un al patrulea apel luni seara, cam la ora la care se comiseseră crimele. Ora decesului era imposibil de stabilit precis fără un martor; nu puteau decât să delimiteze un interval aproximativ. Dar, după toate aparențele, criminalul intenționase să îi viziteze pe soții Lankford duminică seara. Fata lor mai mică, Merrill, care învăța la un colegiu din Tuscaloosa, le declarase că părinții ei veniseră să ia cina cu ea în seara aceea și stătuseră până aproape de ora unsprezece. Asta le prelungise viața cu douăzeci și patru de ore și îi dăduse fiicei lor ocazia să îi vadă pentru ultima oară.

Cahill și-ar fi dorit din tot sufletul să fi obținut desfășurătorul marți, căci astfel s-ar fi convins că Sarah nu ar fi avut cum să dea acele telefoane; fusese cu el în fiecare minut duminică. Și-ar fi dorit multe lucruri, în primul rând să nu o fi întâlnit niciodată pe fosta sa soție care reușise să-i facă sufletul vraieste. În ultimă analiză, acesta era adevărul: se lăsase afectat de experiența aceea negativă. Dar nu se va mai întâmpla asta niciodată. Orice ar fi fost, avea să se concentreze asupra persoanei de lângă el și nu va mai filtra totul prin prisma amintirilor lăsate de Shannon. O scosese din inimă de doi ani, dar pentru prima oară simți că i-a ieșit și din minte. Acum nu mai avea nici o influență asupra lui.

Acele apeluri repetate deschiseră o pistă care până acum nu existase. Se duse din nou la magazinul din complexul comercial care avea camera de supraveghere cu cel mai bun unghi și luă casetele înregistrate duminică și luni seara. Unghiurile de filmare erau la fel de slabe și nici o imagine nu era bună, dar apărea același bărbat. Același păr, aceeași statură, același stil vestimentar.

Acela era criminalul. Nici el și nici ceilalți din departament nu mai aveau vreo îndoială.

Problema era că nimeni nu părea să îl recunoască. E adevărat că fotografiile făcute după casetă erau de calitate proastă, neclare și în niciuna nu i se vedea fața. Dar tot îți puteai face o impresie generală și, totuși, nimeni nu spunea: „Da, îmi amintește de cutare!” Poliția avea nevoie de o breșă, de o întâmplare norocoasă, de un miracol. Le trebuia

cineva cu ochi de artist care să observe linia maxilarului, forma urechilor și să facă legătura cu o anumite persoană.

Doamna Wanetta nu recunoscuse individul, dar se afla sub influența atâtor tranchilizante, că n-ar fi putut să-și recunoască nici propria mamă. Nici celor trei copii ai lor nu le părea cunoscut, eliminând astfel posibilitatea să fie un prieten de familie, același lucru fiind valabil și pentru fiicele soților Lankford. Trebuia să fie o relație din lumea afacerilor, însă nici angajații lui Wanetta nu îl recunoscuseră pe bărbatul din fotografie.

Totuși, cineva, undeva trebuia să îl cunoască pe acest nenorocit.

Leif Strickland, geniul departamentului în ale electronicii, băgă capul pe ușă. Făcuse ochii mari de emoție și părul i se ridicase când își trecuse mâinile prin el.

— Doctore, vino să ascuți ceva! Cred că am dat de vocea nemernicului pe casetă!

Toți cei care îl auziră dădură imediat buzna în bârlogul lui electronic.

— E din robotul telefonic al soților Lankford, explică Leif.

Respectând o procedură de rutină, toate casetele din orice robot telefonic erau verificate; în caz că robotul respectiv era digital, era luat cu totul.

— Nu-mi spune că a lăsat un mesaj, zise Cahill.

— Nu chiar. Telefonul de la care doamna Lankford a încercat să sune avea un buton din acela pentru înregistrare instantanee – dacă stai de vorbă cu cineva și persoana se apucă să te amenințe cu moartea, apeși butonașul ăsta și robotul înregistrează tot. Probabil că nu încerca să înregistreze nimic, ci doar să sune după ajutor, dar era speriată, înțelegi? A luat repede telefonul și a apăsat aiurea pe butoane. Am ascultat toate mesajele și am dat de o înregistrare cu niște sunete ciudate. Așa mi s-a părut. Deci am izolat porțiunea respectivă, am băgat-o în niște programe de clarificare și...

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu mă interesează tot procesul! îl întrerupse Cahill. Hai s-o ascultăm!

Leif îi aruncă privirea ofensată a specialistului care are de-a face cu neavizați ce nu apreciază frumusețea electronicii.

— Bine. Nu e foarte clară, trebuie să mai lucrez la ea și să elimin paraziții...

Se întrerupse când văzu privirea criminală a lui Cahill și apăsă un buton.

Paraziți, zgomote întretăiate, respirația panicată a cuiva. Apoi se auzi un sunet înăbușit, un șuierat subțire și un pocnet.

— Ce-a fost asta?

— Ultima împuşcătură, zise Leif imperturbabil. Cu amortizor. Dar mai ascultă o dată, fii atent ce se aude chiar înainte de împuşcătură.

Ascultară cu toții din nou, iar lui Cahill i se păru că discerne o voce.

— A zis ceva. Nemernicul a zis ceva. Dar ce anume? Poți să izolezi partea aceea?

— O să mă străduiesc. Mai ascultă o dată cu atenție și ai să distingi cuvintele.

Puse caseta din nou și în cameră se auzi un alt sunet, nu cel făcut de respirație. O voce moale, blândă. Ochii lui Cahill se îngustară ca două fante.

— Ceva cu „fetiță”.

— Dați-i un premiu! croncăni Leif. Zice: „Ce fetiță rea!”

Puse din nou caseta și acum, că toți știau ce ascultă, înțeleseră și îi trecu un fior.

„Ce fetiță rea! „Pe un ton aproape de admonestare, mai mult o dojană blândă. Apoi pocnetul armei cu amortizor și tăcere.

Aveau înregistrarea audio a uciderii lui Marilyn Lankford. Dacă și când aveau să îl identifice pe bărbatul din fotografie, vor putea să compare amprentele vocale și să obțină o probă zdrobitoare ce îl plasa la locul crimei.

— Bingo! exclamă Leif fericit.

— Draga mea, nu te supăra pe mine, dar arăți la capătul puterilor, zise cu blândețe domnul Densmore. Ai trecut printr-o experiență extraordinar de dificilă. N-o să se facă gaură în cer dacă stai jos și mai bei o ceașcă de ceai, nu-i așa? Ceaiul e un fortifiant minunat. Pregătesc imediat încă un ceainic proaspăt, se offeri el.

Avea nevoie să înghită ceva mai mult decât de ceai, gândi Sarah amețită, încercând să își dea seama când mâncase ceva ultima oară. Fusese supă pe care o mâncase în compania domnului Densmore ieri după-amiază. Trecuseră mai mult de douăzeci și patru de ore de la ultima ei masă.

Tocmai îi servise lui cina. Bucătăreasa venise la ora trei și îi preparase masa de seară; era plecată deja când sosise Sarah. Nu gătise decât pentru domnul Densmore, dar nu conta. După ce îl servea pe el și strângea masa, avea să găsească ea ceva de mâncare.

El stătuse tot timpul în preajma ei, făcând-o să se simtă stingherită, dar acum își dădu seama că se temea să nu i se facă rău. Gândul acesta îi învinse depresia și o făcu să zâmbească.

— Domnule Densmore, v-a spus cineva vreodată ce om cumsecade sunteți?

El făcu ochii mari și roși.

— Oh... păi... nu.

Cumsecade și singur, îl compătimi ea, dar nu destul cât să rămână în casa asta înfiorătoare ca să îi asigure compania de care în mod evident avea nevoie. Oricum, cofeina din ceai poate că avea să o învioreze până putea mânca ceva.

— Un ceai ar fi minunat, afirmă ea făcându-l să zâmbească larg.

— Excelent! Sunt sigur că o să te simți mult mai bine.

Se ridică de la masă, dar Sarah îi spuse repede:

— Vă rog, terminați-vă masa mai întâi. Pun eu de ceai.

— Nu, îl fac eu. Am metoda mea specială.

Ea nu avu nimic împotriva să prepare el ceaiul, nici că cina era ceva rece – salată de pui cu nuci și struguri negri – pentru că oricum nu intenționa să primească nici un ban pentru cât stătea aici.

El se duse în bucătărie și puse apa la fiert, apoi se întoarse în sufragerie și se așeză la masa enormă din crom și sticlă ca să termine de mâncat. Neavând nimic de făcut, Sarah se retrase într-un colț. Rareori se simțise atât de inutilă ca aici; avea impresia că nu dorea să muncească, ci doar... să fie acolo. Nu avea să găsească aici refugiul de care avea atâta nevoie; nu exista nici pace, nici calm, doar plictiseală și un sentiment vag de stânjenală.

Era atât de obosită, că de-abia se ținea pe picioare și începuse să o doară îngrozitor capul, probabil din cauză că nu mâncase nimic. Putea fi și din cauza privării de cofeină, pentru că nu își băuse cafeaua de dimineață; în cazul acesta ceaiul era cu atât mai bine venit. Poate avea să bea chiar două cești.

Își termină masa exact când ceainicul din bucătărie începu să țiuie.

— Ah! S-a fiert apa, zise el ca și când ea n-ar fi auzit sunetul strident.

Se duse în bucătărie, iar Sarah se apucă imediat să strângă vasele, să le clătească și să le pună în mașina de spălat vase.

Când termină cu asta și alte câteva treburi mărunte, el turnase ceaiul în cești.

— Gata! exclamă cu satisfacție și duse tava în sufragerie.

Fu nevoită să îl urmeze și, la insistențele lui, se așeză la masă.

— Spune-mi, începu el în timp ce ea sorbea ceaiul fierbinte și aromat. Cum ai ajuns să devii majordom?

În sfârșit, un subiect despre care putea discuta, gândi ea ușurată.

— Tatăl meu a fost colonel în infanteria marină, începu ea. În copilărie îi priveam fascinată pe intenvenți și felul în care organizau toate festivitățile și ceremoniile. Aveau protocolul în sânge și se ocupau cu măiestrie de listele de invitați, de urgențe și de aplanarea oricăror situații dificile... erau un miracol în acțiune. Mi-a plăcut felul în care erau pregătiți să rezolve orice.

— Dar nu ai lucrat ca intendent în armată, nu-i așa?

— Nu, de fapt există o școală pentru majordomi.

Continuă să îi pună întrebare după întrebare, iar Sarah fu fericită să se concentreze ca să îi răspundă. Era în sfârșit ceva de care mintea ei obosită se putea agăța fără a face un efort prea mare.

Poate că nu era decât amețeala cauzată de oboseala extremă, dar începu să se simtă... aproape cherchelită. Simți brusc cum i se învârte capul și se prinse de masă.

— Uau! Iertați-mă, domnule Densmore. Am amețit brusc. Cred că e din cauză că n-am mâncat nimic astăzi.

El păru alarmat.

— N-ai mâncat nimic? Draga mea, de ce n-ai spus? Nu trebuia să stai acolo și să mă servești pe mine, în loc să ai grijă de tine. Stai liniștită și îți aduc imediat ceva să mănânci. Ce ți-ar plăcea?

Clipi spre el ca o bufniță. Cum putea să îi spună ce ar prefera când nu știa ce are în casă? Oricum, nu i-ar fi „plăcut” nimic; avea să mănânce pentru că trebuia, dar ultimul lucru de care avusese cu adevărat poftă era...

— Înghețată, murmură ea. Cuvântul i se păru alarmant de greu de pronunțat.

— Înghețată? repetă el clipind spre ea în felul lui tipic. Nu cred că am înghețată. Nu vrei altceva?

— Nu, zise ea încercând să explice. Nu e vorba de ce vreau. Ultimul lucru de care... Pierdu șirul cuvintelor și se uită la el uluită. Totul începea să se rotească încet în jurul ei și îi fulgeră ideea că s-ar putea să leșine. Nu mai leșinase niciodată.

El plecase de lângă ea, sau așa i se părea. Nu putea fi sigură pentru că totul se învârtea o dată cu ea.

— Stați puțin, îl rugă ea încercând să se ridice, dar picioarele i se înmuiară.

Se repezi și o prinse înainte să se prăbușească pe podea, iar strânsoarea lui i se păru surprinzător de puternică.

— Nu îți face griji, îl auzi spunând în timp ce vederea i se întuneca și urechile i se umpleau parcă cu vată. Am eu grijă de tine.

Capitolul 29

Primul lucru pe care îl simți după ce își reveni puțin fu durerea de cap, ca niște ciocane care îi loveau în creier. Da, își amintea... o duruse capul când se culcase. Stătea într-o poziție incomodă, dar îi era frică să se miște, se temea că și cel mai mic gest avea să intensifice bătaia aceea de ciocane. Îi era și greață și se temu că va vomita. Ceva nu era în regulă, dar pâcla din creier o împiedica să își dea seama ce anume.

Încercă să își amintească... ceva. Orice. O clipă înfricoșătoare nu își aminti nimic, avu o senzație de vid de spațiu și de timp, de salt

terifiant în necunoscut. Apoi deveni conștientă de cearșaful de sub ea și își dădu seama că era în pat. Își amintea că se dusesese... nu, nu își amintea când se dusesese la culcare. Ultima amintire clară era... dar și asta îi scăpă și renunță să se mai concentreze, lăsând întunericul și uitarea să o înghită din nou.

Când se trezi din nou, avu impresia că se îmbolnăvisese de gripă. Altfel de ce s-ar fi simțit atât de bolnavă? Se îmbolnăvea foarte rar, nici măcar guturai nu făcea, dar în mod sigur numai ceva serios ca gripa putea să o facă să se simtă atât de rău. Înțelese pentru prima oară la ce se referă oamenii când spun că se simt prea rău ca să se ducă la doctor. Și ei i-ar fi fost imposibil să meargă acum la doctor; ar fi trebuit ca doctorul să vină la ea.

Simți că o trage ceva de păr. Mișcarea era blândă și ritmică și, în loc să îi intensifice durerea de cap, mai degrabă i-o calma, ca și cum senzația respectivă o făcea să uite de ciocanele din cap.

Brațele o dureau. Încercă să le miște, dar nu putu.

Un sentiment de spaimă îi străpunse ceața din creier. Încercă din nou să își miște brațele, cu același rezultat.

— Măinile mele, scânci ea și vocea îi sună groaznic, atât de răgușită că era de nerecunoscut.

— Biata de tine, murmură o voce blajină. O să îți revii. Nu te simți mai bine acum?

Continuă să simtă mișcarea ritmică, încet și ușor și după o clipă își dădu seama că cineva îi peria părul. Îi plăcea, dar nu voia să fie pieptănată. Voia să își miște brațele. În ciuda durerii de cap și a greții se foi ușor și descoperi că nu își putea mișca nici picioarele.

Panica o făcu să deschidă larg ochii. În fața ochilor îi dansau imagini cețoase pe care nu le putea desluși. Era un bărbat acolo... dar nu era Cahill și așa ceva era imposibil. Cine în afară de Cahill putea să îi perie părul?

— Să-ți dau un pic de apă, auzi aceeași voce moale. Ți-ar plăcea, nu-i așa, draga mea? Niște apă bună și rece ți-ar face bine. Ai dormit atât de mult, că am început să mă îngrijorez.

O mână rece i se strecură sub gât, îi înălță capul și îi duse la gură un pahar. Apa rece îi invadează gura, umezindu-i țesăturile uscate ca iasca și dezlipindu-i limba de cerul gurii. Stomacul i se revoltă când înghiți dar, slavă Domnului, nu vomită. Înghiți încă o dată și încă o dată, apoi paharul îi fu luat de la gură.

— Nu prea mult, draga mea. Ai fost foarte bolnavă.

Era încă foarte bolnavă și se simțea paralizată, dar poate că omul acesta nu știa că nu se poate mișca. Închise ochii încercând să își adune puterile, dar, Doamne Dumnezeule, nu avea nici un pic de forță. Era atât de slăbită, încât simțea că nu mai are coloană vertebrală.

— O să-ți aduc un pic de supă puțin mai târziu. Trebuie să mănânci ceva. Nu am știut că n-ai mâncat și mă tem că din greșeală te-am făcut să te îmbolnăvești.

Moliciunea acelei voci îi aduse aminte de cineva.

— Domnul Densmore?

— Da, draga mea, sunt aici.

— Mă simt atât de rău, șopti ea deschizând ochii și clipind des.

De data asta imaginile erau mai clare și îi văzu bine fața plină de îngrijorare.

— Știu și îmi pare rău.

— Nu pot să mă mișc.

— Sigur că nu. Nu puteam să te las să îți faci singură vreun rău, nu-i așa?

— Să îmi f-fac vreun rău?

Începea să câștige bătălia împotriva pâclei; cu fiecare secundă se simțea mai puțin confuză și mai conștientă de ceea ce se afla în jurul său. Parcă se trezea din anestezie. Își amintea bine senzația de când la șase ani își rupsese brațul stâng și îi făcuseră anestezie generală ca să i-l pună în ghips. Urâse atunci anestezia mai mult decât urâse ghipsul.

— Dacă ai fi încercat să pleci, explică domnul Densmore, dar nu înțelege nimic.

— Nu pot. N-am încercat.

Cum să plece? încercase să se ridice de la masă și asta era ultimul lucru pe care și-l amintea.

— Știu, știu, nu îți face probleme. Păstrează-ți calmul și totul va fi bine.

Peria i se mișca încet prin păr.

— Ai un păr atât de frumos, Sarah. Îmi placi foarte mult cu totul, doar că nehotărârea ta a fost o surpriză neplăcută. Dar ai trecut prin multe necazuri. Sunt sigur că încet, încet o să te obișnuiești.

Nu înțelegea nimic. Să se obișnuiască? Se încruntă, iar el îi netezi fruntea cu vârful degetului.

— Nu te încrunta, o să faci riduri pe pielea asta frumoasă. Am avut dreptate că un rubin o să arate minunat pe pielea ta. Dar m-am uitat prin lucrurile tale și n-am văzut pandantivul. De ce nu-l porți?

Pendantivul?

Un fior de gheață o străbătu din cap până în picioare și rămase împietrită în timp ce o bănuială îngrozitoare își făcea loc în mintea ei. Stomacul i se revoltă din nou, dar de data asta de frică.

— De ce nu porți pandantivul pe care ți l-am trimis? întrebă el pe un ton ușor iritat.

El era. Cel care o urmărea, dementul a cărui prezență o simțise ca pe un cancer ascuns. Așteptase în umbră și profitase de prima ocazie.

Nu era bolnavă deloc, își dădu ea seama; nemernicul o drogase și, fiindcă nu mâncase nimic toată ziua, substanța acționase cu putere.

Trebuia să îi răspundă. Nu îl enerva, își spuse. Nu face nimic care să îl pună în gardă. Gândește-te! Trebuia să găsească o scuză. Gândește-te!

— Alergică, șopti ea.

Peria se opri.

— Draga mea, ce rău îmi pare! exclamă el plin de remușcări. Nu am știut. Sigur că nu poți să porți ceva care să îți irite pielea. Dar unde este? Aș vrea să îl pui doar o clipă, doar să văd cum îți stă.

— În cutia de bijuterii, spuse ea abia șoptit. Îmi mai dați puțină apă?

— Sigur, draga mea. N-ai vomitat prima oară, așa că poți să mai bei.

O ajută să ridice capul, îi duse paharul la buze din nou, iar ea bău lacomă cât de mult putu.

— Așa, spuse el, lăsându-i capul din nou pe pernă. Unde e cutia cu bijuterii?

— La bungalou. Acasă la familia Lankford. Locul crimei... poliția a sigilat tot. Nu am putut să intru.

El scoase un sunet de exasperare.

— Trebuia să-mi dau seama. Nu îți face griji, draga mea. O să mă ocup eu să-ți aduc restul lucrurilor. O să te simți mult mai bine când vei fi înconjurată de lucrurile tale.

Sarah încercă din nou să își miște mâinile și de data asta simți că încheieturile îi sunt înfășurate cu ceva. Adevărul o umplu de groază: era legată de pat. Se luptă cu panica ce amenința să o copleșească. Nu îi putea ceda, trebuia să gândească, să se concentreze. Dacă intra în panică, era neajutorată, dar dacă își păstra cumpătul poate găsea o modalitate să îl păcălească.

Avea un mare avantaj: știa că e periculos, însă el nu știa că și ea era.

Cahill. El știa unde se află. Mai devreme sau mai târziu avea să sune, avea să ceară să o vadă, să vorbească cu ea. Nu trebuia decât să își păstreze calmul și să țină situația sub control până atunci. Nu era cazul să îl agite pe Densmore și să îl incite la violență. Omul ăsta o urmărise atâta vreme, era obsedat de ea; acum era fericit să o aibă aici, sub puterea sa. Câtă vreme el continua să creadă asta, era în siguranță. Spera că e în siguranță. Dar în momentul în care i-ar da impresia că vrea să evadeze, va recurge la violență. În eventualitatea asta, adică în cazul în care nu reușea să fugă, trebuia să se asigure că poate să îi facă față.

Dar cine putea să știe când va încerca Cahill să ia legătura cu ea? Știa că se află aici, însă toți polițiștii lucrau aproape douăzeci și patru de

ore din douăzeci și patru ca să-l găsească pe ucigaș. Avea să o sune întâi pe mobil și, neprimind nici un răspuns, avea să încerce mai târziu. „Mai târziu” putea însemna și peste câteva zile.

Dar nu, Cahill nu va aștepta atât. Era mult prea tenace. Între timp, ea trebuia să facă ceva. Mai întâi de toate trebuia să îl convingă pe Densmore să o dezlege.

I se adresă pe o voce mai slăbită decât era de fapt. Dacă o voia dulce și neajutorată, asta avea să îi ofere, cel puțin până va veni momentul să îl ia la șuturi.

— Domnule Densmore?

— Da, draga mea?

— Mi-e... mi-e jenă să vă spun.

— Nu trebuie să-ți fie jenă de nimic. Sunt aici ca să am grijă de tine.

— Trebuie să merg la toaletă, șopti ea.

Era adevărul adevărat, așa că fu pe punctul de a se jena de-a binelea. Punând la socoteală faptul că era în perioada ciclului, situația nu arăta bine deloc.

— Vai de mine! Asta chiar e o problemă.

— Cred... mi se pare că sunt paralizată, spuse ea cu vocea tremurată.

Era bine să o creadă mai neputincioasă decât era de fapt. Nu că în clipa asta ar fi fost în stare să se lupte sau să fugă chiar dezlegată, dar voia să îl facă să creadă că își revenea foarte încet.

— Nu ești deloc paralizată! exclamă el pe un ton cald și consolator. Te-am legat doar ca să te împiedic să îți faci vreun rău. Să vedem cum putem rezolva problema.

Sarah se vânzoli puțin; disconfortul ei devenea atât de acut, că nu fu o problemă să lase o lacrimă să i se prelingă din ochi. Trebuia să vadă dacă poate merge, sau dacă mai avea încă în sânge o cantitate mare din drogul pe care i-l dăduse.

— Da, așa o să facem, murmură el pentru sine și ridică cuvertura.

Spre imensa ei ușurare, văzu că era îmbrăcată; îi scosese pantofii, dar numai atât. Se puse sârguincios pe lucru lărgindu-i corzile subțiri din nailon din jurul gleznelor. Capătul îl păstră el în mână. Dacă putea să meargă, nu avea să fie în stare să o facă decât cu pași foarte mici, iar dacă încerca ceva, nu trebuia decât să smucească de coardă și să o trântescă la pământ.

Plângea de-adevăratelea când termină cu picioarele și începu să îi elibereze mâinile.

— Îmi pare rău, știu cât îți e de greu, murmură el consolator. Mai ai răbdare câteva minute și te ajut să mergi la baie.

— Grăbiți-vă, vă rog, scânci ea strângând din ochi.

Într-un târziu o ajută să se ridice. Își dădu seama imediat că nu ar fi putut face mare lucru chiar dacă o dezlega. Mai bine să nu facă nimic care să îi trezească vreo bănuială de data asta și să aștepte până ce își va mai recupera forțele. Nu trebuia să uite că era mai puternic decât părea dacă reușise să o care singur la etaj. Oamenii în stare de inconștiență, fiind total inerti, sunt teribil de greu de mișcat din loc.

Era atât de amețită că de-abia se ținea pe picioare; de fapt, nici nu putea fără ajutor și se sprijini cu toată greutatea de el. I se întorcea stomacul pe dos să îl atingă, dar trebuia să facă orice ca să îi adoarmă suspiciunile, așa că strânse din dinți și îi acceptă ajutorul.

O ridică în picioare. Genunchii i se înmuiară imediat și fu nevoit să o sprijine de-a binelea. Se agăță de el și o luă, mai mult târând-o, spre baia mare din marmură cenușie de lângă camera ce îi fusese desemnată ei.

Toate obiectele ei de toaletă fuseseră așezate la oglindă; spera că îi pusese și celelalte obiecte personale în sertarele dulapului. Da, pungă în care își împachetase totul stătea pe un raft; chiar dacă nu îi scosese tampoanele din pungă, putea ajunge la ele.

El o duse lângă toaletă și rămase acolo o clipă neștiind ce să facă.

— Ă... ai nevoie de ajutor?

Sarah se sprijini cu mâinile de perete respirând greu.

— Cred că mă descurc.

Trebuia să îl facă să o lase singură fără nici o teamă. Baia avea o fereastră, dar era dintr-un bloc de sticlă opacă; nu se vedea afară, nici de afară înăuntru și nu se deschidea. Chiar dacă ar fi putut să o spargă, camera pe care i-o dăduse se afla la etajul al doilea; primul etaj al acestei case, din câte observase, avea un tavan înalt de vreo cinci metri, deci distanța până jos era prea mare.

Dar avea de gând să riște dacă se dovedea a fi singura ei șansă. Se uită în jur și și-l imaginează trecând în revistă toate obiectele din încăpere ca să vadă dacă nu exista ceva ce putea folosi ca armă sau pentru a o ajuta să evadeze. Era foarte prudent și nu avea încredere în ea. Se rezemă de perete accentuându-și slăbiciunea.

— Bine, zise el în cele din urmă. Sunt aici dacă ai nevoie de mine.

— Puteți lăsa ușa puțin deschisă? întrebă ea. Vă rog! Ca să mă auziți dacă se întâmplă să cad.

Un fel de psihologie inversă, cerându-i să facă exact lucrul pe care el avea de gând să îl facă oricum; poate așa avea să îl convingă că nu intenționa să evadeze.

Păru mulțumit și îi zâmbi în felul lui timid în timp ce ieșea din baie, lăsând ușa întredeschisă. Asta era toată intimitatea de care va avea parte, dar în acel moment nu îi păsa absolut deloc.

Ușurarea fu aproape dureroasă și lacrimile începură să îi curgă din nou pe obraji. Găsi cutia de tampoane în sertarul de jos al dulapului de sub oglindă și se ocupă și de problema aceea. Simțindu-se puțin mai bine și nu chiar atât de disperată, dar încă foarte slăbită, merse șontac până la chiuvetă, se rezemă de ea, umezi un burete și își spală fața și zonele intime. Dacă trăgea cu ochiul, n-avea decât; ei puțin îi păsa. Trebuia să se spele cât de cât, așa că lăsă orice rușine la o parte.

Bău din nou apă înghițind cu lăcomie, apoi o luă încet și cu pași nesiguri spre ușă.

— Vă rog, zise ea cu o voce pierită, ajutați-mă să mă întorc în pat.

Densmore se repezi lângă ea.

— Sprijină-te de mine, o îndemnă el cu afecțiune. Draga de tine!

O duse până la pat și o ajută să se întindă. Tremura toată și nu se prefăcea; picioarele nu ar mai fi ținut-o nici o clipă. O mângâie pe obraji, îi dădu părul într-o parte, apoi începu să îi strângă legăturile de la mâini și de la picioare. Își mușcă buza când simți atingerea lui, dar nu protestă; rămase nemișcată cu ochii închiși. Cahill făcea asta uneori, dându-i părul pe spate și mângâind-o pe obraji, și nu suporta ca Densmore să facă aceleași gesturi.

— Mă întorc imediat cu ceva de mâncare, murmură el și ieși din cameră închizând ușa în urma lui.

Nu putea face nimic legată fedeleș cum era, așa că nici măcar nu trase de corzile din nailon. Nemernicul era în stare să fi pus microfoane și camere video în cameră, așa că nu trebuia să facă nici un gest care să îl alerteze în caz că o urmărea.

Scurta excursie la baie o sleise și de ultimele puteri. Respiră adânc și alunecă din nou în întunericul care o aștepta. De data aceasta avea să se folosească de întuneric ca să prindă puteri.

— Sarah?

Vocea părea să vină de departe, dar se trezi imediat intrând în alertă. Rămase nemișcată ca să dea impresia că se trezește treptat.

— Sarah, trezește-te! Ți-am adus supă.

Ea se foi în pat și își rostogoli capul dintr-o parte în alta.

— Ce...?

— Trebuie să mănânci. Trezește-te, draga mea.

Deschise ochii și îl văzu punând o tavă pe noptieră.

— Foarte bine, foarte bine, aprobă el zâmbindu-i. Ia să vedem, cum vom proceda? Cred că va trebui să îți dau eu să mănânci, nu? Îți mai pun o pernă sub cap și un prosop sub bărbie ca să nu curgă pe tine.

În timp ce vorbea îi ridică capul, punându-i încă o pernă și ridicând-o în poziție aproape șezândă, apoi îi puse un prosop pe piept și sub bărbie.

— Ți-am adus niște supă bună de pui, zise el și chicoti. O alegere mai banală nici că puteam să fac, nu? Dar chiar este foarte bună și consistentă. Nu e neapărată nevoie de carne roșie pentru o supă sau o mâncare consistentă, deși mulți par convinși de asta. Eu nu mănânc carne roșie, doar pui, curcan și pește.

În cazul ăsta și având în vedere ce ieșise din el, mai bine bătea potecă până la Milo's în speranța că va fi salvat, gândi ea sarcastic în timp ce îi ducea lingura la gură; ea o deschise ascultătoare, ca un copil. Sarcasmul îi făcea bine; la exterior era supusă, dar în sinea ei își păstra încrâncenarea.

Supa era într-adevăr bună și se forță să mănânce tot. Trebuia să își recapete puterile cât mai repede posibil, pentru că va avea nevoie de ele.

După ce termină supa, clipi somnoroasă spre el.

— Mulțumesc, murmură ea. A fost bună, adăugă și căscă. Iertați-mă. Încă îmi este somn.

— Sigur că da. Îi tamponă ușor buzele cu un șervețel și îi luă prosopul de sub bărbie.

— O să te las să te odihnești, dar am să vin din când în când să văd dacă ai nevoie de ceva. Am o surpriză pentru tine, îi declară sfios.

— O surpriză?

— O să te aștepte când te trezești.

Promisiunea cu surpriza nu fu de natură să o îmbie la somn și, după ce plecă, studie atentă tavanul și pereții, căutând ceva care să semene cu o cameră de luat vederi. Era imposibil să își dea seama fără să se uite de aproape, așa că trebuia să presupună mai departe că este ținută sub supraveghere. Nu trase pe față de legături, dar începu să își încordeze și să își relaxeze mușchii, începând cu picioarele și mergând în sus. Trebuia să se lupte să îndeparteze efectele drogului pe care i-l dăduse, să își pună sângele în mișcare și să își păstreze mușchii flexibili. Dacă se ivea vreo ocazie de evadare, trebuia să o găsească pregătită.

De ce naiba nu răspundea la telefonul mobil? Cahill o sună în repetate rânduri pentru că nu voia să treacă prea mult timp fără să vorbească cu ea, acum când între ei lucrurile erau atât de fragile. Da, făcuseră dragoste și fusese de acord să îi mai dea o șansă de a încerca să repare ce stricase, dar provizoratul acestui acord îl sâcâia. Nu voia ceva temporar; voia ceva permanent.

Se mutase acasă la Densmore ieri după-amiază. Bun, înțelegea să nu răspundă la telefon în timp ce se acomoda în noua locuință, dar nu își închisese telefonul, deci văzuse că primise apeluri de la el. Ar fi trebuit să îl sune. Astăzi telefonul fusese închis; primise mesajul cu „abonatul nu poate fi contactat”.

Numărul lui Densmore nu era trecut în cartea de telefon, dar dacă te descurci cu calculatorul, poți trece peste acest obstacol. Cahill obține numărul și sună la vilă, dar drept răspuns primi un mesaj computerizat înregistrat pe robotul telefonic. Lăsa la rândul lui un mesaj simplu: sunați-l pe detectivul Cahill la Departamentul de poliție Mountain Brook. Era tipul de mesaj impersonal căruia oamenii au tendința de a-i răspunde imediat. Cu toate astea, nu primi nici un semn de la ea.

O mulțime de oameni înspăimântați sunau cu informații și indicii ce nu duceau nicăieri, dar oricum toate trebuia verificate și pur și simplu nu avea timp nici să mănânce. Era atât de frustrat că nu reușea să o contacteze, că își făcu timp să treacă cu mașina prin fața proprietății ca un adolescent îndrăgostit, să vadă dacă mașina ei era parcată acolo. Porțile de fier forjat erau bine închise și nu putu să vadă nimic dincolo de ele.

Locul acela nenorocit era ca o fortăreață, înconjurată de ziduri înalte. Numai zidurile acelea trebuie să fi costat o avere și, din câte putea să vadă, erau dotate și cu sârmă ghimpată ca la Fort Knox. Fără îndoială, domnul Densmore ținea mult la intimitatea lui.

Puțin mai târziu îi sună telefonul și se grăbi să răspundă.

— Cahill.

— Domnule detectiv Cahill?

Era o voce de bărbat, destul de moale, ca a unui preot, dar în același timp plină de autoritate.

— Sunt Trevor Densmore. Ați lăsat două mesaje pentru domnișoara Stevens, care păreau urgente. Îmi pare rău, dar domnișoara Stevens e bolnavă și nu poate vorbi cu dumneavoastră.

— Bolnavă? întrebă el brusc alarmat. Ce are?

— Laringită, chicoti Densmore. Nu a fost o figură de stil când am zis că nu poate vorbi. Poate în câteva zile va putea să vă sune.

Nemernicul închise înainte să mai apuce să spună ceva. La dracu! Voia să o vadă, dar proprietatea era înconjurată de ziduri și avea porți înalte; nu putea intra fără invitație sau fără mandat de percheziție, dar nu avea șanse să obțină niciuna, nici alta.

Sarah era bolnavă? îi spusese că nici măcar nu răcea niciodată, așa că părea ciudat să se fi îmbolnăvit acum. E adevărat că fusese foarte stresată, iar asta face ravagii cu sistemul imunitar, dar... atât de repede? Chiar a doua zi. La naiba! Probabil că îl evita.

Nu, Sarah nu proceda așa. Sarah nu apela la subterfugii, ci înfrunta totul de-a dreptul. Chiar dacă ar fi avut laringită, tot ar fi luat telefonul și cu vocea hârșăită ar fi încercat să-i spună câteva cuvinte.

Avea senzația că individul acela, Densmore, mințea. Nu îl cunoștea, iar Sarah părea să îl placă, sau cel puțin să îi aprecieze oferta, dar lui instinctul îi spunea că ceva nu era în regulă. De ce ar fi mințit

Densmore? Nu avea nici un motiv, ceea ce îl neliniște și mai tare. Poate că exista un motiv de care el nu avea habar.

Oricum, dacă Sarah nu lua legătura cu el curând, avea să facă totul ca să o vadă, chiar dacă trebuia să se cațere pe zidul ăla nenorocit. Avea să fie arestat probabil pentru încălcare de proprietate, dar cel puțin va afla ce se întâmplă cu ea.

Când Sarah se trezi din nou, capul tot îi mai pulsa de durere, chiar mai rău decât înainte să adoarmă. Ceața aceea oribilă o învăluise din nou, dar de data asta nu mai trebui să se întrebe ce era cu ea. Acum știa: Densmore o drogase din nou. Îi pusese ceva în supă.

Dar de ce să o drogheze iar? O legase și nu putea să facă nimic.

Rămase nemișcată luptându-se cu amețea, forțându-se să îndepărteze efectele drogului. Nu trebuia să mai permită să se întâmple asta din nou.

Nu își putea permite să își piardă bruma de puteri pe care le mai avea refuzând să mănânce sau să bea, dar nici nu putea fugi dacă zăcea în inconștientă tot timpul.

Îi era frig și se foi puțin, dar mâinile legate nu-i permiteau nici măcar să-și tragă pătura peste umeri. Simți mișcarea aerului pe pielea goală...

Mintea i se blocă, paralizată de șoc. Densmore îi scosese hainele. Era goală.

Capitolul 30

— Surpriză!

Era bine dispus, debordând de veselie.

— Știu că ești trează, ți-am dat mult mai puțin de data asta. Nu mai face pe prințesa adormită și deschide ochii ăia frumoși.

Îngrozită până în măduva oaselor, Sarah deschise ochii și îl privi fix. La ferestre se lăsase întunericul, ceea ce însemna că trecuseră multe ore, ore în care zăcuse inconștientă și total la discreția lui. Toate ideile de a-i face pe plac și de a-i da apă la moară dispăruseră.

— Ce mi-ai făcut? întrebă răgușită.

Se așeză lângă ea pe pat, îmbrăcat. Clipi spre ea.

— Ce ți-am făcut? Nimic. De ce întrebi?

— Hainele mele...

— A, asta era. Erau pătate. Doamne, asta a fost a doua zi când le purtai, plus că ai dormit în ele. A fost prea complicat să ți le scot, așa că le-am tăiat. Oricum nu mai erau bune de nimic.

Își ținu în frâu oroarea, groaza care îi strângea stomacul ca într-o menghină, ridică puțin capul și își privi trupul. Cearsăfurile erau aruncate într-o parte dezgolind-o. Însă picioarele îi erau unul lângă altul, tot legate și nu le putea mișca. Nu crezuse că se poate bucura vreodată că e legată, dar în cazul de față...

Respiră adânc de câteva ori, încercând să scape de senzația de coșmar care amenința să o înăbușe.

— Nu mai erau bune de nimic? întrebă ea cu greu.

El se strâmbă ușor și arată spre abdomenul ei.

— Știi tu. Ar fi trebuit să îmi spui că ești indispusă. Nu mi-aș fi permis să mă aprind atât de tare. Am fost dezamăgit de prelungirea așteptării, dar m-am descurcat cum am putut.

Indispusă...? Probabil că se referea la ciclu. Dacă asta îi răcise ardoarea, nu se bucurase niciodată atât de tare că era la ciclu. Dar se gândi că o privise. Îi veni să plângă de umilință. Reuși să își rețină lacrimile cu îndârjire. Apoi se privi din nou și observă picături lipicioase împrăștiate peste abdomenul și coapsele ei și aproape că vomită.

Uită cu totul de orice control, mintea i se goli și își arcui trupul luptându-se nebunește cu legăturile, nedorind decât să șteargă mizeria aceea de pe ea.

— Șterge-mă! țipă ea. Cum îndrăznești? Cum îndrăznești?

El păru sincer uimit.

— Ce s-a întâmplat? Ce este?

— Te-ai masturbat pe mine, jigodie nenorocită!

Începu să plângă în hohote, chinându-se zadarnic să rupă corzile de nailon.

— Șterge-le de pe mine! urlă punând accentul pe ultimul cuvânt.

— Nu îmi vorbi pe tonul ăsta, zise el cu asprime.

— M-ai atins!

Urla de furie, pierzându-și complet controlul.

— Te-ai uitat la mine! Nu ai nici un drept!

— Încetează! Încetează imediat! Îți înțeleg modestia, dar nu se poate să nu îți dai seama că starea în care te afli nu a făcut decât să amâne evoluția normală a relației noastre. Am știut de când te-am văzut că îmi ești sortită. Locul tău e aici, lângă mine. O să fim atât de fericiți, draga mea! Ai să vezi. Am să-ți dau tot ce vrei, am să te tratez ca pe o regină. Uite, inelul ăsta e pentru tine. Piatra are nevoie de altă montură, dar culoarea și forma sunt perfecte pentru tine. Am știut de cum l-am văzut că diamantul ăsta nu era pentru femeia aia vulgară. Ți-l scot imediat, căci știu că ești alergică la bijuterii, dar am vrut să-l vezi mai întâi. Când îl dau la montat, voi pune bijutierul să căptușească metalul cu ceva care să te protejeze împotriva alergiei și să-l poți purta.

Îi ridică mâna de pe saltea atât cât îi permiteau legăturile de la încheieturi.

— Ia uite! Nu e superb?

Privi inelul pe care i-l pusese pe deget, diamantul galben uriaș înconjurat de diamante incolore mai mici. Se minunase de mărimea pietrei centrale de câte ori îl văzuse pe degetul lui Marilyn Lankford.

Stomacul i se strânse de groază când privi fața zâmbitoare a criminalului.

Cahill se uită încruntat la ceas. Se făcuse târziu, era aproape de ora închiderii complexului comercial și se săturase să arate fotografiile astea afurisite celor veniți la cumpărături și vânzătorilor. Ceva îl săcâia, dar nu își dădea seama exact ce. Nici nu mai știa de câte ore nu dormise, ceea ce îi amintea de anumite misiuni la care luase parte în armată. Nu voia decât să se așeze într-un loc liniștit ca să poată gândi. Ceva ce îi spusese Densmore îl neliniștea, reluase în minte conversația iar și iar și nu reușise să-și dea seama ce anume. Totuși, senzația rămânea.

Ziua de joi se apropia de sfârșit. Sarah se afla acasă la Densmore de peste douăzeci și patru de ore – de fapt de treizeci, nu că le-ar fi numărat – dar avea impresia că trecuseră multe zile de când nu mai vorbise cu ea și lipsa veștilor îl chinuia. Poate că asta îl deranja și nu ceva ce spusese Densmore. Își făcea griji pentru ea, știa că se află acolo, așa că era normal să asocieze această neliniște cu Densmore. Da, da, știa că asta era explicația psihologică. Păcat că nu credea nimic din ea.

Opri o femeie bine întreținută, având probabil în jur de șaiszeci de ani, cu aerul acela de siguranță care țipa: „bani”.

— Scuzați-mă, doamnă, încercăm să îl găsim pe acest om. Îl cunoașteți cumva?

Avea să încerce să o sune pe Sarah încă o dată. Dacă nu putea să dea de ea, se va planta în fața porții și va cere să i se dea drumul înăuntru. Putea să spună că avea un mandat de arestare pe numele ei sau ceva de genul ăsta.

Femeia luă fotografia și o studie o clipă, apoi i-o dădu înapoi.

— Da, da, îl cunosc, spuse ea cu indiferență. Cred că este bancherul meu.

— Mulțumesc, zise Cahill automat, abținându-se să îi dea o replică tăioasă.

Un alt fan al lui William Teller. Ha, ha! Era prea obosit pentru prostiile astea...

— Stați puțin! Ce-ați spus?

Ea ridică puțin din sprâncene, sugerând că este prea puțin impresionată de atitudinea lui, ca și de persoana lui în general.

— Cred că e bancherul meu, repetă. Are o anumită distincție în ținută. Și mai e și părul, desigur.

Lui Cahill îi trecu oboseala ca luată cu mâna. Adrenalina îi făcu inima să pompeze mai tare.

— Cum se numește?

— Trevor Densmore. E proprietarul...

Cahill nu mai așteptă să audă ce avea Trevor Densmore în proprietate. O luă la fugă spre ieșire cu inima bătând de spaimă gata să

îi spargă pieptul. În timp ce alerga formă numărul lui Wester. Ieși ca o furtună în aerul nopții și goni prin parcare spre mașina Impala cu care venise.

— L-am identificat, țipă el în telefon când Wester răspunse. Trevor Densmore. E bancher. Sarah e la el, pe toți dracii! O are pe Sarah!

Descuie mașina, se urcă, porni motorul și băgă în viteză înainte să închidă ușa. Cauciucurile scârțâiră pe asfalt în timp ce mașina porni ca un bolid spre ieșirea din parcare.

— Cum adică o are pe Sarah? se răsti Wester.

— A angajat-o. S-a dus la el acasă ieri după-amiază și de atunci n-am mai putut să iau legătura cu ea. Mă duc acolo chiar acum.

— Doctore, nu da năvală acolo în halul în care te afli! Trebuie să procedăm ca la carte. Fac rost de un mandat de percheziție și...

— Am vorbit cu el la telefon după-amiază, mârâi Cahill. E aceeași voce de pe caseta luată din casa soților Lankford. Am știut că ceva nu e în regulă după ce am vorbit cu el, dar nu mi-am dat seama ce.

Când ajunse la intersecția cu autostrada 31, semaforul era pe roșu. Aprinse farurile și trecu prin intersecție fără să oprească, apoi făcu la stânga pe I-459. Sări peste o denivelare cu o sută de kilometri la oră.

Aruncă telefonul cât colo, deși Wester încă mai vorbea. Oricare ar fi fost consecințele, nimic nu l-ar fi putut ține în afara zidului cenușiu.

Totul avea sens acum, acel de ce care îi scăpa și care împiedica piesele jocului să se așeze la locul lor. Mobilul crimei nu fusese legat de afaceri, de răzbunare sau de bani. Sarah fusese motivul. Își aminti cum îl sunase cu săptămâni în urmă, înainte de prima crimă, și îi spusese că primise un dar anonim prin poștă. Acela fusese primul contact al nemernicului, primul semn al obsesiei lui. De atunci nu se mai gândise prea mult la asta, pentru că gestul nu se repetase; nu mai existaseră alte scrisori sau telefoane ce semnaleză în mod normal amplificarea obsesiei unui psihopat.

Dar Sarah știuse, simțise că ceva nu era în regulă. Încercase să îl facă pe admiratorul necunoscut să scoată capul la lumină. Când fusese ucis judecătorul Roberts, primul ei gând fusese că așa-zisul ei urmăritor o făcuse.

Și avusese dreptate.

Întâi încercase să o ademenească cu o ofertă când judecătorul încă trăia. Când nu reușise, eliminase obstacolul și îi își repetase oferta. Dar ea se angajase la familia Lankford, așa că trecuse repede la acțiune și îi scosese și pe ei din peisaj pentru ca ea să fie disponibilă din nou. De data aceasta ofertele de lucru nu aveau să mai curgă; cine ar fi dorit să angajeze o persoană care părea o adevărată piază-rea și care, în plus, era ea însăși suspectată de crimă? Dar Trevor Densmore nu ezitase să o

facă. Nu își făcea probleme în legătură cu crimele, pentru că nu avea nici un motiv.

O voia doar pe Sarah. Când presa o luase razna după uciderea soților Lankford anunțând că Sarah fusese arestată, rezolvase problema rapid comițând încă o crimă, pentru a dovedi că nu putea fi ea ucigașa. Iar când fusese eliberată, acționase imediat și de data aceasta reușise.

O avea pe Sarah. Nenorocitul o avea pe Sarah!

Expresia de pe fața și din ochii lui o făcu să se cutremure. Îi privea trupul gol și întinse mâna mângâind-o pe sân.

— Nu pot să port inelul, zise Sarah întretăiat. Scoate-mi-l, te rog. Deja mă mănâncă pielea.

El se opri, ridică mâna și clipi spre ea.

— Sigur că da! Iartă-mă, voiam doar să-l vezi. Trebuia să-mi dau seama ce piele sensibilă ai.

Îi scoase inelul de pe deget și îl băgă în buzunar. Ochii îi căpătară iar o expresie visătoare.

— Ești pur și simplu perfectă, murmură el.

Întinse mâna să îi atingă din nou sânul, dar Sarah încercă să se ferească. Trebuia să îl oprească. Nu îi suporta atingerile. Prefera să o omoare decât să o atingă.

Psihopații nu ezită să ucidă atunci când obiectul obsesiei lor nu se ridică la înălțimea fanteziei create în mintea lor. Obsesia se transformă în furie și lovesc cu violență persoana care le-a înșelat dureros așteptările.

Prefera să îl aducă în punctul acesta decât să îi permită să o violeze. Dar nu ajunsese încă acolo; faptul că era la ciclu îi oferea o mică perioadă de răgaz. Nu avea idee cât putea să îl țină la distanță, dar avea să încerce să o facă cât mai mult posibil. Îl cunoștea bine pe Cahill; nu va mai trece mult timp până avea să își facă apariția la poartă. Putea fi mâine dimineață sau mâine seară, dar avea să vină. Dacă nu putea să fugă, trebuia să reziste și să îl țină pe Densmore la distanță.

— Nu îmi place să fiu atinsă, zise ea chircindu-se sub atingerea degetelor lui care îi ciupeau sfârcurile.

Vorbi pe un ton nevinovat și tulburat, așa cum părea să îi placă.

Densmore clipi din nou repede de câteva ori repede, ca și cum încerca să se conecteze la realitate. Părea dezorientat.

— Dar... e foarte plăcut să te ating. Suntem sortiți să fim împreună.

— Nu-mi place să fiu atinsă, repetă ea. Mă doare. Mă doare pielea.

El se dădu înapoi privind-o consternat.

— O, Doamne! Nu mi-am dat seama că ai pielea atât de sensibilă. E o problemă pe care nu am luat-o în considerare. Dar nu e vorba de o alergie, ci mai degrabă de o sensibilitate acută, nu-i așa? Voi fi foarte blând, draga mea și încet, încet te vei obișnui cu...

Dumnezeule! Sarah își încleștă dinții.

— Nu, insistă ea pe același ton moale. Îmi pare rău. E un fel de boală și nu va trece.

— O boală?

Întinsese iar mâna spre ea, dar se opri, reveria din ochii lui transformându-se în ceva dur și urât.

— N-am auzit în viața mea de așa ceva.

— Aveți dreptate, e vorba de o sensibilitate acută. Terminațiile mele nervoase sunt inflamate permanent. Nu pot purta decât haine din anumite materiale și chiar și așa trebuie să iau calmante...

Bătea câmpii, dar nu îi păsa câtă vreme reușea să îl convingă să nu o mai atingă.

—... și medicamente antiinflamatorii. Dar mi s-au terminat și, cu toate căte s-au întâmplat, am uitat să mi le cumpăr. Fiecare atingere e ca o arsură cu fierul roșu.

— Doamne, Doamne!

Asta păru să îl potolească. Dacă ar fi fost sănătos la cap, nu ar fi reușit niciodată să îl convingă, însă era atât de prins de fanteziile sale, încât nu mai vedea nimic altceva.

— Sigur că nu vreau să fac ceva care să îți provoace durere, îi zâmbi el. Decât dacă meriți să fii pedepsită, bineînțeles. Dar n-ai să mă superi niciodată, nu-i așa? Ai să-mi calci ziarul și ai să-mi pregătești micul dejun, exact cum făceai pentru țăpul ăla bătrân, Lowell Roberts.

— Cum vreți, reuși ea să îi spună cu inima sfâșiată când își aminti de bietul judecător, de soții Lankford și de celălalt bărbat, toți uciși de dementul acesta.

— O să ai grijă de mine, croncăni el mai departe. Iar eu voi avea grijă de tine.

Se aplecă și își apăsă buzele pe fruntea ei. Sarah simți că i se face rău și tot controlul o părăsi.

— Nu mă atinge! urlă ea.

Ca fulgerul, mâna lui i se încleștă pe gât apăsând cu putere și își apropie fața de a ei. Era livid de furie.

— Niciodată să nu îmi mai vorbești așa! scrâșni el.

Nu mai putea să respire. Se înecă, se sufocă, încercând cu disperare să se gândească ce să facă. Întinsese coarda prea tare; trebuia să îl potolească până la venirea lui Cahill. Nu mai putea să întârzie mult. Trebuia să reziste până dimineață.

— Îmi... pare rău! icni ea. Mă doare.

Roșu la față, îi dădu drumul și rămase în picioare lângă ea. Disperată, încercă să respire adânc luptându-se cu întunericul care amenința să o cuprindă.

— Trebuie să ți se dea o lecție, șuieră el trăgându-și cureaua din găicile pantalonilor. Trebuie să fii pedepsită până înveți să te porți cum trebuie. Cu... mine. Nu... vorbești... așa!

Sarah își reținu un țipăt și încercă să se rostogolească într-o parte în timp ce cureaua se abătu șuierând asupra ei.

Porțile acelea nenorocite aveau vreo cinci metri, iar zidul cel puțin trei. Se gândi să intre în porți cu mașina, dar asta ar fi declanșat alarma și l-ar fi pus în gardă pe nemernic. Cahill trase mașina cât putu de aproape lângă zid și se urcă pe ea. De acolo făcu un salt și se prinse cu mâinile de creasta zidului.

Durerea îi săgetă palmele. În vârful zidului erau încastrate cioburi de sticlă sau sârmă ghimpată. Sări înapoi, își scoase haina și o aruncă peste culmea zidului. Apoi sări din nou sperând ca haina să nu alunece. Se prinse cu mâinile însângerate de haină și se săltă peste zid. Ateriză pe iarbă și se rostogoli. Se ridică repede în picioare și își scoase pistolul din toc. Apoi o luă peste pajiștea vastă spre vila cenușie care se deslușea amenințătoare în noapte ca un animal la pândă.

Se auzi dintr-o dată un șuierat ascuțit. Densmore rămase cu cureaua în aer și înălță capul.

— Se pare că avem musafiri, spuse el încet. Mă întreb cine poate fi. Scuză-mă, draga mea.

Sarah izbucni în hohote de plâns după ce ușa se închise în urma lui. Mânui se cureaua cu o furie sălbatică, umplându-i spatele și părțile laterale de dungi însângerate. Reușise să se așeze pe o parte ca să își protejeze sânii și abdomenul, dar nu înainte să o lovească cel puțin de două ori peste stomac. Plângea atât de tare că i se tăie respirația, dar cum ieși Densmore din cameră, se întoarse pe spate.

Una dintre legăturile de la mâini i se desfăcuse. Altfel n-ar fi reușit să se întoarcă pe o parte; forța cu care se rotise desfăcuse coarda de cadrul patului unde era legată. Orbit de furie, Densmore nu observase.

Avea mâna dreaptă liberă, dar ca să și-o elibereze și pe stânga trebuia să bage mâna sub pat și nu putea din cauza legăturilor de la picioare. Ignorând durerea usturătoare din spate, trase cu disperare de coarda de nailon, sperând să cedeze și cea din jurul mâinii stângi.

Dar nu reuși. Pe noptieră era așezat un pahar cu apă. Îl luă și îl izbi de marginea noptierei. Apa împrășcă patul și pielea ei goală, iar cioburile cristalului fin zburară în toate părțile. Rămase cu fundul paharului în mâna tăiată de cioburi. Începu să taie corzile din nailon fără să îi pese dacă își tăia și pielea. Își eliberă și încheietura stângă și trecu la legăturile de la glezne.

Reuși să le taie și sări în picioare. Genunchii nu o ținură și se prăbuși pe covor. Blestemând și suspinând, se ridică din nou și porni clătînându-se spre ușă. Când ajunse în hol, o luă la fugă.

Atunci se auzi prima împuşcătură. Apoi a doua.

Cahill!

Cahill trecuse de mult de faza când îi mai păsa de slujba lui sau de faptul că putea să ajungă în spatele gratiilor; singurul lui gând era să ajungă la Sarah. Nu sunase politicos la uşă, ci trăsesese în broască două gloanţe de calibrul 40, apoi o deschisese cu o lovitură de picior. Se culcă la pământ şi se rostogoli înăuntru, dar nemernicul îl aştepta în întunericul holului.

Primul glonţ trecu şuietând pe lângă capul lui Cahill. Trase şi el în direcţia de unde văzuse scânteia la gura ţevii, dar al doilea glonţ îl lovi din plin în piept cu o lovitură ca de catâr. Cu toate că purta vesta antiglonţ, impactul îi tăie respiraţia şi se prăbuşi leşinat pe podea.

— Cahill, şopti ea din vârful scărilor privind în jos spre holul imens.

Îl văzu zăcând nemişcat pe podeaua de granit. Încremeni. Nu se putea. Nu şi Cahill. Nu se putea ca ucigaşul să i-l fi răpit şi pe Cahill!

Se clătină şi se sprijini de un lampadar metalic postat lângă o măsuţă emailată.

Nu şi Cahill!

Un val roşu de furie puse stăpânire pe ea. Nici nu îşi dădu seama când smulse lampadarul din priză. Nu îşi dădea seama nici măcar că se mişcă. Coborî scările cu paşi mari şi hotărâţi, din ce în ce mai rapizi.

— Densmore!

Nu putea fi vocea ei. Parcă venea din Exorcistul, groasă şi puternică. Ajunse la baza scărilor.

— Nenorocitele, unde eşti?

Observă o mişcare în dreapta, în întuneric. Se răsuci în direcţia aceea şi îl văzu pe Densmore materializându-se din umbră în lumina obscură, ca o fantomă, ca un demon. Faţa îi era strâmbată îngrozitor de furie.

— Ți-am spus să nu vorbești așa cu mine! şuietă el ridicând mâna.

Nu îi mai păsa de nimic. Furia cumplită o făcu să nu mai simtă nici greutatea lampadarului. Înaintă spre el, drept în bătaia pistolului, drept în bătaia glonţului, învărtind lampadarul ca pe o bătă de base-ball. Dacă Cahill era mort, nu îi mai păsa ce se întâmplă cu ea. Glonţul răsună asurzitor în holul ca o cavernă şi simţi o rafală fierbinte trecând pe lângă ea în timp ce îl izbea pe Densmore în cap cu piciorul lampadarului. Se prăbuşi cu spatele de perete cu sângele ţâşnindu-i din cap şi din piept, în timp ce ea îl lovea iar şi iar ţipând.

— Sarah! Sarah!

Auzi strigătul într-un târziu. Lampadarul deveni dintr-o dată prea greu şi îi alunecă din mâinile lipsite de vlagă. Încet, ca în transă, se întoarse spre Cahill, care se chinuia să se ridice în picioare. Îşi ţinea

mâna la piept respirând șuierat, dar nu văzu să aibă nici o pată de sânge.

— Ușurel, iubito, îi zise el. Jigodia nu poate să moară decât o dată.
Epilog.

Cahill își aruncă haina pe umăr și intră în casă. Era bine dispus; comisia de anchetă stabilise că împușcătura fusese justificată și nu mai era în concediu medical. Îi era dor de meseria lui, chiar dacă în prima săptămână fusese bucuros că poate să se odihnească; deși purta vestă antiglonț, glonțul îl zguduise puternic și îi lăsase o vânătaie cât toate zilele. La început crezuse că se alesese și cu câteva coaste rupte, dar nu fuseseră decât contuzii – ca și cum „decât” ar fi ușurat situația. Se simțea de parcă un catâr nu numai că îl lovise cu copita, dar se mai și întorsese și îl călcase zdravăn în picioare.

El și Sarah își petrecură convalescența împreună. El își reveni repede. Mama lui Sarah sunase să o anunțe că tatăl ei avusese într-adevăr o indigestie severă, așa că scăpase de grija asta. Fizic, își revenise și Sarah. Locuia la el de când ieșiseră din spital a doua zi dimineață, după ce lui i s-au făcut radiografiile și tot felul de alte analize și îi cususeră tăieturile de pe mâini. Rănile lui fuseseră superficiale. Ale lui Sarah însă...

La suprafață, nu suferise răni prea grave. Câteva tăieturi la mână, dintre care una avusese nevoie de patru copci, celelalte fiind minore. Dungile sângerânde ce îi brăzdaseră pielea netedă fuseseră tratate exact cum se tratează un genunchi julit, cu soluție antiseptică și unguent antibiotic. Nu avea să uite toată viața cum coborâse scările acelea, cu pas sigur, de parcă nimeni n-ar fi putut-o opri, goală și plină de sânge; inima aproape că nu-i mai bătea, iar ochii negri îi străluceau ca două focuri bengale pe fața albă. Căra lampadarul într-o mână strigând după Densmore, iar când nemernicul trăsese în ea, nu se oprise, ci continuase să înainteze ca o furie a răzbunării. Cahill, luptându-se să respire și încă amețit, nu știa nici el cum reușise să tragă. Glonțul trecuse pe lângă Sarah și se oprise drept în inima lui Densmore. Era mort înainte ca lovitura de lampadar să îi zdrobească țeasta, deși un astfel de amănunt minor nu ar fi oprit-o pe Sarah să-l lovească.

Până să ajungă lângă ea, începuseră să sune sirenele mașinilor de poliție care se apropiau de casă în viteză. Va fi nevoie să le deschidă porțile, se gândi el, dar în clipa aceea trebuia să aibă grijă de Sarah. Își scoase cămașa și o acoperi cu ea, dar ea stătea nemișcată, privind fix cadavrul lui Densmore și gaura din pieptul lui. Apoi se întorsese încet spre el cu o expresie înstrăinată și îi spuse:

— La naiba Cahill, am vrut să îl omor eu!

Ar fi vrut să o ia în brațe, dar nu putea pentru că i-ar fi provocat durere. Îi prinsese doar mâna stângă, cea care nu era tăiată, mângînd-o

de sânge de la tăieturile lui. Dădu lampadarul mai încolo și fu uimit de greutatea acestuia. Mulți ar fi avut nevoie de ambele mâini ca să îl ridice, darmite să îl mai și rotească în aer.

După ce deschisese porțile, el și Sarah fuseseră duși la spital și de atunci se afla în concediu medical, așa că nu fusese implicat în ancheta care urmasa, dar colegii îl ținuseră la curent.

Densmore plănuse ca Sarah să nu mai părăsească niciodată camera aceea. Găsiseră camere minuscule de luat vederi peste tot, chiar și în baie. Camera, ca și restul casei, era o adevărată fortăreață. Ferestrele erau din sticlă incasabilă și nu se deschideau. Ușa era din oțel armat. Sarah reușise să iasă în noaptea aceea doar pentru că Densmore, în graba lui de a vedea cine era intrusul, uitase să încuie ușa.

Cine poate să știe care sunt resorturile minții bolnave ale unui psihopat? Toată lumea spunea că Densmore păruse un om atât de cumsecade, liniștit, un pic timid, dar un adevărat rechin în afaceri. Avea într-adevăr tendința să dezvolte obsesii în legătură cu lucruri mărunte și devenea violent când îl nemulțumea ceva. Secretara lui spunea că ideile fixe i se înmulțiseră pe măsură ce treceau anii, ajungând până la punctul în care făcea o criză dacă scaunul ei nu stătea într-un anumit loc.

Documentele lui personale se dovediseră și mai revelatoare. Se părea că dulcele și timidul Trevor Densmore își ucisese propriul tată din cauza unui dezacord în chestiuni de afaceri. Era un mister de ce consemnase în scris un asemenea lucru, care ar fi constituit încă un cui în coșciugul lui dacă nu murea în aceste condiții. Alabama era un stat unde pedeapsa cu moartea era permisă, iar faptele lui i-ar fi atras în mod sigur pedeapsa capitală. Psihologul departamentului citise documentele și spusese că erau un exemplu perfect despre felul în care funcționează mintea unui psihopat. Trevor Densmore se crezuse mai deștept și mai bun decât toți ceilalți și socotise că i se cuvine totul. Pe scurt, trebuia să aibă tot ce voia și nu își impunea nici o frână când era vorba să obțină ceea ce își dorea. Dacă exista un obstacol, îl înlătura sau îl distrugea.

Se părea că în clipa în care o văzuse pe Sarah la televizor făcuse o fixație instantanee pentru ea – iar Cahill îl înțelegea oarecum, date fiind propriile lui sentimente – și se pusese pe treabă ca să o aducă în casa lui. Când îi refuzase prima ofertă din loialitate pentru judecător, el înlăturase obstacolul omorându-l pe judecătorul Roberts. Dar nici după aceea Sarah nu îi acceptase oferta; se angajase la familia Lankford, ceea ce îl umpluse de furie, deoarece considera că soții Lankford îi erau mult inferiori. Să omoare un om nu însemna pentru el nici cât să strivească un gândac cu talpa pantofului; toți erau pentru el neimportanti, niște nimicuri. Nu conta decât să obțină ce voia.

Cahill ar fi vrut să îl poată omori din nou pe nenorocit. Când se gândea ce îi făcuse lui Sarah...

Se închisese în ea de atunci și nu o putea aborda, deși trecuseră mai mult de trei săptămâni; vânătăile și urmele de lovituri se vindecaseră, copcile fuseseră scoase și trăiau de atunci sub același acoperiș, dar nu putea ajunge la ea. Se retrăsese undeva în sine unde el nu avea acces, iar asta îl înnebunea.

Când o văzuse prima oară în noaptea aceea, goală și plină de sânge, simțise o altă lovitură în piept crezând că Densmore o violase. O întrebuse dacă se întâmplase așa ceva înainte să intre primul polițist cu pistolul pregătit, iar ea clătinase din cap ca răspuns că nu. Totuși, atacul pe care îl suportase îi rănise adânc sufletul și rana aceasta nu se vindecase.

Nu era vorba doar de brutalitatea cu care fusese lovită sau de faptul că văzuse moartea cu ochii, ci mai degrabă de toate acestea luate împreună, acumularea șocului, a durerii și a ororii. Se aflase complet neajutorată la discreția unui dement și nu putea să uite sau să treacă peste asta.

Nu mai dormeau împreună de atunci; Sarah dormea într-unul din celelalte dormitoare. La început, nu îl deranjase. Erau amândoi plini de răni și aveau dureri, iar ea nu suportase câteva zile nici cea mai mică atingere. Dar acum, după trei săptămâni, începuse să îl deranjeze. O dorea, avea nevoie de ea și voia să își pună viețile în ordine. Dar Sarah ignora pur și simplu tot ce îi spunea.

— Sarah? o strigă acum, dorind să îi spună rezultatul anchetei.

Nu primi nici un răspuns, dar ușa spre subsol era deschisă. Coborî scările și auzi zgomotul înăbușit al pumnilor lovind sacul de box, ceea ce arăta că încerca să își exteriorizeze toată ostilitatea.

Era îmbrăcată în pantaloni gri de trening și sutien negru sport și se vedea bine că se lupta cu sacul de box de mai multă vreme, fiindcă umerii îi luceau de sudoare, iar betelia pantalonilor era udă learcă. Expresia de pe fața ei era întunecată și îndârjită.

Se rezemă de perete și o privi. Mai avea încă dungi rozalii pe spate, dar în câteva luni aveau să dispară complet. Slăbise câteva kilograme, ceea ce îi scotea și mai mult în evidență mușchii. Era zveltă și în formă, cam ca Linda Hamilton în T2. Simți că îl paște o erecție serioasă.

Ea aruncă o privire în direcția lui.

— Cum a mers?

— S-a terminat cu concediul medical. Au constatat că am tras în mod justificat. Măine mă întorc la lucru.

— Foarte bine.

Mai trase o serie de pumni plini de furie în sacul de box. Se bucură că își vărsa mânia asupra sacului de box și nu asupra lui.

— Tu ce faci? riscă el o întrebare.

— Când mă întorc la lucru, vrei să spui?

— Da.

— Nu știu dacă o să mă mai întorc; cel puțin o vreme. Și nu știu dacă voi mai putea să găsesc de lucru în zona asta; am o reputație destul de proastă în clipa de față.

— Ai de gând să cauți de lucru în altă parte? întrebă el pe un ton cât mai neutru posibil, deși simțea că plămâni i se decomprimă.

— Depinde.

— De ce anume?

Ea se opri și își șterse fața și brațele cu un prosop.

— A ucis ceva în mine, zise ea încet. Nu era nevoie să mă violeze că să îmi facă tot acest rău. De fiecare dată când mă gândesc la sex, mă simt neajutorată, plină de ură și simt atâta dezgust și repulsie, că mi se taie respirația. Mă gândesc la tot timpul pe care l-am dăruit instruirii, iar când a venit momentul să o pun în practică, s-a dovedit inutilă. Am fost neputincioasă în fața lui.

— Nu chiar. I-ai zdrobit țeasta, îi reaminti el.

— Nu are importanță. Era mort deja, zise ea și îi aruncă un zâmbet funest. Dar mi-a făcut plăcere.

— Bineînțeles.

Nu o mai spusese cu glas tare până atunci, dar gândul fusese prezent tot timpul.

— Și mie mi-a făcut plăcere să îlucid.

Ochii ei îi arătau că îl înțelegea și că îl invidia pentru privilegiul pe care îl avusese.

— Și cu noi cum rămâne? o întrebă.

Cu toate cele întâmplate, continua să fie cea mai importantă întrebare.

Se apropie de el cu pasul acela de pradă, periculos și total feminin care îi făcea inima să îi bată ca ciocanul.

— Depinde.

— De ce anume? repetă el, simțindu-se ca o placă stricată.

Era acum destul de aproape ca să îi simtă mirosul fierbinte și feminin. Avea o erecție atât de puternică, că îl durea.

Își strecură mâinile în jurul mijlocului lui și simți cum îi desprinde cătușele.

— De tine, zise ea și zâmbi pentru prima oară după trei săptămâni. Hai să vedem dacă ne mai potrivim.

Cahill stătea întins pe salteaua de exerciții, cu brațele întinse deasupra capului și legate cu cătușele de o țeavă. Era gol, transpirat și atât de disperat, că ajunsese să o implore. Femeia asta îl omora.

Sarah nu se grăbea deloc. Stătea deasupra lui, dar fără să se miște. Îl primise în interiorul ei, dar rămăsese neclintită. La început se întrebase ce avea de gând, dar apoi își dăduse seama; îi simțise mușchii interni încleștându-se în jurul lui, eliberându-l, încleștându-se iar, strângându-l, aducându-l până în pragul orgasmului, dar fără să-l depășească.

Ea terminase deja de două ori. Convulsiile primului orgasm părușeră să o ia prin surprindere, dar pe al doilea îl urmărise cu hotărâre. Ajuns în punctul acela era gata să o implore, simțea că va muri dacă nu împinge, dar de câte ori își mișca bazinul, ea se oprea.

Doamne, era extraordinară! Doar uitându-se la ea simțea că îi explodează inima. Era superbă, goală și absorbită total de ceea ce făcea, cu capul dat pe spate și ochii pe jumătate închiși, cu sfârcurile roșii și rigide. Nu se putea ca până acum să nu își fi înlocuit amintirile urâte cu unele plăcute, dar dacă nu o făcuse, Dumnezeu, avea să moară fericit!

Se aplecă și îl sărută, cu buzele fierbinți și limba promițându-i lucruri sălbatice.

— Încă ne potrivim, murmură ea.

— Nu m-am îndoit nici o clipă, reuși el să spună, dar sfârși propoziția într-un geamăt.

— Eu da, dar nu puteam să îl las să câștige. Ești prea important pentru mine, Cahill. A trebuit să mă asigur că pot să îl alung.

— Și ai reușit? A dispărut?

Ea își roti coapsele.

— Oh, da!

— Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, se smiorcăi el, scapă-mă de chin!

Spre veșnica lui recunoștință, ea îi făcu pe plac. Când putu să gândească, să audă și să vorbească din nou, stătea întinsă, rezemată într-un cot lângă el, mângâindu-l alene pe piept.

— Te iubesc, Cahill, spuse ea serioasă.

— Și eu te iubesc. Și nu crezi că e timpul să îmi spui Tom?

— Mă mai gândesc. Poate după a cincea aniversare a căsătoriei noastre.

Da, asta suna bine.

— Când va fi prima? întrebă el, prefăcându-se nepăsător.

— Hmm... să vedem. Ce părere ai de iulie, anul viitor?

Dat fiind că erau în ultima săptămână a lunii mai, avea o părere bună.

Sarah se întinse peste el și îi desfăcu cătușele; cum se văzu liber, se rostogoli prinzând-o dedesubt. Ea se încordă o clipă, apoi se relaxă sub greutatea lui și își lăsă mâinile să îi alunece pe spate.

— Am crezut că te-a omorât, șopti ea încrâncenată, îngropându-și fața în umărul lui. Îl urăsc pentru răul pe care ni l-a făcut, pentru viețile pe care le-a distrus.

— Câștigă doar dacă îl lăsăm să câștige, iubito.

O sărută încet și lung.

— Ai vorbit serios sau am înțeles eu greșit? Vrei să te măriți cu mine?

— Da, răspunse ea cu un zâmbet larg. Cel puțin în privința asta mi-a alungat toate îndoielile. Când am crezut că ai murit, am înțeles că nimic nu e mai important decât dragostea pentru tine; nici călătoria în jurul lumii și nici măcar dacă m-ar fi împușcat și pe mine. Toată supărarea pe tine mi-a trecut într-o clipă.

— N-am de gând să-mi fac un obicei din a fi împușcat de câte ori te superi pe mine, mormăi el.

— Nici nu va trebui, iubito.

Îl sărută pe umăr și se cuibări lângă el.

— Nici nu va trebui.

SFÂRȘIT

1 Butler – (engleză) majordom.